

BO KURDISTANEKÎ SERBIXWE YEKBÛYÎ DEMOKRATÎK Û JI BO SOSYALÎZM

ala yekûtê

Hejmar: 34 Tebax 1994 Biha: 4.- DM

Sayı: 34 Ağustos 1994

BAĞIMSIZ BİRLEŞİK DEMOKRATİK KÜRDİSTAN VE SOSYALİZM İÇİN

İÇİNDEKİLER

* BAŞYAZI	3
* İÇ DİNAMİKLER, İKTİDAR VE DEMOKRASİ	4
* BİLDİRİ	7
* ŞERE BİRAKUJİ ve BAZI ELEŞTİRİLER	8
* KDP-YNK ÇATIŞMASI VE GÜNEY KÜRDİSTAN FEDERE HÜKÜMETİ	11
* SOSYALİSTLERİN BİRLİĞİ SÜRECİ ve MARKSİST-LENİNİST PARTİNİN ÖNEMİ	14
* ULUSAL BİRLİK ve KUKM ÜZERİNE	18
* T.C'NİN SON KRİZİ ve TAKTİKLERİMİZ	19
* KAVRAMLARIN EKSİK OLDUĞU YERLERE SÖZCÜKLER TAM ZAMANINDA YETİŞİR ...	22
* KÜRDİSTANLI SOSYALİSTLERİN PROBLEMLERİ	31
* SÜRECİN TAKTİK GÖREVİ DÜŞMANA BİR TAŞ ATMAKTIR	33
* TÜRK DEVLETİ KÜRDİSTAN ÜZERİNDE YENİ PROVOKASYON ve KATLIAMLARI OYNAMA PEŞİNDEDİR	36
* ALMAN DEVLETİNDEN KÜRTLERE KURŞUN	37
* TURİZM BOYKOTU T.C'Yİ ZORDA BIRAKTI	38
* Stêrka RIZGARİ DERGİSİ'NE YANIT	39
* KAWA ASKERİ KONSEYİ AVRUPA SÖZCÜLÜĞÜ BİLDİRİSİ	40

V.I.S.D.P

S.HAIDARI

GROSSENBERGENERSTR.48

4971 HÜLLHORST

DEUTSCHLAND

Yazışma Adresi

Postlagerkarte

Nr.166 233 E.

50677 Köln

Banka Hesabı:

Stadsparkasse

Köln

Konto Nr.

942 231 79

BLZ:

370 501 98

Ederi:

Almanya 4.- DM

Fransa 14.- FF

Belçika 90.- BF

Hollanda 5.- HF

Danimarka 14.- DKRN

İsveç 14.- KRN

Avusturya 35.- ÖŞ

İsviçre 4.- SF

GÜNEY'E KISKAÇ-KUZEY'E KATLIAM!

Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin son on yılda her alanda geliştirdiği mücadeleyle, halkın değişik mücadele araçları ile gündeme getirdiği rejimden, sömürgecilikten kopma istemine, yanısıra sömürgeci rejimin savaşın sorunları altında ekonomik-askeri ve siyasi alandaki ağır bunalım ve çıkmaza, giderek iflasa rağmen, rejim kanlı ve katliamcı çizgisinde, inkar ve imha pratiğinde ısrar ediyor.

Emperyalist sistemin son yıllardaki "Yeni Dünya Düzeni" siyasetinin de alanı yumuşatmasının etkisiyle, aynı zamanda mücadele karşısında kesin yenilgisinden kurtulmanın da bir gereği olarak Filistin, Güney Afrika ulusal-demokratik sorunları, uzlaşma biçiminde de olsa belli bir çözüme ulaştı. Tarafların, yeni ilişki ve çelişkilerinde sonucu olarak mücadeleye devam edecekleri gerçeğine rağmen, şimdilik uzlaşma ve barış esasta sağlandı. Şüphe yok ki temelden çözülmeyen her sorun kendi mücadelesini yaşatacak ve devrim toprağı canlı kalacaktır.

Ne var ki Türk egemenleri kemalist gelenekte ısrar ediyorlar. Savaşın ağır faturasına, ulusal ve uluslararası çağrılara hep "bitireceğiz", "çözeceğiz" tehditleriyle cevap veriliyor. Şimdiye kadar mücadeleye biçilen her süre, tersinden sömürgeciler için başaşağı gidişin dönüm noktaları olmasına rağmen, "Bahar'a, Yaz'a" o da olmasa "Ağustos'a" kadar "bitecek" diye kampanya yürütülüyor.

Mücadelenin bitmediği, daha da gelişerek devam ettiği, rejimi her gün daha büyük çıkmazlara götüreceği gerçeğine rağmen, halkımızda ağır bedeller ödüyor. Sömürgeci rejim, sürgün, bombalama, katletme, işkence pratiğine toplama kamplarını ilave etti. Tüm bu saldırıların sonucu olarak artık sayıları binlerle ifade edilen köyler boşaltılmış durumda. Kürdistan'ın Kürtsüzleştirilmesi (de Kürdizisasyon) yolunda önemli gelişmelerin, mücadelenin bundan sonraki dönemini etkileyeceğini görmek gerekiyor. Şu da var, sö-

mürgeci rejim "imha et ve temizle" mantığıyla toplu katliama, fiziki tasfiyeye ağırlık veriyor. Devrimci hareket savaşın gelişiminden doğru dersler çıkartarak, yeni taktikleri devreye sokmalıdır. Bugüne kadar, yeterli önem verilmeyen şehirlerdeki mücadeleye yönelmek yerindedir. Savaşın finansmanını sağlayan ekonomik hedeflere yönelik saldırılar, askeri ve siyasi hedeflere yönelik bombalama ve sabotaj eylemleri rejimi zorlamakla kalmıyacak, Kürdistan'daki savaşın yükünü de hafifletecektir.

Devrimci hareketin hata ve eksiklikleri, rejimin saldırıları ve geliştirdiği taktiklerin de etkisiyle kitle mücadelelerinde bir durgunluk ve geriye çekilme durumu ortaya çıktı. Serhildan pratiğindeki tecrübeleri de dikkate alarak büyük şehirlerdeki, kasabalardaki ve Türkiye metropollerindeki kitlesel mücadeleye gerekli önemi vermeliyiz. Bunun zemini vardır. Devrimci hareket doğru siyasi hedefler ve uygun yöntemlerle bu zemini ayağa kaldırabilir.

Bunun için, kitlelerin sesine, ihtiyaçlarına dikkat edilmelidir. Savaş ve halk gerçekliğimiz arasında gerçekçi ve devrimci bir bağ ve denge kurulmalıdır. Hem savaş taktikleri zenginleştirilmeli ve hem de farklı mücadele biçimleri, yeni alanlar denenmelidir. Nihayet, mücadelenin tüm biçimleri arasında devrimci bir koordine ve siyasal yönlendirme olmalıdır. Rejimin yönelimleri karşı ataklarla boşa çıkartılmamalıdır.

"TOPYEKÜN SAVAŞ"A TOPYEKÜN DİRENİŞLE CEVAP VERİLMELİDİR!

TC'nin sağ'lı, "sol"lu kanatları ittifak içinde Kürdistan'a yükleniyor. "Milli mutabakat" adı altında anti-Kürt ittifaka tüm kesimler dahil ediliyor. Türkeş ve SHP aynı koalisyonda ve pratikte birleşiyor. Türkeş, "SHP'siz koalisyon olmaz" diyerek gevşek durumu tüm çıplaklıkla açıkladı.

Peki ulusal kurtuluş cephesinde

durum nedir? Ya da böyle bir cephe var mıdır? Ne yazık ki cephe çalışması dumura uğratıldı. Sömürgeci rejimin beklentilerine cevap verircesine, iktidar hedefleri kurulması düşünülen Cephe, önce durgunluğa ve giderekte fiili dağılmaya varındı. Açık ki bu durum ulusal kurtuluş mücadelesi açısından ağır bir olumsuzluktur. Nitekim, Kürdistan devriminin "sağ" güçleri kendilerini bağlayan bir yapılanmanın da olmamasının verdiği rahatsızlıkla, "yeni demokratik uzlaşma çizgisi"nde, "yeni Türkiye'ci" oldular. Ulusal kurtuluş mücadelesine katılmakta büyük tereddüt gösteren ve sürekli yalpalayan bu güçler, "Türkiye'ye bağlanmakla" pek atak davranıyorlar. Son dönemlerde oluşturulmaya çalışılan legal oluşumların siyasi çerçevesi bunu gayet net olarak gösteriyor. Bunlar, Kürdistan devriminden çektikleri ellerini, Türk egemenlerine uzatıyor ve onlardan "demokrasi" dileniyorlar. Devrimden, bağımsızlıktan, sosyalizmden öcü gibi korkan bu güçler, rejimle uzlaşma için sırtlarındaki son ağırlıkları da atmanın uğraşısı içindeler.

Ulusal güçlerin içten parçalanmasına ve bazılarının rejimin yedeği haline gelmesine seyirci kalamayız. Cephe çalışmasında ortaya çıkan olumsuzlukları değerlendirerek anti-sömürgeci ittifakları gerçekleştirmeliyiz. Cephe zaman alsa da, KAWA'nın önerdiği ve tüm ulusal-demokratik güçlerin birleşmesine zemin sunan Ulusal Birlik ve Demokrasi Platformu temelinde birlikler sağlanabilir. Biz, ulusal zeminden rejimle uzlaşma zeminine kayan güçlerin bu yoldan geri döneceklerini bekliyoruz. Türk barbarlığı her türlü demokratik gelişmenin düşmanıdır. Bin yıllık tarihsel tecrübe ve reformist kanadın yaşayarak gördüğü son 70 yıllık kemalist geleneğe rağmen, Türk egemenlerinden "demokrasi", "birlikte yaşam" beklentisine girenler, tarihsel gerçekliğimizden kopmakla kalmıyorlar, kendi yumuşak boyunlarını da cellada uzatıyorlar.

Ulusal birlik ve direniş çizgisini tüm Kürdistan'a yaymalıyız. Sömürgeciler geçtiğimiz günlerde gerçekleştirdikleri Şam Zirvesi ile Kürt kışkacına devam dediler. 1995 Güney Kürdistan seçimlerinden ne denli korktuklarını açıkça ifade ettiler. Güney Kürdistan'lı akımları eleştirmek ve yanlışlarına, hatalı politik tutumlarına ve özellikle öne çıkan uzlaşmacı dış siyasetlerine karşı mücadele etmek gerekiyor. Ama, önce sömürgeci kışkaca, yalıtıma, baskıya

Devrimci hareketin hata ve eksiklikleri, rejimin saldırıları ve geliştirdiği taktiklerin de etkisiyle kitle mücadelelerinde bir durgunluk ve geriye çekilme durumu ortaya çıktı. Serhildan pratiğindeki tecrübeleri de dikkate alarak büyük şehirlerdeki, kasabalardaki ve Türkiye metropolindeki kitlesel mücadelelere gerekli önemi vermeliyiz. Bunun zemini vardır. Devrimci hareket doğru siyasi hedefler ve uygun yöntemlerle bu zemini ayağa kaldırabilir.

ve çöktürmeye karşı mücadele etmeliyiz. Düşmanlarımızın politik yöneliminden doğru dersler çıkartmalıyız. Güney'i devrimciyleştirmenin, hataları sınırlamanın ve devrimci güçlerin önünü açmanın yolu sömürgecilere karşı Federe Devleti savunmaktan geçiyor. Kimse kendisini kandırmasın. Federe Devleti yıkmaya yönünde çalışarak ve bu pratiğe keskin "devrimci" lafazanlıklar giydirilerek Kürdistanı de, demokrat da olunamaz. Saflar netleşmeli, yönler karışmamalıdır.

KAWA, sosyalist güçlerin birliği için mücadeleye devam edecektir. Bu konuda yeni araçlar ve olanaklar yaratacağız. Kürdistanlı sosyalistler için devrimci bir platformu, parti yolunda bir adım olarak gerçekleştiriyoruz. Sosyalistlerin birliğini teori-program, sınıf-kadro, mücadele-siyaset güzergahında ele alıyoruz.

İÇ DİNAMİKLER, İKTİDAR VE DEMOKRASİ

Setxan DOZ

Ulusal kurtuluş mücadelemiz ciddi eksiklik ve yanlışları içinde barındırmasına rağmen, hızlanma şeridine giren bir araç gibi iktidara doğru yol alıyor. Hatta, Kürdistan'ın Güney parçasında devletleşme gerçekleşti. Bugün için uluslararası politik güçler tarafından tanınmaması ciddi bir tıkanmayı beraberinde getirmesine rağmen, ağır-aksak ta olsa iç ve dış kurumlarını oluşturuyor. Yanlız, Güney Kürdistan pratiği de gösterdi, tek başına iktidar olmak yetmiyor. Sorun nasıl bir iktidar somutunda düğümleniyor. Sömürgeci rejimlerin Güney'deki iktidarı yıkmak için her yola başvurduğunu görüyoruz. Ne varki daha önce Kürdistanı Cephe-PKK çatışmasında, şimdi YNK-KDP çatışmasında görünen odur ki sürecin önüne geçilemezse, Federe Devlet "kendi kendini yıkacaktır." Bu durum başka şeylerin yanısıra, partilerin kendilerini ulusa eşitlemeleri ve kendi dışında güç tanınamaları anlayışının sonucudur. Bir partinin tek başına iktidarı belirlemek istemesi, kendisi ile ulus-iktidar arasına eşit işareti koyması, diktatörce yöntemleri ve kendi dışındaki güçlere karşı şiddetli birlikte getirir. Bizim gibi, partilerin sınıf ve sosyal tabanına oturmadığı, siyasal güç ilişkilerinin değişken olduğu toplumlarda bu daha vahim sonuçlara yol açabilir. Aynı yoldan yürüyen birçok Afrika ve Asya ülkesi kör bir iç savaşa sahne oldu. Ülkenin zenginlikleri, üretici güçleri tahrip oldu, iç yapısında onarılması zor yaralar açıldı.

Partiler ister kitle partileri, isterse sınıf partileri olsun genelde ulus ve ülke çapında azınlığı oluştururlar. Bir partinin programı ancak ulusun ve ülkenin belli kesiminin çıkar ve ihtiyaçlarına cevap verebilir. Parti ve ulus, parti ve devlet arasına eşit işareti konulamaz. Partiler hükümet olsalarda, kendilerini devletin yerine geçirmemelidirler. Sosyalistlerin iktidar ve kitle ilişkisi-deneti-

mi tartışmalarının bugünkü seviyesi bunu daha iyi gösteriyor. Partilerin tek başına her şeyi belirlemek istediği tüm ülkelerde (-bunun ismi bazen "öncülük" olarak koyuluyor-) -kapitalist ya da sosyalist ülkelerde- sonuç diktatörlüklere, halkın zorla raptu-zapt altına alınmasına ve iç savaşlara yol açtı. Güney'de devletin oturmamasının temel nedenlerinden birisi tam da burasıdır. Her parti -özellikle KDP ve Yekiti- kendini devletin yerine koymaktadır. Parlamento, devlet kurumları, hükümet olmasına rağmen, bu iki parti yine de bildiğini okumaktadır. Dış ilişkileri, silahlı kuvvetleri, gümrük işlerini kendi "devletleri" (partileri) aracılığıyla yürütmektedirler. Açık ki bir partinin kendi elbisesini tüm ulusa ve ülkeye giydirmek istemesi mümkün değildir. Ya elbise sağından-soldan yırtılıyor ya da dar elbise ulusu boğulma aşamasına getiriyor.

Aynı durum tamı-tamına olmasa da ülkemizin öteki parçaları içinde geçerlidir. İran-KDP'nin kendi dışındaki partilere karşı tavrı aynı özelliktedir. PKK'nin mantığı, teorisi ve pratiği de bu çerçevededir. Bu durum kendini, zaman zaman öteki parti ve kurumlara karşı saldırılarda, muhalefete kapalı olmasında ifadesini buluyor. Cephe, ordu, iç ve dış siyasetin kurumlarına yaklaşımda böyledir. PKK'de kendisi ile ulus ve iktidar arasına eşit işareti koyuyor.

Cephe çalışması canlı ve yakın bir örnek olarak karşımızda duruyor. Cephe neden kurulamadı? Cephe neden işlevsiz kılınarak dağılma noktasına varacak aşamaya getirildi? Bunda PKK'nin ve sağcı-reformist güçlerin hataları, yaklaşımları belirleyici rol oynamıştır. Somut olarak PKK, cephe çalışmasına gerekli önemi ve hassasiyeti göstermemiştir. Soruna daha çok bir "taktik siyaset" mantığıyla yaklaşmıştır. Nitekim bir yandan cephe

çalışması yapılmıştır. Ama aynı dönemde PKK basınında "uşak" edebiyatına, saldırgan söyleme araliksız devam edilmiştir. Mevcut cephe çalışmasına rağmen PKK kendi cephesini, ERNK'yi öne çıkartmıştır. Öteki güçleri kendisine "tabi kılınacak güçler" olarak görmüştür. Bir nevi kendini dayatmıştır. Söylemeye gerek yok ki en basit bir eylem birliğinde dahi, birlikte hareket eden güçler belli tavizleri, siyasette gerekli elastikiyeti gösterirler. İş yapmanın ortak noktasına ulaşmak için çabalarlar. Cephe ise iktidar mantığı sistematığı içinde değerlendirilmelidir. Günlük politikalara, taktik sorunlara bu sorun sığdırılmaz. KAWA bu anlamda cepheyi iktidarın bir aracı, giderek te onun hazırlayıcısı, öncüsü olarak görmüştür. Ne var ki aynı yaklaşımı PKK ve reformist güçler göstermemişlerdir. Cephe çalışmasının tıkanmasında reformist güçlerin de (-PSK, Hevgirtin gibi partilerin-) önemli rolü vardır. Sağ-reformist kesim ısrarla mücadeleyi geri çekmeye, uzlaşma noktasına, reform güzergahına sokmak istemiştir. Yerel seçimlerde izlenen politika, tek tarafı ateşkes önerisi, HEP ve HADEP'e yaklaşım, ortak eylemliliklere gelmeme buna örnek gösterilebilir.

Tüm bu ve benzeri gelişmeler bize iktidar sorununu tartışmamızı zorunlu kılıyor. Sömürgeci rejimden kopuş, yeni iktidarı önümüze koyuyor. Devrimin ilk amacı siyasi iktidarı ele geçirmektir. Ama, içerik ve biçimden kim ne anlıyor, bu açığa çıkmalıdır.

DEVİRİMİN KARAKTERİ, İKTİDARIN İÇERİĞİNİ DE BELİRLER

Sömürge bir ülkede devrim herşeyden önce ulusal devrimdir. Ülkenin gelişmişlik düzeyi, sınıfların durumları, kır ve kent ilişkisi bu süreçte rol oynasa da yine de ilk adım ulusal bağımsızlıktır. Ulus ise herşeyden önce farklı sınıf ve tabakalar demektir. İşçi sınıfını, emekçi halkı kapsadığı oranda, işgale karşı olan, onunla işbirliği yapmayan burjuva (ulusal burjuva) sınıfı da kapsar. O halde ulusal iktidar, belirleyici güç değişse de işgale karşı olan tüm sınıf ve katmanların iktidarı olacaktır. Elbette mücadeleye devrimci partilerin, emekçi sınıfların önderlik etmesi ya da burjuva sınıf ve partilerin önderlik etmesi durumuna göre, iktidarın yönelimi, gelişimi, sınıfların aldıkları roller de değişe-

cektir.

Biz sosyalistler ulusal aşamada da mücadeleye ve iktidara emekçi sınıfların damgasını vurmasını isteriz. Bu doğrultuda mücadele ederiz. Ama ulusal devrimden menfaati olan tüm kesimlerin temsil edilmesini de savunuruz. Sosyalizme gitmek için proletaryanın demokrasi okuluunda sınav vermesini iyi biliriz. Demokratik ortamın sınıf savaşımını, proletaryanın örgütlenmesini kolaylaştırdığını tecrübe gösteriyor. Aynı zamanda sosyalizme geçmekte halkın, işçi sınıfının durumuna, mücadelesine, bilinç seviyesine bağlıdır.

Bugün hemen hemen tüm partiler ulusal devrimi ve iktidarı savunuyor. Ama çoğu bunun gereklerini yerine getirmiyor. Hala daha, "küçük-burjuva partiler", "ulusal burjuva partiler" afaroz ediliyor. Bu mantık onaylanamaz. Hem bu sınıfları devrimin müttefikleri, itici güçleri göreceksin ve hem de onların siyasal partilerini ulusal mücadeleden ve iktidardan dışlamak isteyeceksin. Bu açık bir paradokstur. Şu söyleniyor. Bu partiler zayıftır. Kitle destekleri yoktur. Neyi değiştirir ki bu durum. Her parti veya akım, kendi gücü oranında mücadeleye ve sürece katılır. Zayıf olmak katılımın önünde engel değildir. Ayrıca, zayıflık, güçlülük değişken ilişkilere bağlıdır. Bugün zayıf olan yarın güçlü olabilir. Terside geçerlidir.

Sağcı-reformist güçlerin uzlaşmacı tutumları da birlik politikasından vazgeçmek anlamına gelmez. Elbette, uzlaşmalara, devrimin geri çekilmek istenmesine karşı mücadele etmeliyiz. Ama, sorun en geniş güçlerle ulusal-demokratik zeminde kalan güçlerle düşmana karşı mücadeleyi örgütlemektir. Ayrıca ara güçleri kimin kazanacağı devrim açısından çok önemli bir yere sahiptir. Komünist Enternasyonalin'de bir dönem savunduğu "esas yalıtıcı darbenin ara güçlere vurulması" taktiği yanlış ve sektedir. Mücadeleyi zayıflatıp, düşman cephesini güçlendirir. Bu noktada ilginç olan bazı güçlerin düşman güçlerle dahi "taktik ilişki" adı altında belli bir ittifak gerçekleştirmelerine rağmen, aynı yaklaşımı ulusal güçlere göstermemeleridir.

Kısacası; ulusal mücadele bir avuç hainin dışında tüm kesimlerle ittifak politikasını zorunlu kılar. Bu hayatın önümüze koyduğu bir ger-

çekliktir. Gerçeğe bağlı kalmak devrimci gerekliliktir.

İKTİDAR SOSYO-EKONOMİK YAPININ ÜZERİNDE YÜKSELİR

İktidar meseleleri tartışıldığında önde gelen etmen sosyo-ekonomik yapıdır. Ne var ki bizde sosyo-ekonomik yapı tartışması işgalin biçimi, kapitalizmin gelişme derecesi ve feodal kalıntıların etkisi boyutunda tartışılmıştır. Bu gerekli olmakla birlikte yetersizdir. Gerçeğin tüm boyutları bu tabloda ortaya çıkmaz. Sınıfsal tahlile, etnik bileşim, dinsel yapılar, kültür farklılıkları da ilave edilmelidir.

Herşeyden önce, İran işgali altında kalan bölge ile öteki parçalar arasında 500 yıla yakın bir zoraki bölünmüşlük söz konusudur. Son 70 yıldır ise ülkemiz 4 parçaya bölünmüştür. Bu durum ister-istemez sosyal yapının, kültürel değerlerin üzerinde etkide bulunmuştur. Ülke tanımı yurtseverlik bilinci sınırlandırılmıştır. Nitekim, bugün çok "modern" görünen bazı siyasi akımlarda dahi, yurtseverlik sınır taşlarına çarpıp geri dönmektedir.

Daha önemlisi Kürt ulusunun birliği dilsel, kültürel açıdan tamamlanmamıştır. Bugün üstünde anlaşılan bir konu var. Kürtçe; Sorani, Kurmanci, Gorani, Zazaca lehçelerine ayrılır. Ancak, çoğu durumda Kürtçe denildiğinde -özellikle de Kuzey'de- Kurmanci anlaşılmaktadır. Şu da bir gerçek, bir dilin lehçeleri olarak görülen bu kesimler birbirini anlamamaktadır. Tüm kesimlerin anladığı ortak bir iletişim dili yoktur. Yanısıra, Kürdistan'da hatırı sayılır bir azınlık nüfusu vardır. Asuri, Keldani, Ermeni gibi halk topluluklarıyla uzun yıllardan (-binlerce yıl-) beri birlikte, iç-içe yaşıyoruz. Araplar, Türkler, Farslar ise sonradan yerleştirildiler. Ancak, azınlıklar iç ve dış baskılara rağmen dillerini, kültürlerini koruyorlar. Yanlışca, dil açısından değil, genel olarak siyasal iktidar açısından da tüm bu kesimler, gelecek Kürdistan'da kendini ifade edebilmeli, özgür gelişmelerini garanti altına alabilmelidirler.

Bu açıdan herşeyden önce, Kürdistan'da dillere özgürlük ve eşitlik savunulmalıdır. Kürtçe'nin bölümleri arasında ayırım, ayrıcalık yapılmamalıdır. Zoraki tekleştirme, birleştirme olmaz. Birlikte, kaynaşmada gönüllülük temelinde olabilir.

Bugün hemen hemen tüm partiler ulusal devrimi ve iktidarı savunuyor. Ama çoğu bunun gereklerini yerine getirmiyor. Hala daha, "küçük-burjuva partiler", "ulusal burjuva partiler" afaroz ediliyor. Bu mantık onaylanamaz. Hem bu sınıfları devrimin müttefikleri, itici güçleri göreceksin ve hem de onların siyasal partilerini ulusal mücadeleden ve iktidardan dışlamak isteyeceksin. Bu açık bir paradokstur. Şu söyleniyor. Bu partiler zayıftır. Kitle destekleri yoktur. Neyi değiştirir ki bu durum. Her parti veya akım, kendi gücü oranında mücadeleye ve sürece katılır. Zayıf olmak katılımın önünde engel değildir. Ayrıca, zayıflık, güçlülük değişken ilişkilerdir. Bugün zayıf olan yarın güçlü olabilir. Terside geçerlidir.

Zorlamalar, güvensizlikleri körükler.

Kendilerine "demokrat, sosyalist" payesi takmakta acele eden ve bunu propoganda-ajitasyon düzeyinde kullanan bir dizi grup, parti, burjuva-demokrasisinin dahi sınırları içinde savunulması gereken tüm uluslara ve azınlıklara tam hak eşitliğini, dillere özgürlüğü savunamıyorlar. Bu konuda milliyetçiliğin etkisinde kalıyorlar. Hatta bazıları için özellikle Kürtçe'nin lehçeleri konusunda tartışmak tabudur. Onlar, çoğu durumda yaptıkları gibi her şeyi "ajan teorisi" ile izah etme "kolaylığını" seçiyorlar.

Din sorunundaki gelişmelerde yaklaşık böyledir. Ya kabaca bu sorun

görmezlikten geliniyor ya da çok kötü bir pragmatizmle herkese yeşil ışık yakılıyor.

Sosyalistler açısından dine karşı tavır temel mihenk taşlarından birisidir. Sosyalizm için herhangi bir dini savunma, onun "ilericiliğini" keşfetme diye bir yaklaşım olamaz. Biz tüm dinlere karşı eşit uzaklıktayız. Materyalist dünya görüşümüz her türlü dini inancı dışlar. Ama politik taktikler bakımından sıradan insanın inançlarına, dini eğilimine saygı göstermesini biliriz. Ayrıca insanların dinsel inanışlarından dolayı baskı görmesini, dışlanmasını savunamayız. Bu bakımdan ezilen, baskı gören, yasaklanan dini gruplara da özgürlüğü savunuruz. Dine karşı mücadele uzun süreli, üretim, bilimsel gelişmeler ve siyasi mücadelenin içinde gerçekleşecektir. İnsanlığın onbinlerce yılda oluşturduğu düşünsel yaklaşımların, inançların öyle kısa dönemde kalkmadığını biliyoruz. Bu ama bizim dini ivmemizi, onu örgütlememizi gerektirmez. Özellikle çok dinli ve mezhepli toplumlarda din, birlik aracı değil, bölünme ve yabancılaşma aracıdır.

Kürdistan'da islamın esas olarak sömürgecilere hizmet ettiğini, Türk, Arap ve Fars şovenizminin saldırı aracı olduğunu biliyoruz. Yine, islamın bir iktidar dini olduğunu, politik islamın şeriat istediğini yaşayarak görüyoruz. Kuzey'de Maraş, Erzin, Sivas katliamları, şeriatın ayak sesleri bilinen gerçekler. Güney'de İran'ın beşinci kolu düzeyindeki islami grupların yıkıcı faaliyetleri, İran işgalinin "yerli ayakları" pratiği yeterli veriyi sunuyor. Tüm tarikatların sömürgecilerle iç-içe geçmesi, kontranın dine oynaması bir gerçek. Aynı zamanda, farklı inanıştaki halk kesimlerinin (-Alevi, Asur-Keldani, Ermeni, Yezidi-) bu gelişmelerden rahatsız olduğu, ulusal-demokratik mücadelenin yarattığı yakınlaşmanın, cemaat örgütlenmeleri (Aleviler Birliği, Yezidiler Birliği, İmamlar Birliği, İslami Hareket) yoluyla zayıfladığını görüyoruz. Eğer tüm kesimleri birleştiren bir zemin aranıyorsa, bu sınıfsal temelde emekçi birliği, ulusal temelde anti-işgalci birlik, demokratik temelde özgürlük talebi olmalıdır. Bunun yerine kısa süreli "menfaatler" için dinsel eğilimleri desteklemek, hatta onları bizzat örgütlemek gericiliğe taviz vermektir. Açık ki bu eğik bir düzlemidir. Bu yola girenlerin

nerde duracağı meçhuldür. "Düşman halkın inanışlarını kullanıyor" diye bizde aynı yöntemi seçemeyiz. "Eylemimiz islamın özüne uygundur", "islam devrimcidir" gibi yaklaşımlar "taktik" adına savunulamaz. Bu "taktik" de olsa yanlıştır. Halkın dini inanışına saygı göstermek başkadır, dini övmek, onun yörüngesine girmek başkadır. Bu iki yaklaşım arasındaki fark, anlamak isteyen herkes için yeterli oranda açıktır. İslamın üzerinde bir baskının olmadığı da biliniyor. İslam bugün (-özellikle sunni islam-) iktidar dinidir. Türk-islam sentezinin temelidir. Kürdistan'da Yezidilik, Keldani, Ermeni, Alevi vs. azınlıkların dini inanışları baskı altındadır. Bunlar üzerindeki baskıya karşı çıkmak gerekiyor. Ayrıca her toplum isterse özgürce kendi dinsel kurumlarını kurmalıdır. Ama bu kurumları kurmak bizim işimiz değildir. Ülkemizde dinsel temelde büyük güvensizliklerin olduğu da biliniyor. Din, (islam dini) Ermeni, Asuri katliamında hareket ettirici, saldırıyı örgütleyici rolü gördü. Aynı zamanda Osmanlı'nın alevi-kızılbaş katliamlarında, sunni inanıştaki halkımız, daha çokta bu kesimlerin egemen güçleri kullanıldılar. Bu durum izlerini, etkisini Koçgiri, Şeyh Sait ve Dersim ayaklanmalarında gösterdi. Netice olarak, politik islamın Kürdistan'da örgütlenip, iktidara gelmek istediğini, bunun hem sömürgecilerden kopuşun engellenmesi ve hem de öteki halk kesimlerinin güvensizlik ve korku içine itilmeleri anlamına geldiğini görmeliyiz.

O halde, iktidar olayı iç dinamiklerimiz dikkate alınarak çözümlenmelidir. Kürdistan çok dinli, çok dilli, çok kültürlü bir toplumdur. Kuracağımız iktidar tüm bu kesimleri birleştirebilmeli ama bunun içinde bunlara özgür bir ortam sunabilmelidir. Yeri gelmişken şunu da belirtelim; Devrim olur, bunlar çözülür demek fazla inandırıcı değildir. Bir akımın muhalefette yaptıkları, iktidarda yapacaklarının habercisidir. Gelecekte ne yapacağımızı, politikamızın ne olduğunu tüm yönleri ile bugünden tartışıp-açığa çıkarmalıyız.

İKTİDAR OLMAK İSTEMEYENLER, BAŞKALARINA YEDEKLENİRLER

Bugünkü gerçekliğimizi ara başlık dile getiriyor. Federasyon, otonomi, hayali "birlik" projeleri bu-

nun ürünüdürler. Mevcut sınırları, statükoyu temel alanlar, bu çerçeve içinde çözüm üretiyorlar. Onların gözünde, Suriye, Irak, İran, Türkiye kalıcıdır. Mevcut sınırları böyle kalacaktır. Me-seleye böyle yaklaşılınca, bu-günkü harita içinde çözümler tartışılıyor. Henüz Kürt ulusu kendi iç birliğini sağlamamış, kurumlarını oluşturmamış, birlikte yaşadığı azınlıklarla ortaklıklar kuramamış, sömürgecilerle "birlik" tartışılıyor.

Eğer birlik, federasyon, özerklik tartışılacaksa, bu konuda tezler oluşturulacaksa, önce Kürdistan'ın iç birliği tartışılmalıdır. Dört parça arasındaki birlik, Kirmanç, Zaza, Soran, Goran, Hevrani arasındaki birlik, Asur, Keldani, Ermeni, Azeri, Türkmen, Türk, Arap, Kürtler arasındaki birlik, Alevi, Sunni, Yezidi, Şii vs. arasındaki birlik netleşmelidir. Federasyon, otonomi, özerklik Kürdistan'ın iç birliğinde nasıl uygulanabilir. Değişik etnik yapılar, diller, dinler, genel olarak ulusal özellikler demokratik bir temelde nasıl birleştirilebilir, bu tartışılmalıdır. Üniter bir devlet kurmayacağımıza göre, bu sorunları görmezlikten gelemeyiz.

Bağım sız-Birleşik-Demokratik Kürdistan hedefimiz bu temelde gerçekleşebilir. Sosyal gerçeklik üzerine kurulmamış birlikler ya zor kururlar ya da kurulsada parçalanırlar. Sosyalizmin aldığı yenilgi ve dağılma, üniter devletlerin içerden parçalanması, ulusal baskıların, asimilasyonların yurdu olması gerçeğinden doğru dersler çıkarmalıyız. Demokrasinin çoğunluk diktatörlüğü değil, çoğunluğa karşı azınlık hakları olduğunu bilince çıkarmalıyız. Devrimci-sosyalist iktidar da kurulsada, ezilen cinsin, ezilen azınlıkların, azınlıktaki siyasi eğilimlerin kendilerini nasıl koruyacakları, ezilmişliğin hangi sınıfsal temelde, hangi sosyal araçlarla giderileceği açığa çıkmalıdır.

İktidar olayının tam olarak anlaşılması için iktidar ve halk, parti ve devlet, silahlı kuvvetler, bürokrasi gibi sorunları da başka bir yazımızda ele

Ağustos 1994

Güney Kürdistan Olayları Üzerine

HEVKARİ'nin DUYURUSU

Son zamanlarda vatanımızın Güneyi'nde meydana gelen kanlı kardeş kavgaları bütün vatanperver ve ehli hamiyetin beklentilerini derinden sarsıp, gönlünü de o derece yaralıyor. Tarih sürecinde Kürt ulusal hareketleri belli bir merhaleden sonra böyle öldürücü kardeş kavgalarıyla darbe yiyerek zayıflayıp başarısızlığa uğramıştır. Kürt halkının hareket ve mücadele tarihi bize gösteriyor ki böyle öldürücü kardeş kavgaları istisnalar olmaksızın Kürt halkına düşman olanların menfaatlerine yaramıştır.

Bundan dolayı bu kardeş kavgalarını kayıtsız ve şartsız durdurup, barış, kardeşlik ve yakınlaşma zemininin oluşturulması zaruridir. Kürt halkı böyle iç savaşlardan devamlı zararda olmuş ve artık bu tür olaylardan nefret etmiştir. En önemlisi şudur ki Kürt kuvvetleri ellerindeki silah ve mühimmatları Kürt halkı ve Kürdistan'ın savunulmasında kullanmalıdır.

HEVKARİ -Almanyadaki Kürt Platformu Teşkilatı- Kürt halkının ulusal sesi olarak, ulusal barış, dayanışma ve köksüz sorunların son bulması için çağrıda bulunmaktadır.

Böylece çağrıda bulunuyoruz ki Kürdistan Federal Parlamentosu'nun kanunlarına ve önderliğini muhafaza edip, kabul edelim ve kararlarını da uygulayalım. Çünkü bu ulusal bir kurumdur, hiçbir hareket elini o müessesenin üstünde tutmamalıdır ve ulusal öncü olan o parlamentoyu kendilerine alet etmesinler.

Kürt hareket ve parti liderlerinden istenilen şey, kendi milli görev ve sorumluluklarını bilmeleri, halkımızın milli menfaatlerini gözardı edecek çelişkilere müsaade etmemelidirler.

Kürt parti ve örgütleri arasındaki sorunların çözümü ve Kürt hareketlerinin yakınlaşmaları için bir milli görüşmenin olması zaruridir.

HEVKARİ adına, barış için atılan adımların devamını ve halkın bel bağladıkları ümitlerinin kırılmamasını dileriz.

Hiç kimse halktan büyük değildir.

Kardeş katliamlarına yeter.

HEVKARİ

Almanya'daki Kürt Platformu Teşkilatı
06.06.1994

"ŞERE BİRAKUJÎ" VE BAZI ELEŞTİRİLER

Güney Kürdistan'daki iç çatışmaların neden olduğu birçok tartışma yapıldı. Daha çok "Birakuji" tanımlaması üzerine yürütülen tartışmalar yanlış anlayışları ve yaklaşımları da sergiledi. Belli politik bir yargıyla yürütülen bu tartışmalar yanlış hizmet etmiştir. Sınırlı ve yanlış tarih bilgileriyle "Şerê Birakuji" tanımlamasına yeni anlamlar kazandırılmaya çalışılmıştır. Oysa, sınırlı da olsa herhangi bir katkıdan söz etmek güçtür.

Bizce şerê birakuji'yi şöyle tanımlamak en doğrusudur. Aynı sorunlar içinde yer alan, halk saflarında görülen, daha doğrusu devrim saflarında yer alan politik güçlerin birbirleriyle çatışmaları ve savaşmalarını izah etmede halkın yaygın bir şekilde kullandığı siyasi bir terimdir. Genel anlamda Kürtlerin birbiriyle herhangi bir çatışması için bu terim kullanılmaz, cahş güçleriyle peşmerge güçleri arasındaki bir savaş böyle tanımlanmaz. Ya da yakın geçmişte olduğu gibi düşmanla işbirliği içine giren herhangi politik bir gücün yurtsever güçlere karşı yürüttüğü savaş hiçbir zaman şerê birakuji diye nitelendirilmez. Devrim saflarında olan, yurtsever olarak görülen siyasi güçler arasındaki çatışmalar her zaman böyle ifade edilmiştir. Buradaki kıtas; devrim saflarında olup olmamadır. O anda, savaşı yürüten bir tarafın düşmanla işbirliği içinde olup olmaması önemlidir. Şayet böylesi bir durum söz konusu ise, orada şerê birakuji tanımlamasına gidilmez. 1982'de Irak-KDP'nin İran Mollalar rejimiyle işbirliği içinde Doğu Kürdistan siyasi güçlerine, özellikle İran KDP'ye yarşı yürüttüğü savaş böyle tanımlanmamıştır. Ya da bir başka örnek; YNK'nin, İran yanlısı Kürt İslami Hareketiyle içine girdiği çatışmalar böylesine bir muamele görmedi. Denilebilir ki; Kürdistan halkı bu sorunda oldukça hassastır ve yanılgıya düşmemektedir. Bu so-

runda oluşmuş olan tarihsel tecrübeler halkımızı yanıltmıyor.

Aylardan beridir Güney Kürdistan'daki KDP ve YNK arasındaki çatışmaların şerê birakuji kategorisine girip girmediği Kuzeyli birçok yayın organında tartışma konusu olmuştur. Özellikle PKK'ye yakın yayın organlarında değişik düzeylerde yürütülen tartışmalar bu sorunda bulanıklık yaratmıştır. Bilhassa "satelit" durumunda olan, bağımsız düşünmeyi ve tavır alma yeteneğini kaybetmiş birçok kişi uluorta teoriler (!) yaparak şerê birakuji'nin yeni tanımlamalarına girişmişlerdir. Kürdistan'lı bir bütün olarak düşünmeyen, perçegerî (parçacı) politikaların dümen suyunda siyaset yaptığını sanan ve ülkemizin gerçeğinden kopmuş olan birçok kişi, pekala gayet rahat bir şekilde birçok söyleyebiliyor. Mevcut süreçte ve durumda realitemize denk düşmeyen bu tanımlamalar sadece düşmanlık körüklemekten başka bir şeye hizmet etmemektedir. Çünkü ortaya konulan argümanlar soyuttur ve önyargılardan oluşmaktadır. Bu durumu hemen bütün sözkonusu yazılarda görmek mümkündür. Özellikle satelit konumunda olanların yazılarında bu çok daha barizdir. Oysa ki bilindiği gibi önyargılarla ne doğru bir muhakeme yürütülür ne de politika yapılır. Soyut, olayı çevreleyen sosyal ve siyasi konjoktürden koparılmış sınırlı bilgilerle herhangi bir olay izah edilemez.

Herşeyden önce şerê birakuji tanımlamasının halk duygusallığıyla bağını kurtmaya kalkışmak doğru değildir. Halkın psikolojik tepkisi kuşkusuz önemlidir ve belli bir sağduyuya işaret eder. Şerê birakuji bu anlamda bir tepkiyi dile getirmektedir. Çatışmalara karşı barışa vurgu yapılmaktadır. Aynı dava için savaşanların birbiriyle çatışmasına bir karşı çıkışı ifade eder bu tanımlama. Ama tarihsel ve siyasal nedenleri olan bir olayı bu tür tepkilerle

izaha kalkışmak yanlış olacaktır.

Güney Kürdistan'daki örgütlerin, özellikle YNK ve KDP'nin hem sınıfsal hem de politik çıkarlar bakımından halk kitlelerinden koptukları doğru değildir. Politik anlamda hala halkın somut bir talebine sahip çıkma vardır. Onun ulusal davasının prensipal iki gücü durumundadır bu partiler. Halkın ulusal istemi bu politik güçlerin siyasi ve askeri faaliyetleri ve programlarıyla şimdilik çakışmaktadır. Bu iki partinin Güney'de egemen güç olmaları ve etkinlik için rekabet içinde bulunmaları, güçler dengesini korumak için birbiriyle yarışmaları ve sonuçta iktidar mücadelesinden dolayı birbiriyle çatışmaları, savaşa tutuşmaları, halktan sınıf çıkarları gereği koptukları anlamına gelmez. Ulusal sorunun henüz çözüme ulaştırılmamış olması, Saddam rejiminin yeniden saldırı için pusuda beklemekte oluşu ve hala belli ölçülerde de olsa kaygıların varlığı halk ile sözkonusu partilerin temsil ettiği çıkarların çakıştığını göstermektedir.

Siyasi rekabet, etkinlik mücadelesi ve iktidara hakim olma kavgası, son KDP-YNK çatışmasını şerê birakuji olmaktan çıkarmıyor. Halk ve devrim saflarında sınıflar ve politik güçler sıkça iktidar mücadelesinde çatışmalara girerek birbirlerini kırdıkları görülmüştür. Kürt politik güçleri açısından da zaman, zaman bu durum gündeme gelmiştir. Dolayısıyla siyasal çatışmalar ve etkinlik sağlama rekabeti ne birisini ne de her ikisini halk saflarından koptuklarına dair kanıt olarak gösterilemez.

Güney'deki son çatışmalar bir emlak sorunundan kaynaklanmış ve yaygınlaşmıştır. Partiler arası siyasi rekabet çatışmalarının yaygınlaşmasına zemin hazırlamıştır. Bu iki parti arasında kökleri 1964'lere kadar uzanan tarihsel düşmanlıklar ve güvensizliklerin de olduğu gözönüne alınmalıdır.

İktidar olma mücadelesi olarak bu çatışmalar sonuçta tanımlanabilir. Ama bunun devletleşmenin "aşiret toplumundaki tezahür biçimi" şeklinde bilgiçe yorumlamaya kalkışmak Güney Kürdistan toplumunun karakteristik, sosyal, ekonomik ve siyasi evrimi hakkında hiçbir şey bilmemektir. Önyargılar ve bazı eski tarihi bilgilerle bir toplumun analizinin sonuçlarına varılamaz. Herşeyden önce toplumun gelişim diyalektiği incelenmelidir. Güney hakkında yürütülen polemiklerin çoğu, gerçek bilgilere ve sınırlı da olsa belli analizlere dayanmaktan uzaktır.

Birincisi; Güney Kürdistan çok büyük sosyal, siyasal ve ekonomik alt-üst oluşlar yaşamıştır. Otuz senelik savaş Kürt toplumunu uzun yıllar ciddi bir şekilde hırpalayarak değişimler geçirmesine yol açmıştır. Merkezi otoritelerin sebep oldukları siyasal ve sosyal gelişmeler Kürdistan'ı doğal olarak etkilemiştir. Uzun yıllar yürütülen silahlı ulusal kurtuluş hareketi de kendi diyalektik gelişimi içinde Kürt toplumunun geleneksel, aşiretçi yapısını büyük oranda çözererek yeni toplumsal ilişkilerin şekillenmesine yol açmıştır. Kuzey Kürdistan'da aynı süreci yaşamaktadır. Bu durum aynı zamanda köylülüğün farklılaşması, dolayısıyla feodal, yarı-feodal kurumların yapısal olarak değiştiği anlamına gelir. Güney Kürdistan kır 30 yıl öncesi aşiretsel yapıya sahip değildir. Hem silahlı ulusal kurtuluş hareketinin etkileri, hem de Bağdat Baas rejiminin eşine ender rastlanan bir barbarlıkla yakıp yıkarak bütünüyle boşalttığı köylerin, kaçmak zorunda kalan ya da mecburi iskana tabi tutulan kır nüfusu sonuçta açıkça görülen bir değişim yaşamıştır. Bu değişim, büyük insanlık dramı sonucu çok acılı olmuştur. Kır nüfusu tam anlamıyla bir "déracinement" (köklerinden koparılma) yaşamıştır. Bu durum görülmeden Güney'i tanımak mümkün olmaz.

Bütün bu gerçekler, Güney'de hiç aşiretsel yapıların kalmadığı, feodalizmin bütünüyle yok olup gittiği anlamına gelmez. Eski topluma ait ku-

rumların etkilerini hemen her yerde görmek mümkündür. Ama bu, çözülmüş ve yer yer tasfiye olmuş aşiretsel yapılardan geriye kalan etkilerdir. Bu etkileri siyasi formasyonlar üzerinde de görmek olanaklıdır. Tabi bu gerçeği değiştirmez.

Köylülüğün, uzun yıllar köy ekonomisiyle dağılmış aşiretsel yapılarla esasta ilişkisi kalmamıştır. Üretimden koparılmış, aşiretsel kurumdan soyutlanmış ve aynı zamanda başka yerlerde mecburi iskana tabi tutulmuş bir köylülükte eski kurumları aramak gerçekçi olmayacaktır.

Güney Kürdistan'da, bir zamanlar Bülent Ecevit'in Kuzey'de kurmak istediği "köy-kent"lerin benzerleri 20-30 bin nüfuslu "orgudah" denen yerleşim birimleri Baas rejimi tarafından kurulmuştur. Bugün hala bu türden

Bütün bu gerçekler, Güney'de hiç aşiretsel yapıların kalmadığı, feodalizmin bütünüyle yok olup gittiği anlamına gelmez. Eski topluma ait kurumların etkilerini hemen her yerde görmek mümkündür. Ama bu, çözülmüş ve yer yer tasfiye olmuş aşiretsel yapılardan geriye kalan etkilerdir. Bu etkileri siyasi formasyonlar üzerinde de görmek olanaklıdır. Tabi bu gerçeği değiştirmez.

yerleşim birimleri mevcuttur ve her birisi birer küçük şehire dönüşmüştür. Aşiretsel yapılar, esasta iktisadi ve sosyal temellerini buralarda kaybetmişlerdir. Ahlaki feodal değerler düzeyinde ise hala şu ya da bu şekilde korunan ve göze çarpan bir durum söz konusudur. Ahlaki değerler halklarda uzun süre varlıklarını sürdürürler. Geriye dönüş artık mümkün değildir, ama yine de geçmiş değerler kültürde ve ahlaki yapıda varlığını korurlar. Zaten ekonomik ve sosyal temellerinden koparılmış feodal aşiretsel kurumlar artık kendi statülerini kaybederek başka ekonomik ve sosyal yapılara dönüşürler.

Bu açıdan Güney'deki son çatışmaları; aşiretlerin hakim olduğu ülkelerde ki süreçlerin ya da yüzyılımızın ilk çeyreğinde Türkiye gibi bir ülkede

yaşanmış süreçlerin Kürdistan'daki "kendi versiyonu" şeklinde tanımlamak doğru olmayacaktır.

Kürdistan'daki gelişmeler bir kere kendisine özgü nitelikler taşımaktadır, bu anlamıyla başka örneklerle paralelliği kurulamaz. Çünkü ulusal kurtuluş hareketi süreci boyunca -ki bilindiği gibi bu uzun bir zaman dilimini kapsamıştır- hakimiyet ve önderlik kavgası yaşanmıştır. Bu, esasında iktidar mücadelesidir ve hala bitmemiştir. Başka ulusların kanlı ya da kansız, ama kendine özgü metodlarla yaşadığını Kürt ulusu kurtuluş mücadelesi sürecinde yaşamıştır. Bu yüzden yaşanan kanlı hakimiyet mücadelesini yukarıda izaha çalışıldığı nedenlerden dolayı yeniden yaşamak zorunda değildir Küntler. Bütün bir tarihi süreç boyunca yeniden şekillenen Kürt toplumu kan-

sız bir iktidar hakimiyetini olanaklı hale getirmiştir. Kürt ulusuna gerekli olan bir Alman Bismark'ı değil bundan dolayı, demokratik gelenekler temelinde bütün bir ulusu birleştirecek, politik örgüt ve partilerin varlıklarına saygı gösterecek bir politik partiye ihtiyaç vardır. Güney'deki çatışmaları yoğun şekilde protesto eden halk kitlelerinin talebi bu doğrultudadır. Nitekim bu çatışmaları yer, yer şerê birakuji olarak ifade etme yerine "şerê xwe kuji" (kendini öldürme savaşı) şeklinde nitelendirmiştir kitleler. Kaldı ki geri geleneksel kurumların geçmiş etkilerini hala üzerlerinde taşımakla birlikte, esasında her iki partide milli burjuva karakter taşımaktadırlar. Sınıfsal bileşenleri bakımından birbirinden fazla farklı değildirlar. YNK, daha çok şehir küçük burjuva ve orta tabakaları bağrında taşıyor, KDP ise kırsallık bir özellik taşımakla birlikte şehir orta tabakalarını da kapsamaktadır. İkisi de feodal olmaktan ziyade burjuva karakterdedirlar. Bu yapıları onlara başka seçenekleri de önlere koymaktadır. Herşeyden önce kitleler çelişkilerin şiddetle çözümüne karşıdırlar, halka rağmen şiddetle bastırma yolunu kimse göze alamaz, Güney'de.

1991 Nisan ayaklanmasından sonra saf değiştiren "cahş" yapıların her iki parti etrafında örgütlenmelerine olanak tanınmasının sonucu olarak geleneksel yapıların etkisiyle açık kapılar bırakılmıştır. İktidar mücadelesinin kanlı tarzda tekrar, tekrar gündeme gelmesinde bu hatanın etkisi de olmuştur. İçte ve dışta geliştirilen yanlış ilişkilerde bu duruma etkide bulunmuştur. Bütün bir süreç boyunca, birçok olumsuz etkenin kendi payına etkide bulunması ve politik zaaflar kaçınılmaz olarak çatışmalara götürmüştür. Yoksa bazılarının sandığı gibi devlet şeklinde örgütlenmenin zorunlu kıldığı "doğal" bir gelişme olarak ele alınamaz, mevcut olumsuzluk.

Güney Kürdistan'ın siyasi durumuna ilişkin fikir yürütmeye çalışan bir çok çevre ve kişi, başında da izaha çalışıldığı gibi, eleştirilerini önceden kendilerinde var olan önyargılara dayandırarak yapmaktadırlar. Bunun sonucunda da düşmanlığa ve karalamaya varan "eleştiriler" ortaya çıkmaktadır. Amaç esasında teşhir etmektir, yoksa yanlışın üzerine gitmek, hatalar ve zaaflara karşı doğru siyasi bir bilincin oluşmasına hizmet etmek değildir.

Güney, birçok örgütün ve şahsın gözünde ihanet merkezidir, feodal ve aşiretsel yapıların hakim olduğu ve bütün gerilikleri içinde taşıyan bir parçadır. Oradan, yabancı bir ülkeden ve halktan sözedildiği gibi bahsedilmektedir. Gidip oraları gören ve bilen birçok kişi ve kuruluş dahi açıkça yalan söylemektedirler. Böyleleri esasında PKK'ye yağcılık olsun diye iki yüzlüce davranmaktadırlar, olmadık küfürlerle eleştiri yaptıklarını sanmaktadırlar. Böylece, Güney'deki mevcut özgürlüğü hiçbir zaman hazmetmemiş olan Türk şoven solcularının derekesine düşüklerinin farkında bile değildir. Elbette ki KDP'de, YNK'de çok ciddi hatalar işlediler ve hala da birçok yanlışlıklarına devam ediyorlar. Ama Güney demek, sadece bu iki siyasi parti demek değildir. Kaldı ki bu partilerde bütün olumsuzluklarına rağmen

yurtsever zemindedirler ve uzun yıllar anti-sömürgeci temelde silahlı mücadele yürüttüler. Bundan dolayı bunlara sadece hata ve zaafları açısından yaklaşmak eksik olacaktır. Zaafların ve siyasi hataların eleştirisinde devrimci olmak gerekir, tavizkar değil. Ancak, Kürdistan'ın parçaları arasında düşmanlık ve güvensizliklere de yol açmamak lazım. Güney Kürdistan'ın vatandaşımızın bir parçası olduğu, ilerde şartlar olgunlaştığında parçalararası birliğin bir gün gündeme gelebileceğini her yurtseverin şimdiden bilmesi gerekir. Ancak böylece daha sorumlu, seviyeli, yapıcı ve kazanıcı olunabilir.

Kuzey Kürdistan'lı bazı politik güçlerin Güney'li siyasi partileri karşıtlık ve düşmanlık temelinde kendilerine hasım görmeleri yanlış yaklaşımların ortaya çıkmasına zemin hazırlamaktadır. Söylenenler ve yazılanlar düşmanlığı körüklemeye, PKK'nin iddia ve teşhirlerini devam ettirme dışında başka bir görüntü sergilemiyor. Oysa başka türlü düşünülmelidir; PKK, KDP, YNK ve İran KDP'nin şu ya da bu sömürgeci devletle ilişkileri biliniyor ve bunlardan herbirinin Kürdistan'ın bulundukları parçasında etkinlikleri vardır, bunlar birçok kereler birbirleriyle de savaşa tutuşmuşlardır. Kim haklı kim haksız tartışmalarına girmeksizin, sonuçta Kürt halkının karnının haksız yere aralarındaki çatışmalarda aktııkları bir gerçektir. Bu güçler birbirlerini yok edemezler, zaten böyle bir şeye kalkışmak yanlıştır. O halde Kürt siyasi güçleri kendi aralarında düşmanlık yerine çağdaş bir konsensüse gitmelidirler, diyalog yolu seçilmelidir. İlişkilerde, ulusalcı güçler arasında yeni bir çizgi tutturmak gerekir.

TC'yle bile barış yapmayı savunanlar neden Kürt hareketleri arasında var olması gereken barışı savunmuyorlar? Hep düşmanlık ve karşıtlık yapmak siyasetolamaz. Niçin politik güçlerin yanlışlıklarının kuyruğunda kraldan çok kralcı kesiliniyor? Kürdistan'ın her parçasının ayrı, ayrı düzeylerde yaşadığı büyük zorluklar Kürtlerin kendi aralarında barışık olmalarını şart koşmuyor mu?

Kürdistan politik örgüt ve partileri arasında diyalog ve sınırları belir-

lenmiş birliği savunmak, eleştiriye karşı olmak anlamına gelmez, eleştiri olmadan siyaset olmaz. Elbette ki siyasi güçler birbirlerinin hata ve zaaflarını eleştirmelidirler ve bu zaman, zaman sert te olabilir, ama eleştiriler düşmanlığa ve şiddete götürmemelidir. Siyasi örgüt ve partilerimiz bu konuda hangi somut arayış içindedirler? İlişkilerde yakalanması gereken yeniliğin neresinde bulunuluyor?

KAWA'nın başından beri -bazı yanlışlıklara düşmüş olsa bile- tavrı gerçekten örnek ve öğreticidir. Onun Bağımsız Birleşik Demokratik Kürdistan stratejisini formüle etmiş olması, Kürdistan'ın diğer parçalarına ilişkin daha hassas, daha sorumlu olmasına yol açmıştır. Perçegerî siyaseti red ederek birleşik Kürdistan için geniş anlamda siyasi ve kültürel bilinç zemininin oluşturulması mücadelesini vermektedir o. Parçalar arası yıllardır yaratılan tahribatlara bilinçsizce yanını düşünmeden yenilerini eklemeye çalışan zihniyete karşı çıkışta doğru tutumu KAWA örgütü simgelemektedir. Bunu ne PKK ne de onun satelitleri anlayabilecek durumda değildirler. Ayrıca her parçadaki kazanımın ve yürütülen mücadelenin diğer parçalar için bir kalkan görevi gördüğü unutulmaktadır.

KDP ve YNK, ya da İran-KDP ve Kuzeyli bağımsızlıkçı olmayan örgütlerin parçalar sorununda belli bir siyasetleri yoktur. Bağımsızlık için mücadele etmeyenler birleşik Kürdistan için de mücadele etmezler. Bu partilerin taktik siyasette sık, sık hata yapmalarının başta gelen sebeplerinden birisi, bağımsızlığı temel alarak politika yapmamalarıdır. Parçacı siyasete takılıp kalmaları, diğer parçalar sorununda hiçbir bir sorumluluk altına girmemeye onları götürmektedir. Kuzey'de özellikle Güney'e ilişkin yaşanan tam da budur. Sabırla ve aktif mücadele ile kurulacak olan alternatifin bu probleme de doğru çözümlemeleri getireceğine şimdiden inanmak ve güvenmek gerekiyor.

M.M. Silopî

KDP-YNK ÇATIŞMASI VE GÜNEY KÜRDİSTAN FEDERE HÜKÜMETİ

Güney Kürdistan Federe Hükümeti (GKFH) bir bakıma Körfez Savaşı'nın çocuğudur. Emperyalistlerin Ortadoğu'da oluşturdukları diğer devlet yapıları gibi benzeri bir kaderi var. Kendi özgücüne rağmen, bu şekliyle uluslararası güçlerle ve diğer sömürgeci devletlerle belli bir konsensüsü sağlamaksızın varlığını koruyamaz.

GKFH aynı zamanda genel Kürt sorunun bir parçasıdır. Başka bir ifadeyle Kürdistan sorunudur. Haliyle diğer Kürdistan parçalarında devam etmekte olan Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi (KUKM) ile birlikte bir kaderi de yaşamaktadır. Genel Kürt ulusal hareketi (KUHH)'nin bir parçası olarak GKFH daima ele alınmak zorundadır.

Geçtiğimiz aylarda GKFH'nin temsilini elinde tutan KDP ve YNK güçlerinin yaşadıkları çatışmanın çıkış sebeplerini araştırırken bu temel verileri dikkate almak zorundayız. Çünkü, GKFH'nin iktidar ortakları sadece KDP ve YNK ile sınırlı değil. En başta iktidar ortakları Kürdistan Cepheyi oluşturan partilerdir. Sonra ABD, İngiltere, S.Arabistan, TC ve diğer parçalardaki Kürt ulusal hareketlerin tamamı şu veya bu şekilde bu iktidarın zımnen ortakları durumundadır. Bu ortaklıktaki nüfuzunu GKFH iktidarı üzerinde arttırmak isteyenlerin çeşitli biçimlerde politik oyunları oluyor. Kürt İslami Partisi'nin çabalarını, PKK'nin savaşa taraf olarak müdahale etme istemlerini de bu şekilde değerlendirmek gerekiyor.

Çatışmalarda iç etkenler önde

KDP-YNK çatışmasına dıştan bakanların GKFH'nin oluşumundaki dış faktörleri baz alıp, fikir yürütmesi normal bir şey. Fakat bu bakış açısı, savaşı çıkaran iç faktörleri ele almaksızın yapılsa olaylara doğru yaklaşım gösterilemez. Kaldı ki dış müdahalelerden bakışla KDP-YNK çatışması yeterince doğru açıklanmıyor.

Bu kadar çok iktidar ortağı olan GKFH, zayıf bir hükümettir.

Buna rağmen kendi sınırları içinde federe bir hükümetten çok bir "devlet"tir. Kolu kanadı kırık bir "devlet"! BM'nin ve "hukukun" bağımlı olduğu Irak'ın ve çevresini saran Suriye, Türkiye ve İran gibi diğer sömürgecilerin ağır yaptırımları ve ambargolarıyla karşı karşıya kalan bir "devlet"tir. Türkiye ve İran için sınırları ölü hat olan, bu nedenle sürekli bu devletlerin askeri tecavüzlerine maruz kalan bir "devlet"tir.

Fililen bağımsız bir devlet gibi yaşamının ağır yükü altındadır. GKFH yetmiş yıllık savaş boyunca hiçbir zaman bu kadar özgür toprak parçasına sahip olmadı. Hiçbir şekilde de, bu kadar "özgürlüğünden de özgür" olmadı!

KUH, Kürdistan'ın her parçasında sosyal yapısı hızla değişen bir toplumu daima karşısında bulur. Kürt toplumunun sosyal evrimi, siyasi hayatın yoğunluklu çatışmaları içinde şekillenir. Kürt toplumunu "savaş toplumu" diye ürkütücü bir sosyal terimle dahi adlandırabiliriz. Şu anda yaklaşık 350 bin silahlı illegal bir güç dünyanın hiçbir yerinde yoktur. Bu sadece Kürdistan'a özgü bir durumdur. Bu silahlı yekünün üçte-ikisi GKFH topraklarında barınmaktadır. Bu nedenle GKFH bir bakıma "savaş demokrasisinin" özgür seçimleriyle doğdu. Fakat diğer demokratik ülkelerde olduğu gibi merkezi ordulaşmasını sağlayamadı. Onlarca ordusu olan partilerle bir "demokrasi"yi yaşamaya başladı. Bu haliyle Filistin, Afganistan örneklerine benziyor. Tabi iktidara gelen partiler için her kurum, askeri makam zihniyeti ile kurulur. Özelde bu kurumlar toplumun sosyal nüvelerine hizmet etmeye başlar. Parti egemenliği, aşağı basamaklarda aşiret büyük aile egemenliklerine dönüşerek atomize olur.

Güney Kürdistan halkı geçimini tarım, kaçakçılık ve gümrük gelirlerinden sağlar. Yurtdışı gelirleri Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde yaşayan yaklaşık 100 bin Kürt mültecinin ülkeye taşıyabildikleri gelirlerdir. Tarımda toprak mülkiyeti ve teknik donanım önemli bir sorundur. 1959 Kasım ikti-

darı döneminde başlayan toprak reformu sonucu, verimli topraklara devlet tarafından el konmuştu. 1975 ve 1981-88 savaşlarında İran ve Türkiye sınır hatları boyunca 20-100 km. derinliğindeki alanlar çölleştirilmişti. 1991 Newroz serhıldanı sonrası Güneyliler kendi ata topraklarına tekrar döndüler. Fakat her toprak parçasının sahipliği geçmişte onlarca defa değiştiği için, yeni mülk edinme olayı askeri çözümü sürekli dayattı. YNK ve KDP tarafından toprak paylaşımı, daha alt birimleri de kendi kapsamına alarak gerçekleşti. Toprak mülkiyetinin zor çözümü, sorunun çözümünü toplumsal bir yara olarak askıda bırakmıştı. Bi-hakkın çözüm sağlanmayınca, toprak mülkiyetinin askeri çözüm niteliği kendi kanunlarıyla hareket etti. Yeni iç çatışmalarla GKFH'i karşı karşıya geldi. Nitekim, YNK-KDP savaşının Qaledize Bölgesi'nde toprak sorunu nedeniyle başlaması bir tesadüf değildi. Bu bölge Güney Kürdistan'ın en verimli topraklarına sahiptir. Geçmişte bu topraklara, Irak devleti tarafından el konulmuş, devlet çiftliklerine ve askeri bölgeye dönüştürülmüştü. 1959, 1973-75 ve 1981-88 savaşlarında ve topraklar kimi zaman Irak yanlısı işbirlikçi güçlerin, kimi zaman KDP ve YNK'li güçlerin eline geçmiştir. Hatta her kesimden bağımsız savaş ağalarının ve "cotkarların" (emekçi topraksız köylüler) eline geçmiştir. Özellikle bu türden toprak sorunu Zaxo, Qaledize, Qaleçolen ve Halepçe mıntıkalarında yaygın bir sorun olmaya devam ediyor.

Ortadoğu'daki birçok devletin, sürekli açık-kapalı uluslararası ambargolarla yaşaması nedeniyle kaçakçılık faaliyetleri çok yaygındır. G.Kürdistan'ın özellikle bu ambargoyu yaşayan devletlerin ortasında kalması, halkın geçim zorlukları, kaçakçılık faaliyetlerini çekici kılmıştır.

İki bin km'lik İran sınırı, bin km'lik Irak sınırı, 720 km'lik TC sınırı geceleri dünyanın en büyük insan ve hayvan trafiğini yaşar. Sınırlarda bir gecede yaklaşık 150-200 bin insan hareket halindedir. Bu bakımdan Kürdis-

tan kaçakçılığı dünya birincisidir. Şüphesiz bu kaçakçılığı kolaylaştıran faktörler de bulunmaktadır. İran ve TC sınırlarının ötesi diğer Kürdistan parçalarına açılıyor. Bu parçalarda yaşayan Kuzeyli ve Doğulu Kürtlerin durumu, Güneylilerden farklı değildir. GKFH bu kaçakçılardan gümrük alabilmektedir. Ülkenin iktisadi yapısı, her türlü ticarete açık olması ayrıca kaçakçılığa yarıyor. GKFH de bu ticaretten önemli gelir elde etmektedir. Fakat bu gelirler, merkezi hükümetten çok YNK ve KDP'nin kontrolü altındadır. YNK ve KDP bu gelirleri egemen oldukları alana göre, partizanca paylaşmaktadır. Bu tür gelirler her noktada partilerin siyasi nüfuzuna göre oranlanarak bölüşülmektedir. KDP'nin Behdinan mıntıkasında egemen olması, YNK'nin ise Soran mıntıkasında egemen olması kaçakçı gelirlerini oldukça etkiliyor. Örneğin; Kuzey'de TC'nin sınır faaliyetleri KDP'yi, Doğu'da İran'ın faaliyetleri YNK'yi etkilemektedir. GKFH gümrük gelirlerini merkezileştiren kararlar almış olmasına rağmen, kararı yürütmeye işlemedi. Bu nedenle, gümrük gelirleri sürekli çatışma konusu olmuştur. Örneğin; KDP'nin PKK karşıtlığı daha çok bu yüzdendir. Habur sınır kapısının kapanması, TC sınırlarındaki kaçakçılığın PKK eylemleri nedeniyle riske girmesi KDP'yi oldukça rahatsız etmektedir. Nitekim 1993-1994 yıllarında kaçakçılık faaliyetlerinin kısıtlanmasından ve Habur sınır kapısının kapanması nedeniyle KDP oldukça zor duruma düşmüştür. Bu nedenle, YNK'nin Soran mıntıkasından elde ettiği bu türden gelirlere KDP göz koymaya başladı. Partizanca ülke gelirlerine sahip olma anlayışı, siyasi arenada kendini gösterdi. KDP, önce PGK (Kürdistan Halk Partisi) sonra YEK-BUN'u kendine kattı. PİK'ı YNK'ya karşı destekledi. YNK, YEKBUN'dan geriye kalan Sosyalist Parti'yi yanına çekti. KDP'ye karşı SP'yi destekledi ve PKK'yı, KDP'ye karşı korudu. Bununla da kalmadı. Her iki parti de bir diğerinin mıntıkasındaki eski cahş yapılarını arkaladılar. Behdinan mıntıkasındaki cahş yapıları YNK'ya, Soran mıntıkasındakiler KDP'ye düştü. Bu gelişme tarafları sosyal parçalanmaya daha da fazla itti. Çatışmalara zemin teşkil etti.

Dış destek faktörü

Uluslararası kuruluşlar, BM ve demokratik güçlerden temin edilen insani yardımlar partizanca kullanıldı. Her iki parti de, bu yardımların dağıtım organizasyonunu KIRA (Kürdistan In-

ternational Relief Agency) ve KRO (Kürdistan Relief Organization) kendi kuruluşlarıyla gerçekleştirdi. Yeniden yapılaşma ve inşa sürecini yaşayan Güney Kürdistan halkı, GKFH yerine, KDP'nin yardım kuruluşu olan KRO ve YNK'nin KIRA'sı vasıtasıyla tekrar parçalandı. Partizanlık üst boyutlara tırmıandı. Yeniden tarıma açılan milyonlarca dönüm arazi, binlerce köy ve onlarca kasabanın yeniden inşa edildiği bir ülkede, bu partizanlığın ne kadar büyük yara açabileceğini tahmin edebilirsiniz. Halk KRO ile KDP'li ve KIRA ile YNK'li olmak zorundaydı. Partizanlık böylece had safhaya ulaştı.

1992 parlamento seçimleri KDP ve YNK'nin başa baş kaldığı bir sonuçtu. İlk başta herkes bu sonuca sevinmişti. Demokrasi geleneği olmayan Kürt halkı, ortak parlamentonun atayacağı hükümet ve çıkaracağı yeni yasalarla devlet kurumlarını oluşturabilecekti. Herkes umutluydu. %7'lik baraj nedeniyle parlamento dışında kalan diğer partiler her ne kadar bu sonuçtan memnun değilseler de KDP-YNK'dan oluşan parlamento ülke idaresini ilk başlarda bir cephe hükümeti şeklinde organize etti. Hemen hemen tüm partililere devlet kurumlarında siyasi nüfuzlarına göre sorumluluklar verildi. Fakat her partili kendi kurumunda eski alışkanlıklarına devam etti. Diğer yandan %5'lik gibi azımsanmayacak oy alan KİP, zamanla İran ve S.Arabis-tan'ın maddi desteğiyle güçlenmeye başladı. Devlet kurumlarında daha fazla yer edinmek istedi. Ayrıca YNK ve KDP kendi bölgelerinde diğer partilere yaptırımlar uygulayarak, kendilerine çekmeye çalıştılar. Devlet kurumları tam anlamıyla politik arpalıklara dönüştü. Daha bebekliğini yaşayan devlet çürümeyle başa baş kaldı. Bu gidişat toplumda alabildiğince rahatsızlık yarattı.

Medya araçlarının kullanımında bu partizanlıklar tam bir kör savaş şeklinde sürüyordu. Herkes kendi başarısının propogandasını yapıyor, karşıtı için sessiz kalıyordu. Herhangi bir yayında, açık düşmanlıklar olmaksızın eleştiri dahi yapılmıyordu. Eleştiri sözlü propoganda ile yürütülüyordu.

Toplumun her nüvesinde partizanlık artık silahların gölgesindeydi. Silahların gölgesinde demokrasi yaşamazdı. Haliyle eski düşmanlıklar bileneceye yeniden başladı. 1985 Cut Toplantısı'yla gelen barış, tam dokuz yıl sonra bozuldu. Resmi açıklamalara göre 400 kişi hayatını kaybetti.

Zaman zaman bu savaşta Behdinanlık ve Soranlık şeklinde ayrıma gidilmekte. Her ne kadar YNK daha çok

Soran mıntıkasında KDP ağırlıkla Behdinan mıntıkasında örgütlü olsa da gerçek böyle değildir. Tarafları karşı karşıya getiren faktörler, partizanlıkları ve toplumun geçmişten beri gelen sorunlarına sürekli iktisadi ve siyasi taleplerin eklenmiş olmasıdır. Devlet otoritesinin GKFH'nin derin parçalanmışlığı nedeniyle toplum üzerinde tesis edilemeyeşidir. GKFH'ne dıştan gelen saldırılar karşısında zayıf bir konumda oluşudur.

Bölge gericileri oyunlar düzenliyor

GKFH, sömürgeci devletlerin statükosu altında hep kaldı. G.Kürdistan'ın sömürgeci devletlerin orta yerinde kalması GKFH için büyük bir dezavantajdı. TC ve İran sürekli G.Kürdistan'a askeri müdahalelerde bulunabiliyordu. İran siyasi nüfuzunu GKFH üzerinde arttırmak için KİP'e destek veriyordu. TC ise Çekiç Güç'ü kendi topraklarında barındırdığı için sürekli bu durumu GKFH'ya ve ABD'ye karşı pazarlık konusu yapıyordu. Özellikle PKK'nin G.Kürdistan'daki konumlanması nedeniyle TC, GKFH'ye çeşitli dayatmalarda bulunuyordu. GKFH, TC'nin birçok isteğini karşıladı. Bu ilişkileriyle K.Kürdistan'daki ulusal kurtuluş savaşına büyük zararlar verdi. İran, bu yıl içine girdiği iktisadi kriz ve İKDP'nin artan silahlı savaşımı nedeniyle GKFH'ye yönelik saldırılarını artırdı. Daha çok da klasik beşinci kol eylemlerine girişti. KİP gibi partner yapıları kullanarak savaş kışkırtıcısı oldu. Hatta İran, bu savaşta Türkiye'ye bölgesel müdahale isteminde bulundu. Fakat, İran amaçlarına ulaşamadı. Çünkü GKFH, genel bir Kürdistan sorunu olmasının yanı sıra, aynı zamanda Körfez petrol ülkelerinin güvenine bağlı bir sorundu. Bu nedenle TC bu teklifi geri çevirdi. TC saldırılarını ve baskı araçlarını daha öteye götürmüyordu. Uluslararası güçlerin tahammül gösterdiği, TC'nin GKFH'ne yönelik baskı egemenlik ve ortaklığının sınırı bir yere kadardı. Bu sınırlar aşılamazdı!

GKFH'nin adını veremeyeceğimiz ünlü bir yöneticisi, "Amerikalıların bölgesel politikalarda mümkün mertebe, S.Arabis-tan ve Türkiye'yi memnun etmeleri gerektiğini" söylemişti. Zaten GKFH'nin bu ikili ayağı dış politikalarında daima görünür. GKFH'nin bu Körfez bağlamıyla uluslararası güçler devreye girmektedir. Hem de büyük bir ağırlıkla...

Emperyalistler çıkartılarının oyununu oynuyor

Dünyanın birçok yerinde artan ulusal savaşlara emperyalistlerin yönetimleri farklılık taşıyor. Yüzbinlerce insan Ruanda'da ve Bosna-Hersek'te ölüyor ve yine aynı şekilde 1988'de onbinlerce G.Kürdistanlı, Saddam'ın saldırılarıyla yok edilirken parmağını kımdatmayan Batılı emperyalistler, bugün GKFH'nin korumacısı durumundadır. Daha önce "Hiçbir değeri olmayan Kürtler" acaba birden bire Kuveyt gibi olmasa da kıymetli uluslar statüsüne mi çıkmıştır, yoksa 1988'de olduğu gibi, bugünkü Ruanda, Bosna kategorisinde midirler?

Kürdistan su kaynaklarıyla, petrol bölgelerine yakınlığıyla ve siyasi nüfuzuyla uluslararası güçlere kendini, kendi kimliği içinde dayatan bir ülke. Siyasi zorlamaların, parçalanmışlığın içinde bir tek amaca yönelmiş. Kürdistan halkı ulus-devlet çözümünü şu veya bu şekilde dünyaya dayatıyor. Emperyalistlerin stratejik Ortadoğu politikalarında KUH siyasi bir güç olarak değerlendiriliyor. Nitekim emperyalistlerce dünyanın üç stratejik bölgesinden biri olan Körfez'e yönelik politikalarda özellikle hesaba katılıyor. Körfez'deki emperyalistlerin çıkarlarının güvenlik altına alınması, siyasi nüfuzunu bölge devletlerine egemen kılmasıyla ancak gerçekleştirebilir. 1980'lerden beri İran, günümüzde Irak emperyalistler için ciddi bir tehdit oluşturmaktadır. Sovyetler Birliği'nin dağılması sonucu, bölgede ayrıca ciddi bir boşluk doğmuş durumda. Bu nedenle, özellikle Batılı emperyalistler tüm hışmı ile bölgeye yönelmiş durumda. Emperyalistler Körfez'in kontrol altına alınması planında GKFH'yi ayrıca partner olarak kullanmak istiyor. Hala hasmı olan Saddam'ı iktidardan uzaklaştırmak için GKFH'nin siyasi nüfuzundan faydalanmaya çalışıyor. Daha zayıf ve teslim alınmış bir Bağdat, gerek şii hareketi, gerekse GKFH ile tehdit edilmesi sonucu oluşabilir. Bu nedenle bir yandan ekonomik ambargo, diğer yandan siyasi tehdit kuşatmasıyla özellikle ABD ve İngiltere Irak'ı zorluyor.

GKFH, emperyalistlerin bu politikasının bilincinde. Zaman zaman bölge sömürgeci devletlerinden gelen saldırılara karşı kendini savunamayacağını düşünen GKFH, emperyalistlerle uzlaşıyor. Hem de hiçbir güvencesi olmadığı halde. Bu konuda başından beri esnek bir tavır içinde olan KDP, bölge sömürgeci devletleri ile sık sık uzlaşma yolunu aramıştır. Lakin her

seferinde umduğunu bulamadı. YNK ise bölge devletlerinden çok, uluslararası güçlere, özellikle ABD'ye yöneliyor. Bu farklılık KDP ile YNK'yi ülkenin en zor dönemlerinde karşı karşıya getirmiştir. 1991 Newroz ayaklanması öncesi KDP ayaklanmadan yana değildi. Ayaklanma başarıya gittiğinde (9.gün) katılmıştı. Yine 1991 Ağustos aylarında Süleymaniye, Hewler ve Duhok yönetiminin tamamen Kürt kuvvetlerine geçmesini, Bağdat'la uzlaşarak halletmek istiyordu. Fakat YNK savaşı zorlayarak bu şehirlerin tekrar Kürt kuvvetlerine geçmesini sağladı. Aynı sorun Kerkük meselesinde sürekli yaşandı. KDP'nin sürekli bölge güçlerine yaslanma ve onlarla uzlaşma zihniyeti, 1975 yenilgisi ile şekillenmiştir. M.Barzani birçok sohbetinde ABD ile kurulan ilişkilere güven duymadığını belirtmiştir. YNK ise savaş içinde kendini geliştirmek isteyen, bölgenin çelişkilerine yaslanan bir politikayı daha çok zorlayan bir tavır içindedir. Talabani'ye özellikle "güvenilmez" sözü de biraz buradan kaynaklanıyor.

Bu dış ilişkilerden de görüleceği gibi her iki güç de birbirine uzak yerlerde değillerdir. Emperyalistlerin özel olarak bu güçlerden birini öne çıkarma sorunu da yoktur. KDP, Bağdat'la uzlaşma ararken bunu tıkayan zaten Bağdat'tır. TC ile ilişkilerde YNK, KDP'den farklı değildir. Bu durumu TC, PKK-Güney güçleri savaşı pratiğinden yeterince bilmektedir. Emperyalistlerin de TC'nin GKFH'ce memnun edilmesi için özel olarak KDP-YNK çatışmasını teşvik etme düşüncesinde oldukları pek gerçekçi değil.

Bölge sömürgeci devletleri ve emperyalistler ile özgür bir ülke yaratılamaz

KDP-YNK çatışmasını birtakım büyük senaryolara dayandırmanın şartları henüz olgunlaşmamıştır. GKFH'nin ayakta kalışı ve yıkılışı uluslararası güçlere, bölge sömürgeci devletlerine ve KUKM'ye bağlıdır. Her üç dayanakta nitel bir değişim olgunluğunda değildir. Ortada pasif girişimler olabilir. Çatışma daha çok iç sıklarla dayalıdır. Yeni bir seçime gitmeden anlaşılan taraflar, içinde geçtiğimiz sürecin istemlerine yanıt verebilen demokratik seçim atmosferi yaratmamışlardır. Seçim kaygılarıyla hareket edenler toplumun anarşik sorunlarına partizanlıkla yaklaşım göstermişlerdir. Neticede, KDP-YNK çatışması kaçır-

nılmaz hale gelmiştir. Bu çatışmaların BM'de Irak'a ambargo kararının yeniden kararlaştırıldığı ve Türkiye'de ve Çekiç Güç'ün süresinin uzatılması sürecine denk düşmesi, çeşitli senaryoların üretilmesine neden olmuştur. TC ve İran'ın fırsat bilip GKFH'ni kendilerine daha bağımlı hale getirme girişimleri olsa da pasif rolleriyle süreci etkilemişlerdir. BM'de, Irak'a ambargonun devamı görüşmesinde; Fransa, Almanya ve Rusya'nın ABD ve İngiltere'yi yalnız bırakmasının bir devamı olarak bu çatışmada İran, Türkiye üzerinden kurulu Almanya girişimli planlar ise ifrata kaçmış senaryo olarak görünüyor.

Fakat bize en mantıklı senaryo, içinde ABD ve TC'nin bulunduğu, GKFH'nin zayıflıklarından faydalanan ve İran'a kısmen göz yuman, hedefine ise; GKFH'ni daha fazla kendi denetimlerine almak isteyen planın olabileceğidir. Bu planı da uzmanlarına bırakmak en doğrusu.

Gözlerimizin önünde cereyan eden, iktidarın iki önemli kılığı olan YNK-KDP çatışmasıdır. Çatışmalara entegre olanlar bu kliklere yakın güçlerdir. Bu türden iç çatışmalar, KUKM'ye zarar vermektedir. Fakat diğer yandan Kürdistan halkına geleneksel önderliklerin tarihsel rollerini alamayacağını öğretmektedir. Kürdistan sorununun, ileri tarihsel rolleri olmayan bu türden güçler ile çözülemeyeceği görülmüştür.

Süleymaniye veya Duhok sulta'larından birini tercih etmek G.Kürdistan halkının kaderi değildir. Bölge sömürgeci devletleri ve emperyalistler ile özgür bir ülke yaratılamaz. Yalnız başına, bölgesel çelişkilerden yararlanılarak ayakta kalınamaz. Kendi özgücüne dayanan, bölge ve emperyalist güç odaklarını hedefleyen tüm Kürdistan'ın kurtuluşu perspektifine sahip ilerici odaklara dayanan güçler politik arenaya çıkmak zorundadır. Ne yazık ki G.Kürdistan halkı henüz böyle bir örgütsel güce sahip değil. Anti sömürgeci, anti emperyalist düşünceler henüz devrimci öznelerine kavuşamadı. GKFH iktidarı bir süre daha G.Kürdistan halkının kanını boş yere akıtacak!

Dileriz ki Süleymaniye'den Hewler'e iç savaşın durması için yürüyüp, G.Kürdistan parlamentosunu işgal eden kadınlar, bir gün kendilerini iktidar ederler. Bu bilinç; GKFH kliklerini halka doğru tanıtmayla oluyor. Silahların gölgesinde kalan halk, bu kliklerin kapitalist yeni efendiler olduğunu anlamaya başlamıştır.

SOSYALİSTLERİN BİRLİĞİ SÜRECİ VE MARKSİST-LENİNİST PARTİNİN ÖNEMİ

H.CAN

Bir süreden bu yana Kürdistanlı sosyalistlerin birliği süreci/tartışması devam ediyor. Bu sürece ilişkin olarak çeşitli grup ve çevreler görüş belirtiyor, tartışmalara katılıyor. Son dönemlerde mevcut sürece dair yoğun bir faaliyet göze çarpmamakla birlikte, sorunun hala gündemde durduğu ve kimi yeni öneri ve görüşlerin ileri sürüldüğü biliniyor. Sürecin tamamlanmamış oluşu, dahası bu faaliyetin bir dizi açıdan eksikliklere ve zayıflıklara sahip bulunuşu, birtakım hata ve yanlışlıklar bağrında taşınması, bütün bunların devrimci-yurtsever kamuoyu nezdinde yeterince bilinmemesi vb. neticesinde adı geçen sürecin-tartışmanın bundan sonrası içinde devam etmesi gerektiği kendiliğinden anlaşıldır. Ki bizzat bu süreci yaşayan taraflar da yukarıdaki ihtiyacın zorunluluğuna inanmaktadırlar. Böyle olunca; süreç/tartışma karşısında sorumluluk duyan herkesin görüşlerini ifade etmesi kaçınılmaz olmaktadır. İlgili sürece yaklaşımda fikirlerin kamuoyu önünde açıklanarak seslendirilmesi, sürecin geleceği açısından da yararlıdır.

Şu ana kadar yeterli bir tartışmanın yaşandığı iddia edilemez.

Sorunun önemi açıkça ortadadır. Bu öneme uygun davranılmalıdır. Denebilir ki tartışma başladığından bu yana geçen zaman dilimi içinde istenilen yoğunlukta sorun detaylı olarak gündemleştirilememiştir. Çok önemli içerik ve yöntem hataları neticesinde, tartışmaya taraf olanlarda beklidikleri sonuçlara ulaşabilmiş değildiler. Elbette bunun bir dizi nedenleri bulunmaktadır ve bu nedenlerin bir kısmı üzerine kısmen kafa yorulmuştur. Ne var ki derinde olan esas olgular üzerine gidilmediğinden, sorun yüzeysellikten kurtulamamıştır. Halihazırda mevcut olumsuzluğu giderebilecek bir atağın kamuoyuna sunulmamış oluşu ise durumu daha da vahimleştirmektedir.

Bu yazıda 'Sosyalistlerin Birliği' sorununda görüşlerimi kısaca ortaya koymaya çalışacağım. Sürecin sorunlarının hala tartışılıyor oluşu bu çalışmayı zorunlu kılmaktadır.

BİRLİK, GENELLİKLE GÜNDEMDE DÜŞMEZ

Pek çok nedenden ötürü 'Birlik' fikri ağırlıklı bir şekilde ve çoğunlukla her devrimin gündeminde önemli bir yer tutar. İçeriğinden ayrı olarak, bu isteğin sürekli ve neredeyse bıktırıcı bir biçimde tekrarlanması somut olarak herkese göre fazlasıyla nedenleri bulunmaktadır. Hiç kimse bu nedenleri sıralamakta asla sıkıntıya düşmez. Nitekim hemen herkes bu faaliyetini aksatmadan sürdürüyor.

Genel anlamda 'Birlik' kavramının etrafında sürekli bir kuşatma vardır. Hatta bu kuşatma bazen olabildiğince sınırları dahi zorlar. Sözcüğün sahip olduğu hassas ve duyarlı karakter büyük bir cazibeyi beraberinde getirmektedir. Bu cazibeden yararlanmak için tam bir 'rekabet' havası her zaman olgunluğun ve gerçekliğin de önüne geçerek sürüp gider. Bu durum hemen her devrim hareketinin bir kaderi olarak günümüzde de sürmektedir.

Bu sorunda kimin doğru ve gerçekçi olanı hedeflediğini açığa çıkarmak asıl önemli yanı oluşturmaktadır. Kimin birliği kutsadığı, bir anlamda o kadar önemli değildir, aslan birliğin; kimin tarafından, hangi koşullarda, neden ve hangi amaçla ileri sürüldüğünün bilinmesidir. Birlik hususunda ciddiyet ve geleceği yakalamak ancak bunun ertesinde mümkün olabilir.

'Birlik' istemini tekeline alan açıdan zaten herkes birlik karşıtı damgalanacaktır. Veya yegane birlikçi olduğu iddiasında olanlar içinde diğerlerinin bu alanda söz sahibi olmaları düşünülemez! Bu ve benzeri kronik hastalıkların oldukça hakim bulunduğunu biliyoruz. Doğal olarak bu ciddi olumsuzluk başkalarını da etkilemiştir ve etkilemeye devam etmektedir. Hatta bu kötü etkilenme genel boyutta kalmamış, pratik olarak değişik karakterdeki birlik istemlerine de yansıyabilmiştir. Yukarıdaki negatif konumda bulunan anlayışların günümüzde hala alışkanlıklarını devam ettirmeleri büyük bir talihsizlik olduğu kadar, devrimci gelişme açısından tehlikelidir de. Dolayısıyla böyleleri anlayış sahiplerinin devrimci dönüşüm yolundan geçmelerini sağlama çalışması öneminden bir şey yitirmiş değildir.

Varolan olumsuzlukların giderilebilmesinin ve/ya da aza inebilmesinin en önemli yollarından bir tanesi; komünistlerin 'Birlik' noktasında perspektiflerinin genel bir kabul görmesidir. Devrimin ve sosyalizmin kaygısını bilince çıkarmış, kendi grup çıkarlarını devrim ve sosyalizmin çıkarlarının önüne geçirmeyen, istikrarlı ve gerçekçi bir birlik anlayışı ve pratiğine sahip olan komünistlerin müdahaleleri neticesinde varolan olumsuzluklar süreç içerisinde zararsız bir hale getirilebilir. Komünistlerin bu çabası meyvelerini verecektir. Çünkü 'Birlik' istemini her çeşit istismardan ve spekülasyondan uzak ele alanlar yalnızca komünistlerdir.

Komünistlerin gündeminde bulunan 'Birlik' anlayışı, ötekilerinkinden farklıdır. Benzerlikler kesinlikle aldatıcı olmamalıdır. Söylem düzeyinde ya da istek olarak ileri sürülen için hangi adımların atıldığı önemlidir. Sorun; komünist faaliyeti daha çok derinleştirmektir. Bu çalışma başarılı olduğu oranda, 'Birlik' isteminin neden gündemde düşmediği veya bu ihtiyaca nasıl yanıt verildiği zaten anlaşılacaktır.

BU SÜRECE DUYULAN İHTİYACIN KAYNAKLARI NELERDİR?

Sosyalistlerin Birliği tartışmasına taraf olan grup ve çevreler bu soruna neden ihtiyaç duyduklarını değişik vesilelerle dile getirmişlerdir. Yayın organlarında bunun gerekçelerini anlayışlarına uygun bir tarzda ortaya koymuşlardır. Yeterince net bir perspektifin ileri sürüldüğü iddia edilemez. Ciddi muğlaklıkların var olduğunu belirtmemiz gerekiyor. Sorunun ortaya konuşulunda önemli eksiklikler vardır. Neden bu çalışmaya ihtiyaç görüldüğü kamuoyuna anlatılamamıştır. Bizzat adı geçen sürecin içinde yer alan grup ve çevreler dahi kendilerini tam olarak hazır hissetmediklerini geride kalan zaman dilimi içerisinde ortaya koymuşlardır. Belli bir verimin elde edilememesinin belirttiğimiz noktalara yakın bir ilgisinin olduğu ise apaçık ortadadır.

Bu tartışmanın üzerinde şekillendiği asıl alan; Parti öncesi dönemin yaşanıyor oluşudur. Her grup ve çevre kendilerinin halihazırda partileşemediklerini düşünmektedirler. Ve Parti'ye ihtiyaç duyduklarını ifade etmektedirler. Fakat bu ihtiyacın içeriğini komünist anlamda dolduramamaktadırlar. Hakim olan anlayış; bu grup ve çevrelerin birliği neticesinde Parti'ye ulaşacağıdır. Parti'nin kurulması ile de güç olunacağı mantığının tam olarak soruna hakim olmasıdır. Böylece pek çok şey içiçe geçirilmekte ve önemli yanlışlıklar yapılmaktadır.

Parti öncesi dönemin yaşandığı koşullarda Parti'ye doğru sürecinin içinde bulunulduğu dönemlerde, Parti inşası sürecinin tamamlanması faaliyetinin merkezde durduğu zamanlarda komünistlerin birliği sorunu çalışmanın önemli bir yerini işgal eder. Komünist çevre ve grupların varlığının mümkün olabileceği bu tür dönemlerde, varolan böylesi güçleri yanyana getirme, birliğe götürme ve bu anlamda bu tür güçlerin birlik faaliyetini çekim merkezi haline getirme kaçınılmazdır. Bu çalışmadan komünist güçler kaçınmazlar, dahası aktivitelerini göstermeleri gerekmektedir. Fakat bu çalışmanın yalnızca bir boyutudur. Ama asıl üzerinde durulması gereken, komünist grup ve çevrelerin kendi komünist faaliyetlerini yoğunlaştırmalarıdır ve bu faaliyeti işçi sınıfı içerisine, emekçi kesimlere götürmeleridir. Kadro politikasında başarılarını zenginleştirmek bu dönemde oldukça önemlidir. İstenilen bir komünist örgüt performansı sergileyebilmek zorunludur. İdeolojik, politik hatta eksiklikleri gidermek, programa ulaşmak günün görevleri içerisinde yer almaktadır.

Komünistlerin birliği sorunu, yalnızca ülkemiz gerçekliğinde günün görevi değildir. Güçlü komünist partilerin bulunmadığı tüm dünya coğrafyasında komünistleri bu görev beklemektedir. Dolayısıyla görevin darlaştırılarak ele alınması da kabul edilemez. Bu noktada geçmişte varolan komünistlerin birliği pratiklerinden öğrenmek, yeni bir birlik adımını başarılı kılmak ve bu dersleri komünistlere sunabilmek önemli olmaktadır.

NEDEN 'SOSYALİSTLERİN BİRLİĞİ'?

1980 faşist darbesi Türkiye devrimci hareketine verdiği zararlarla yetinmedi, Kürdistan devrimci-yurtsever hareketine de önemli darbeler vurdu. Bunun etkileri iki tarafta da bir süre devam etti. Ve kuşkusuz devrimci hareket bu süre zarfında yeni bir atılım yapabilmek için hazırlandı. Herkesin hazırlığı farklı oldu, sonuçları da öyle... Bütün bu zaman

dilimi içerisinde, özellikle de ilk başlarda 'Birlik' kavramı ve istemi revaçta-popüler bir duraktı. Belki de yenilginin etkisi bu araçta devreye sokularak daha erkenden bertaraf edilebilirdi. Tam böylesi bir dönemde, devrimci örgütler aralarında kimi güç, eylem, cephe birlikleri kurmak amacıyla girişimlerde bulunuyorlardı. Hemen herkes adı geçen faaliyetin ilgi alanı dışında değildi. O dönemler devrimci ve yurtsever güçler birbirlerini karşılıklı devrimci-yurtsever değerlendirerek bu çalışmayı sürdürüyorlardı. Günümüzde de bütün hata ve yetmezliklerine rağmen bu istem doğrultusunda bazı şeyler yapılmak isteniyor.

Bugün ise karşılıklı birbirlerini sosyalist olarak değerlendiren güçlerin bir faaliyetine tanık oluyoruz. Bu tür bir istem doğrultusunda değişik ülkelerde de farklı çalışmaların yürüdüğünü biliyoruz. Yani kısaca; ideolojik birlik amaçlı birden fazla grubun birleşmesi çabası yalnızca ülkemizde cereyan eden bir husus değil.

Kısa süre öncesine kadar Kürdistan adına hareket ettiğini belirten ve yanısıra kendine sosyalist, ML, komünist vb. diyen grupların karşılıklı olarak birbirlerini aynı nitelendirmeler içerisinde gömediklerini biliyoruz. Son birkaç yıl içinde bu noktada bazı Kürdistanlı gruplar yeni bir söyleme ve bakış açısına yöneldiler. Deyim yerindeyse dünya kadar varolan ideolojik yarış ve bundan kaynaklanan adlandırmanın yerini, karşılıklı ideolojik benzeşme ve yine karşılıklı söylem ve adlandırma yakınlığı aldı. Nitekim şu anda grupların büyük bir bölümü karşılıklı birbirlerini sosyalist görmektedirler.

Belli bir süreden bu yana dünya yüzeyinde 'Sosyalist' olarak kendini adlandırma revaçta. Önemli alt-üst oluşlardan sonra daha da kabul görür bir seyir izlemeye başladı bu söylem. Kuşku götürmez bir biçimde bu adlandırma değişikliğinin ideolojik değişimlerle direkt bağlantısı vardır. Hiçbir spekülasyona girişmeksizin bunun teslim edilmesi gerekir. Dünyanın ideolojik hattından kopuş zorunlu olarak yeni bir söylemi de beraberinde getirecektir. İdeolojik bazda komünist olmayanların, komünist söylem ile hareket edişleri ise geçicidir.

Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'nın yıkılış süreci ile birlikte komünist değerlere karşı haçlı seferlerinin saldırılarını yoğunlaştırdıkları bir ortamda, sosyalizme ve geçmişin sosyalist pratiklerine karşı kuşkunun doruğa çıktığı bir anda sosyal-demokrasi, revizyonizm ve burjuva milliyetçiliğinin atağa geçtiği koşullarda, geçmişte sahip olunan marksist-leninist değerlerden çok şeyin ısrarla savunulamadığına tanık olduk. Esen kötü rüzgara kapılanların sayısında artış bu ortamda giderek daha çok şekillenmeye başladı.

Marksist-Leninist teori ve ilkeleri, pratiği bu yıllarda açıktan ameliyat masasına yatırıldı. 'Teorinin yeniden üretimi' biçimindeki geçmişten devralınan silah bulunmaz bir kıymete bindirildi. Hata ve eksikliklerin bulunması adına, teoride ciddi bozuşmalar gündeme getirilmeye başlandı. Bu noktalarda geçmişte farklı konumlarda bulunanlar yeni süreçte aynı şeyleri ortaklaşa telafuz etmeye koyuldular.

Bugünkü 'Sosyalistlerin Birliği' faaliyeti içerisinde yer alanların geçmiş konumları ve şu andaki pozisyonlarına bakıldığında en azından bazıları için esaslı değişikliklerin olduğu görülecektir.

Kavramın negatif özelliği bir yana bırakıldığında, ideolojik gelenek açısından farklı kanallardan gelen bütün grupların birden bire sosyalist olarak adlandırılması bu grup ve çevreler tarafından tam olarak anlaşılabilinmiş midir? Bu

nokta sorunsuz mudur?

Bir yandan modern revizyonizmin geleneğinden gelenler, diğer taraftan troçkist görüşlerin 'değerli' oluşundan vazgeçemeyenler ve esas yönelimi itibarı ile ML gelenekte gelenlerin günümüzde hemen karşılıklı 'sosyalist' ilanı gerçekten ikna edici midir?

Sosyalistlerin Birliği süreci içerisinde yeralanların en azından geçmiş ideolojik geleneklerini tartışmaları kaçınılmaz olanıdır. Bu çalışma olmaksızın ileriye gidileceği düşünülmemelidir. Her bir grup ve çevrenin bu önemli temel noktada ne düşündüğünü berrak olarak ortaya koyması neticesinde birlik çalışmasının bir anlamı olabilir.

Bütün ideolojik benzeşme ve yakınlıklara rağmen farklılıkların unutkanlıktan gelmesi ve hatta 'her konuda ideolojik birlik şart değildir' düşüncesi ile sonuçta ideolojik birlik amaçlı Sosyalistlerin Birliği fikrinin hayat bulması oldukça zordur.

Bu çalışmanın sonucunda ortaya marksist-leninist bir Parti'nin çıkmayacağını bugünden tesbit etmek gerekir. Hepsinin birden ML teori ve ideolojiye tam sahip olamadığı bir durumda sonucun nasıl olabileceğini tahmin etmek zor olmasa gerek.

BİRLİK SÜRECİNDE İZLENEN YÖNTEM

Bugüne kadar devrimci-yurtsever kamuoyuna yeterli bilgi aktarılmamıştır. Yayın organlarında çok sınırlı birkaç bilginin dışında gidişattan genel olarak bir enformasyon kıtlığı yaşanmaktadır.

Birlik görüşmelerinin sonuçları elbette bir bütün olarak aktarılamaz. Fakat bu ilgili aleniyetin yaşanmaması anlamına gelmemelidir. Kimin ne dediğinin kamuoyuna açıklanması yapılmalıdır.

Birlik olunan noktalar genel olarak ısrarla ileri sürülmektedir. Fakat bugüne kadar ayrılıklar üzerine bir tartışma ve fikir belirtildiğine tanık olunmamıştır. Ayrılıkların da olduğu belirtiliyorsa, bunların neler olduğu bilinmelidir. Unutulmasın ki ayrılıklar yeterince ortaya çıkmadıkça birlik olabilmek mümkün değildir. Varolan ayrılıkların küçümsenmesi, sonradan beklenmedik sancılara neden olacaktır.

Yansıyabildiği kadarıyla birliğin hangi zemin üzerinde şekilleneceği de daha net değildir. Değişik düşünceler ve bu noktada kimi rahatsızlıklara işaret edilmekle birlikte, nasıl bir zemin üzerinde ve hangi yöntemle hareket edilmesi gerektiği alternatifleri hakkında da bir suskunluk gözlenmektedir.

Birlik istemini farklı içerikte dolduranlarda bulunmaktadır.

Çoğu zaman bu birlikten ortaya çıkacak olan sonucun bir tür Siyasal Blok Partisi olacağı kanaatini taşıyanlar da vardır. Siyasal Birliğe dizilen methiyeler ve yine siyasal bir alternatifin gerekliliği üzerine varolan yoğunlaşma sorunun ideolojik boyutunu arka plana atan bir çağrışımı gündeme getirmektedir.

Hangisi?

İdeolojik birlik mi? Yoksa siyasal birlik mi?

Birincisinin gerçekleşmesi durumunda zaten ikincisi üzerine birşey söylemenin anlamı olmaz. Fakat ikincinin

sağlanması sonrasında birincisi de sağlanır yanılığına düşmemek gerekir. Bu noktada tam bir netliğin olduğunu iddia etmek zordur.

Birlik sürecinin başlamasından bu yana en azından görüşmeleri sürdüren grup ve çevrelerin pratik çalışmada ortak hareket etmeleri gerekirdi. Fakat böyle bir pratik görülmemiştir. Birkaç örnek dışında ortak faaliyetlerin birlikte örgütlendiğine kamuoyu tanık olmamıştır. Bu yaşanan siyasal süreçte mevcut çalışmayı yürütenler açısından olumsuz bir örnek olduğu gibi, gelecek açısından da kuşkuların doğmasına neden olabilecek bir hassasiyet ortamı doğurabilecektir.

Şu ana kadar ortak bir yayın faaliyetinin örgütlene-memiş oluşu sorunun ilgili taraflar açısından kavranamadığının bir örneğidir. Böyle bir yayın faaliyetinin legal-illegal çıkarılmasının önemi ortadayken, karşı karşıya bulunulan tablo hiçte iyi değildir.

Ülke merkezli yürümeyen bir birlik çalışmasının yararları abartılmamalıdır. Dolayısıyla birlik girişiminin bir oyalamaya dönüşmemesi bakımından, en azından devrimci bir birlikteliğin sağlanması için ilgili faaliyetin ülke zemininde somutlaştırılması ertelenmemelidir.

NASIL BİR BİRLİK?

"İlle de birleşmeniz gerekiyorsa -diye yazıyordu Marx, parti liderleri ne-, hareketin pratik hedeflerinin gerçekleştirilmesi adına anlaşma yapın, ama ilkelerle pazarlığa izin vermeyin, teorik tavizler vermeyin. Marx'ın düşüncesi buydu, ne var ki aramızda, onun adına teorinin önemini küçültmeye çalışan insanlar var!" (Lenin)

Bu sözlerin yaşadığımız süreç açısından önemi büyüktür. Yalnızca 'Birlik' tartışmaları bakımından değil, genel planda ülkemizde ML teoriye karşı bir kaçışın yaşandığı koşullarda yukarıdaki tarihi önemde sözlerin anlamı daha da önemli oluyor.

Pragmatizm, eklektizm, dar düşünüş tarzının ve her türden burjuva görüşün hakimiyetinin olduğu günümüz coğrafyasında, bunlarla ilkeli mücadele edebilmek için teoriye yakıcı bir ihtiyaç duymaktayız.

Somut olarak Sosyalistlerin Birliği tartışmasında da teorinin önemi bir hayli küçümsenmekte, değişik kaygılar sorunun merkezine konmaktadır. Kiminle ne için ve nasıl birlik olunacağı üzerinde hassasiyetten uzak, ilkeler bir yana bırakılmış, günün dayattığı ve fakat isabetli tesbit edilemeyen girişimlerle asıl yapılması gerekenlerden bir uzaklaşma eğilimi yaşanmaktadır.

Komünistlerin birlik uğruna atacakları her adım ilkeli olmak zorundadır. Hele hele bu ideolojik çizgi sorununda birlik ise daha çok hassas olmak kaçınılmazdır.

Aynı olanların birliği ve fakat ayrı olanların ise ayrı kalışı doğru bakış açısı dejenere edilmemelidir. Aynı olanların aynı gösterilmesi yanılığısı ilkeli olmaktan uzaktır.

Elbette devrimci birlikteliklere ihtiyaç vardır. Ve bunun gereklerini yerine getirmek vazgeçilmez bir görevdir. Fakat bu tür birlik çalışmaları dahi devrimci ilkeler üzerine inşa edilmek zorundadır. İlkelerle oynayan, ilkeleri gözmezden gelen, ilkelerin emrettiği pratik başarıyı gösteremeyenlerin böylesine birliktelikleri istenilen boyutta sürdürmeleri beklenmemelidir.

Birlik yanlısı olmak yetmiyor. Birliğin gerçekleşmesi için içten çaba sahibi olmak, samimi davranmak ve gereklerini yerine getirmek asıl önemli olanıdır. Bu istek tutarlı bir ilkeli davranış ile bütünleştğinde başarı kaçınılmazdır. Sonuçta yine ilkelerin önemi bir kez daha ortaya çıkmaktadır.

Sosyalistlerin birliği sürecinin de hangi ilkeler üzerinden yürüdüğü önem arz etmektedir. Bu her şeyden önce hangi istekler, nasıl bir hedef için birlik olunacağını açıkça bilinmesi ile ilintilidir. Dolayısıyla 'Nasıl bir Sosyalizm?', 'Nasıl bir Devrim?' ve 'Nasıl bir Kürdistan?' sorularına verilen yanıtlar ilkeli bir birliğin olup-olmayacağını açıkça çıkaracaktır.

Bu sorulara verilecek ortak yanıtlar neticesinde ancak sosyalistlerin ideolojik birliği mümkün olabilir. Bu temel ölçütlerde birlik sağlanmadan, tam bir ideolojik-siyasal birliktelik ortamı kurulmadan varolan ideolojik birlik olarak lanse etmek gerçekçi olmayacaktır. Nitekim temel hareket noktası daha çok varolan yakınlıkların öne çıkarılmasıdır. Ama bunlar üzerine dahi yeterince durulmamaktadır. Ki bu ölçütlerin içeriği açıldığında başkaca bir dizi yaklaşımda önemli olmaktadır. Örnek vermek gerekirse, eğer bu çalışmada hedeflenen bir partinin yaratılması ise, Leninist Parti anlayışının bu grup ve çevreler tarafından benimsenip-benimsenmediğinin bilinmesi gerekir. En azından çoğunluğun Leninist Parti anlayışı ile tam olarak hemfikir olmadığına az çok ortada olduğunu biliyoruz. Bu leninist bakış açısının terkedilmiş olması bile tek başına, bu süreçten leninist bir partinin çıkmayacağını kesin belirtisi değil midir?

Politik sorunlarda kimi yakınlıklara sahip olmak tek başına ölçüt olamaz. Çünkü biliniyor, bir dizi güç en azından söylem düzeyinde programatik olarak benzer, hatta bazen aynı fikirleri savunuyor. Somut olarak Bağımsız, Birleşik, Demokratik ve Sosyalist Kürdistan söylemi pek çoğunun ileri sürdüğü bir söylemdir. Fakat olayın içeriğine ve ayrıntısına girildiğinde, bugünkü temel taktik ve politikalarla bakıldığında durumun hiçte ileri sürülen stratejik şiarı uygun düşmediği görülecektir. Ayrıca komünistlerin ve komünist olmayan devrimci güçlerin politikada benzer şiarlara sahip oluşları veya aynı siyasal istemleri ileri sürmeleri onların aynı ideolojik bazda ele alınmasını gerektirmez.

Geçmişte hemen herkesin ML söylemi ve adlandırmayı kullanmada yarışa girdiği hatırlansın. Acaba o gün sırf ML söyleme sahip olduklarından ötürü onları aynı ideolojik/politik zeminde görmemekle hata mı edildi? Hayır. Kendine "ben komünistim", "ben sosyalistim" vb. diyen her kesimin, bu iddiaya sahip oluşundan hareketle bu sıfatlar uygun görülemez. Elbette kendini öyle adlandırma özgürlüğüne sahiptir. Fakat komünistlik adına iddiadan hareketle başkalarını ML ilan etmek asla ve asla gerçek ML'lerin işi olmaz. Kürdistan'da da, Türkiye'de de bir başka ülkede de aynı prensipler geçerli olmak zorundadır.

- Doğru olanı marksist-leninist çizgide sebat etmektir.
- Kendi öz gücüne ve ML bilimine inanç, zaferin yegane garantisidir.
- Komünistlerle ideolojik birliğe evet.
- Devrimci güçlerin eylem ve güç birliğine olanca güçle katılma.
- Devrimci Ulusal Cephe'nin yaratılması için daha fazla çaba.

ML PARTİ'YE DUYULAN İHTİYAÇ

Bugüne kadar Kürdistan'da marksist-leninist bir Parti'nin kurulmadığını bir olgu tesbiti olarak burada vurgulamalıyız. Kürdistanlı komünistler için bunun ne denli büyük bir dezavantaj olduğu ortadadır. Yine yaşadığımız bölgede güçlü bir ML partinin deneyim ve tecrübelerine sahip olmamakta önemli sayılabilecek bir eksikliktir. ML'den etkilenmiş ve fakat beklenilene ulaşmada başarı sağlayamamış örgütlerin varlığı ise kelimenin gerçek anlamında bugünkü görevlere yaklaşımda önemli bir mevzi olmaktan uzaktır.

Örgütsel bazda varolan bu zorluklara işçi sınıfının mevcut nicel ve mücadeledeki zayıf konumu da eklenince komünistlerin ne tür bir zor durumdan geçmekte oldukları görülecektir. Buna, revizyonizmin ve milliyetçiliğin güçlü konumu da eklenince bizleri bekleyen görevin ne denli ağır bir karakter taşıdığı daha rahat anlaşılabilecektir.

Fakat bütün bu olumsuzluklara rağmen, komünistlerin elinde her türlü zorluğu aşabilecek bir niteliğe sahip ML silahı bulunmaktadır. ML partile rin deney ve tecrübeleri önemli bir kazanım olarak günümüz sorunlarının çözümünde ilham kaynağıdır. Bilimsel teori ile hareket edildiğinde aşılacak zorluk yoktur.

Sorun: 'proletaryayı iktidar mücadelesinde örgüte kavuşturmak'tır. İşçi sınıfının öncü müfrezesinin yaratılmasının kavranması temel önemde bir problem olarak pratikte vücut bulduğu oranda, bu uğurda adım atıldığı andan itibaren gelecek yakalanmış sayılacaktır.

İşçi sınıfı ve emekçi halk yığınları içerisindeki faaliyetini süreklileştiren, kitlelerle bağlarını gün geçtikçe geliştiren, devrimci pratiği derinleştirme ve burjuvaziye-sömürgeciliğe karşı mücadeleyi yükselten, devrim, bağımsızlık ve sosyalizm savaşımında her türden sapma ve hatalara cesaretle karşı koyan... ML bir parti ihtiyacı halihazırda en başat görev olarak tesbit edilmelidir. Bu görev hiçbir surette arka plana itilemez.

Buradan hareketle bugünkü Sosyalistlerin Birliği süreci ML bir Parti'nin inşaa edilmesinin önüne konulamaz. Dahası ML olmayan böylesi güçlerle ML partinin kurulması bir yana, ilk adımların dahi atılamayacağı kavranmalıdır.

ML Parti inşası perspektifine bağlı kalınarak ve de bu konudaki hatalar ve yanlışlıkların üzerine gidilerek aslında karar kılıp geçmişimize ve geleceğimize sadık bir şekilde devrimci pratiği yükseltmek ve böylece gerçekten komünist bir odak ve alternatif yaratmak, çalışmalarımızın en temel yönünü oluşturmak zorundadır. Bunun için ileri...

Temmuz 1994

ULUSAL BİRLİK VE KUKM ÜZERİNE

Ulusal Kurtuluş mücadelemizin tecrübelerinin ışığında Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin tarihi incelenmeden, ulusal kurtuluş mücadelemizde doğru dersler çıkarılmadan geleceğe umutla bakmak mümkün değildir. Kürt halkının diğer halklar gibi kendi insani haklarına kavuşması ve Kürdistan'da ilerici insanlığın devrimci hukukunun geçerli kılınması, Kürdistan'daki ulusal devrimci mücadelenin doğru bir raya oturmasıyla doğrudan ilintilidir. Ülkemizdeki sömürgeci boyunduruğa son verilmesi, halkımızın diğer modern halklar seviyesine getirilerek Kürdistan'da ilerici insanlık hukukunun tesis edilmesi, Kürdistan'daki devrimci mücadelenin geleceğine bağlı bir olaydır. Sömürgecilik ülkemizde hüküm sürdüğü müddetçe hiçbir insani haktan söz edilemez. Çünkü Kürdistan kendisine has bir orijinaliteye sahip sömürge bir ülkedir. Kürdistan'daki sömürgeci sistem özellikle de TC'nin ülkemizde uyguladığı sömürgeci yöntemler, dünyanın bir başka yerinde yoktur. Dünyanın hiçbir yerinde Kürdistan'daki dozajda olduğu gibi bir sömürgeci zulümden söz edilemez. Kürdistan'daki dozajda sürekli baskı gören halklar günümüze kadar varlıklarını ya sürdürememişler ya da bugün küçük gruplara dönüşmüşlerdir.

Bu bakımdan Kürdistan tarihi yalnızca parçalanmışlığı, Kürt halkının ezilmişliği ve içinde bulunduğu trajik yaşamla incelenilmemeli, tam tersine halkımızın muazzam direngenliği, tüm korkunç boyutlardaki jenositlere rağmen hala dimdik ayakta olması olgusu,

Sağlıklı bir mücadele ve zafere ulaşmak için; başta kendi toplumumuzu, düşmanlarımızı ve diğer halkların ulusal kurtuluş mücadelelerinin tecrübelerini tarih biliminin ışığında iyi kavramak gerekiyor. Bunlardan biri eksik kavrandı mı, mücadelenin hiç beklenmedik bir anda sekteye uğraması, yeni bir yenilgi ile karşı-karşıya gelmesi kaçınılmazdır.

halkların ilerici-devrimci-demokratlarınca kavranılması gereken bir olgudur.

Sağlıklı bir mücadele ve zafere ulaşmak için; başta kendi toplumumuzu, düşmanlarımızı ve diğer halkların ulusal kurtuluş mücadelelerinin tecrübelerini tarih biliminin ışığında iyi kavramak gerekiyor. Bunlardan biri eksik kavrandı mı, mücadelenin hiç beklenmedik bir anda sekteye uğraması, yeni bir yenilgi ile karşı-karşıya gelmesi kaçınılmazdır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi 100 yılı aşkın muazzam bir tecrübeye ve birikime sahiptir. Kürdistan'da insanlığın doğuşundan itibaren vicdanında mahkum ettiği sömürgecilerin dayanılmaz baskısı karşısında kendi insani haklarına kavuşmak için Kürt halkının öncü gerilladan uzun vadeli partizan savaşıma, uzun vadeli partizan savaşımdan toplu ayaklanmaya kadar başvurduğu çeşitli mücadele biçimleri vardır. Sömürgeciliğin esareti karşısında direniş yolunu seçen Kürt halkı, bir dizi mücadele biçimine başvurmuştur. Yalnızca Kürt halkının değil, aynı zamanda komşu halkların kaderi de Kürdistan'daki mücadelenin öğrenilmesi ve orada tatbik edilen mücadele biçimlerinin kavranmasıyla yakından ilgilidir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin tarihi bir bütünsellik içerisinde incelenmeden, Kürdistan'da gelişen peşisıra ihtilallerin bir-birleriyle olan diyalektik bağıntısı kavranmadan Kürt ulusunun içerisinde olduğu bugünkü durum doğru izah edilemez. Kürt halkı neden hala kendi ülkesinde kendi toprakları üzerinde bir yabancı muamelesi dahi görememektedir? Kürdistan niçin günümüzde halen parçalanmış bir sömürgeci bir ülkedir? Bu ve benzer soruların cevabı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin tarihi öğrenilerek, Kürt halkının dinamikleri kavranarak, dış etkenlerin Kürt toplumu üzerindeki etkileri iyi kavranarak verilebilir.

Ulusal Kurtuluş Hareketimiz tarihinde düşmanlarımızın bizleri cephe- den yenilgiye uğrattıkları hiçbir savaş yoktur. Düşmanlarımız ya toplumu-

muz içerisindeki çelişkilerden faydalanarak ulusal kurtuluş mücadelemize yönelmişler ya da "dağ kanunlarını da" geride bırakarak anlaşma masalarının başında ulusal kurtuluş mücadelemizi ve onun önderlerini katletmişlerdir. Bu tarihimizde kavranılması gereken önemli bir olgudur. Diğer yandan sömürgecilerin en kanlı bıçaklı oldukları dönemlerde dahi Kürdistan bağımsızlık savaşına karşı birleşmeleri ve Kürt ulusunun özgürlük istemini ortak bastırmaları tarihimizde kavranılması gereken önemli bir başka olgudur.

Kürdistan tarihine bakıldığında sömürgeci bir gücün Kürt halkına karşı kullandığı bir silah, Kürdistan'ı işgal altında tutan diğer sömürgeci güçlerden ya aynı anda ya da daha değişik bir zamanda kullanılmaktadır.

Tarihin her döneminde Kürdistan'ı işgal altında tutan güçler BİRLİK içerisinde hareket etmelerine karşın, Kürt halkını tek bayrak altında toplayacak ve onun mücadelesini tek yumruk haline getirecek bir ÖRGÜTLENME'nin tarihin hiçbir döneminde gerçekleştirilememiş olması üzerinde ciddi olarak düşünülmesi gereken bir olgudur.

Bu, tarihimizde yapılan en büyük hatadır. Eğer bugün Kürdistan'da halen sömürgeciliğin esareti hüküm sürüyorsa, eğer bugün halen Kürdistan parçalanmış ve çarpmıha gerilmişse, eğer bugün halen Kürdistan'ın her karış toprağı sömürgecilerin işgali altındaysa, bunun en önemli nedeni Kürtlerin kendi tarihlerinde Kürdistan'da Ulusal birliği sağlayamamış olmalarındandır. Tarihin hiçbir döneminde bugünkü kadar ulusal birliği bilince çıkarmaya ihtiyaç duyulmamıştır. Bugün ulusal birliği bilince çıkarmak, yurtsever-devrimci-demokrat olmanın yanı sıra, sömürgeci zulme karşı duyarlı insan olma bilincinin de bir gereği olmalıdır.

Kürdistan parçalanmış sömürge bir ülkedir. Kürdistan günümüzde sömürgecili-

ğın esareti altında inim, inim inlemektedir. Halkımızın her kıpırdanışı Kürdistan'ı işgal altında tutan güçler tarafından ortak bastırılmaktadır. Sömürgecilerin kendi aralarında kökleri çok eskilere dayanan bir düşmanlıkları olmasına karşın, Kürt halkına karşı besledikleri düşmanlık, bunların kendi aralarındaki sürtüşmeleri ve düşmanlıkları dahi halkımızın kurtuluş mücadelesine karşı birleşmelerini engelleyememektedir. Ülkeyimizi işgal altında tutan güçler halkımızın ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi karşısında **BİRLİKTİRLER**. Onların dönem, dönem kendi aralarında savaş boyutuna kadar varan sorunları çıksa da son tahlilde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ne karşı birleşmektedirler. Bu tarihimizde kavranılması gereken önemli bir olgudur.

Ülkemiz tarihinde düşmanlarımızın politikalarının ucunda sürekli jenositler olmuştur. Halkımızın her direnişi katliam sürgün ve talan ile bastırılmıştır. Kürt halkı bugün Hz. Ömer dönemindeki barbarlıkları ve Moğol istilası dönemindeki yıkımı adeta yeniden yaşar olmuşlardır. Kürdistan'da bugün olup-bitenler son yüz yıllık sömürgeci zulmün ve soykırımların en üst düzeyde bir yansıması ve bir devamıdır. Bugün Kürdistan baştan-başa bir kınm yaşamaktadır. Kürt insanı kendi insan haklarına kavuşmak istediği için katledilmektedir. Kürdistan'da yapılan toplu katliamlar karşısında dünya kör, sağır ve dilsizdir!!...

C.NEÇİRVAN

TC'NİN SON KRİZİ VE TAKTİKLERİMİZ

HAKAN

TC ekonomisi özellikle 93 sonunda başlayan hiper enflasyona doğru evrilen yapısı, giderek çöküşe doğru önlenemeyen bir hızla inmektedir. 94'te yapılan (2.defa) devalüasyonlar Lira'nın döviz karşısındaki kur düşüşü, bazı bankaların iflas etmesine, öbür bankaların da zor duruma düşmesine ve sanayii dalındaki işletmelere kredi vermekte zorluk çektiklerine tanık oluyoruz. Bu değişimler, olumlu ve olumsuz yönleri ile beraber, bir yandan Türk emekçilerini ve Kürt halkını çok daha büyük bir sömürü cenderesine sokarken, diğer yandan çökmekte olan, sosyal ve ulusal devrimlere doğru evrilen bir çelişmeye de tanık oluyoruz. Gerek Türk emekçi sınıfları, gerekse Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi bu tarihi fırsatı yakalamak için büyük radikal çıkışlar yapmaktadırlar.

Evet TC ekonomisi tarihinde bu kadar büyük bir bunalımla yüzyüzedir. 1994 yılı itibariyle dış borç 70 milyar, iç borç 20 milyar, bütçe açığı 70-80 milyar dolar düzeyindedir. 1980 yılında alınan 24 Ocak Kararları ile emperyalist dünya ekonomisiyle bütünleşme gerekliliği, gümrük duvarlarını kaldırması ve ihracaat öncelikli ekonomik politika 94 yılı içerisinde, onun devamı niteliğinde olan 5 Nisan Kararları, bunalımın tüm yükünü emekçi ve yoksul Kürt ve Türk halkının sırtına bindirmiştir. Sadece 1994 yılında harcanan askeri yatırım miktarı (400 trilyon) TC bütçesinin yarısı kadardır. Tanesi 16.5 trilyon olan Awacks uçağı alabilmek için çırpınan TC, ekonomisinin gelecekte içinde bulunacağı durumu gözler önüne sermektedir.

Üst-üste yapılan zamlar ve neticesinde %100'ü geçen enflasyon oranı gelecek birkaç ay içinde geçireceği ekonomik bunalımın diğer devreleri, beraberinde siyasal ve askeri bir çöküşü de hızlandıracaktır. TC hükümeti ve ordusundaki bunalım bunun en açık göstergesidir. TC ekonomisi savaşa göre düzenlenmiştir. Savaş harcamaları, vergiden savunma fonuna aktarılan %100 ve 200'lük artış, güvenlik güçlerinin ücretlerine yapılan % 100'lük artışlar vs. bu ekonominin ne kadar ayakta kalacağını göstermektedir. TC bir bakıma son kozlarını oynuyor. 12 Nisan 94'te Güney Kürdistan'a yapılan askeri hareket bir işgal provası olması yanında daha sonra yaptığı bombalamaların maliyeti 10 trilyonu geçmiştir. TC neyi var, neyi yok Kürdistan dağlarına atarak bu işten bir an önce sıyrılmak niyetindedir. "Bahar Taarruzu" ile başlayan yaz operasyonları, ekonominin yeniden düzenlenmesini, yani "savaş ekonomisi" biçiminde örgütlenmesini zorunlu kılmıştır.

Kürdistan'da süren savaş yüzünden TC'nin önemli bir pazarı işlevsiz kalmış, yatırımların bazıları durmuş, bazıları da savaş yüzünden işleyen yatırımlardan kaynak transferini zorlaştırmaktadır. TC, Kürdistan pazarını, belki hala pratik alanda tam olarak kaybetmemiştir, ama oradan artık gelir elde etmediği gibi, Türk halkının sırtına yüklediği vergilerle aldığı savaş araçlarını durmadan buraya aktarmaktadır. Bu durum Kürdistan pazarını kaybettireceği gibi, kendi iç pazarlarını da kaybettirecektir. Çünkü bütün baskılara ve sömürüye rağmen, toplanan ver-

giler savaşı durdurmaya, Kürt ulusal mücadelesini bastır-
maya yetmemektedir. Hergün yeni vergi çeşitleri, yeni kılıf-
lar altında (bazıları maskeli ve gizlidir) piyasaya sürülmek-
tedir. Osmanlılar döneminde 50 çeşit vergi vardı. TC biraz
daha modern bir tarzda o sayıya ulaşmaya çalışmaktadır.
Osmanlılar Doğu'ya yaptıkları her seferde, askerini yiyece-
ğini, savaşın tüm masrafını, çıkarılan yeni vergilerle Kürdis-
tan halkından karşılıyordu. Bugün de temel tüketim madde-
lerinden başlanarak stopajlara kadar genişletilen savunma
sanayii destekleme fonu gibi illegal vergi türü; yasal olarak
Türk silahlı kuvvetlerini güçlendirme vakfı, polis güçlendir-
me vakfı vs. birçok alanda halktan toplanan milyarlarca lira,
savaşın kimlerin sırtında sürdürüldüğü apaçık ortadadır.
Türk emekçilerinin, gelecek dönemde bu yükü kaldırama-
yacağını ve süren kirli savaşa alet olamayacağını, radikal ve
politik bir zeminde karşı çıkacağı gün gibi ortadadır. Türk
hakim sınıfları giderek güç ve kan kaybetmekte bu kan kay-
bının daha da artırılması için özellikle ekonomik sabotajlar,
böyle bir dönemde çok önem arz etmektedir. Kürt ulusal mü-
cadelesi de tarihi bir fırsatla karşı karşıyadır. Bunu değer-
lendirmesi özellikle cephe platformunda geçmektedir. Cep-
he platformunun yaratılması, silahlı eylemlerin daha da ge-
liştirilmesi, diplomatik atakların yaygınlaştırılması ile gele-
cek dönemde dünya gündeminin baş sıralarına geçmesini
başarabiliriz. Bu krizin aşılmasına fırsat vermemek için, ge-
rek toplumsal, gerekse ulusal muhalefetin bir an önce topar-
lanması ve devrimci bir yanıt verebilecek koşulları yaratma-
ları gerekir. Burjuva sınıfları, özellikle siyasal alanda, yap-
tıkları demagogik safsatalarla "darbe olabilir" ucubesi ile
halkı korkutma taktikleri, artık tutmayacaktır.

Kürdistan'da yüzlerce işletme kapatılmış, onlarca
petrol kuyusu kapatılmış, yol-inşaat gibi sektörler büyük
oranda durmuş, eğitim yapılmamakta, birçok kamu kurum
ve kuruluşu işlevsiz kalmaktadır. Kürt halkının son yerel se-
çimlerde, büyük oranda katılmama, red oyu verme gibi ey-
lemlerle, TC'nin resmi politikasına karşı açıkça gösterdiği
muhalefet, gelecek dönemlerde bu muhalefetin açık bir
ayaklanmaya doğru yol alacağı aşikardır. Yakılan, yıkılan
yüzlerce köy ve şehirlere göç eden yüzbinlerce insan, nüfusu
milyonu geçen büyük şehirler yaratmıştır. Kürdistan'ın bu
şehirleri gelecekte bir lümpen kitleye ortaya çıkaracağı gibi,
geniş ve sınıf bilincini almış büyük bir proletarya sınıfı da
doğacaktır. Gene Türk metropollerinde büyük Kürt koloni-
leri oluşmuş ve gelecekte Türk emekçi kardeşleri ile beraber
TC burjuvazisine darbe üstüne darbe vuracak, bilinçli bir
Kürt proletarya sınıfı doğacaktır. Bunlar bir nevi, Kürdis-
tan'ın cephe gerisi işlevlerini büyük bir titizlikle yerine ge-
tireceklerdir.

Türkiye'de başlayan hiper (çok yüksek) enflasyon, ar-
kasından hiper faiz ve bugünler artan hiper işsizlik sonucu,
binlerce işçi işten sokağa atılmıştır. Otomobil sektörü dur-
muş, binlerce işçi atılmış, satılamayan binlerce otomobil
beklemekte, bu üretimi fazlalığı, talep azlığı neticesinde, hü-
kümet KDV'yi, otomobil sahipleri de fiyatları bir miktar in-
dimet gayretli içindedirler. Bu yolla otomobilleri iç ve dış pa-
zarlarda tüketmek ve yeniden üretime hız vermek gayreti,
krizin aşılması sorununu görüldüğü kadarıyla zor aşarlar.
Tekstil sanayii aynı biçimde durma noktasındadır. TC 12
Eylül'den sonra gaspettiği işçi hakları neticesinde Türkiye
dünya pazarlarında ucuz emek cenneti haline geldi. Bu dö-
nemden sonra ucuz emek ve hammadde ile dünya piyasasında
tekstil sektörü rekabet şansı biraz arttı. Reel ücretlerdeki düş-
üş, gelir vergisi paylarının artırılması, işçilerin milli gelir-
den aldıkları pay her geçen gün düşerek, 1960 ve 1990 yılları
arasında geçen otuz yıllık süre içinde % 6,5'luk bir düşüş ol-
muştur. Yani yüzde 21,5'tan %15'e inmiştir.

TC'nin son krizle beraber bunu aşmak için başvurdu-
ğu iç ve dış borçlanma sonucu, çok ciddi ödeme güçlükleri
çekmektedir. "Yeni ekonomik istikrar paketi" adlı yeni açıl-
an paket, KİT satışından elde edeceği 22 trilyon, işçi ücret-
lerini aşağı çekilmesi, emeklilik ödemelerini azaltılması, ta-
nım ve benzeri alanlarda sübvansiyon (destekleme) lardan
vazgeçilmesi sonucu 18 trilyon gelir elde edilmesi hesaplan-
mıştır. Ancak şimdilik Türk parası karşısında yükselmesi
biraz frenlenen döviz, önümüzdeki sonbahar yeniden hare-
kete geçeceği ve büyük bir değer kazanacağı görülmekde-
dir. Belki de Eylül ayında olacak bu patlama, çok hızlı bir
dalgalanma ile ekonomik buhranı dibinden vuracaktır. Kısa
vadeli ödemeler için % 125 faizle devletin sattığı süper faizli
hazine bonolarının geri ödemeleri (49 trilyonluk ilk bölü-
mü) Eylül ayında ödenirken, piyasaya girecek trilyonlar,
kurda bir patlama yapacağı ve dövize yapılacak hücum, artık
önü alınamayacak derin bir bunalımı başlatacaktır. İflasları
gündeme gelecektir. Şimdilik başta menkul kıymetler bor-
sasında, döviz borsasında yaşanan durgunluk, birazda psi-
kolojik bir beklentidir. Herşeye rağmen halk parasını men-
kul yerine döviz ve faize yatırmıştır.

Gene çok basit bir tek örnek verelim; Türkiye'de en
büyük gübre üreticisi Bağfaş gübre üretimini durdurmuş.
Dünya rekabetine dayanamayan bu sektör karşısında tüm
gübrevi maddelerin ithalini getirecek, %50'lere varan bir ar-
tışla bu durum buğday fiyatlarını arttıracak, Türkiye'nin bu
yılki buğday açığı üç ile beş bin ton arasında değişiyor. Güb-
resiz kalmak, ekmeğin kuyruklarının uzaması sonucunu doğ-
uracaktır. Pahalı un, ekmeğe, makama ve tüm ürün madde-
lerin fiyatlarının yükselmesini doğuracaktır. Bağfaş'ın Ge-
nel Müdürü Kemal Gençler; "gübre krizi sürerse seneye bu
vakit ekmek 12 bin lira..." (Hürriyet 4 Temmuz 1994) Hal-
kın en çok tükettiği besin maddesini yüzbinlerin üstünde (bir
yıld) bir fiyatla alması demek, o ülkenin de ekonomik ola-
rak çökmesi demektir.

Ülke ekonomik yönetimi, yıllardır İMF'nin elindedir.
İMF Dünya Bankası geçenlerde gönderdiği son "istikrar pa-
ketini" değerlendirme raporunda bir paketin yeniden açıl-
acağını göstermektedir. Önümüzdeki aylarda yeni acı ve ek
önlemlerin alınmasını istemesi sonucu, ancak yeni kredi
olanakları tanıyacağı biçiminde yorumlanmaktadır. Gide-
rek kendisine köle olan TC'yi dahada sefilleştirmek, bu sa-
yede Türk halkını iliklerine kadar sömürme gayreti, çok hız-
lı bir seyir izlemektedir. KİT satışlarından ve öbür alanlar-
dan elde edilecek paranın önemli bir kısmı dış borç faizleri-
ne gidecektir. İMF bu parayı yetersiz gördüğü için yeni para
toplama yöntemlerini ve seçeneklerini TC'ye öğretmekte-
dir.

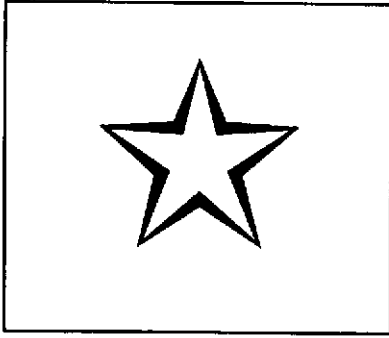
Hükümet ihracaatçıya vereceği krediyi bile bulama-
dığı için, kamuoyunda Fak-Fuk-Fon olarak bilinen Sosyal
Yardımlaşma ve Dayanışmayı Teşvik Fonu'ndan, Geliştir-
me ve Destekleme Fonu'na 1 trilyon aktarıyor. İhracatçıyı
desteklenmesi amacıyla "Eximbank'a aktarılan bu para 350
milyon dolar tutarında olup, sözde yoksullar için toplanan -
ama gerçekte hep başka amaçlar için kullanılan Fak-Fuk-
Fon) bu fonlar artık ihracatçı şirketlerin cebine gidecektir.
Bu paraya bile muhtaç olacak kadar sefilleşen TC hükümeti,
iflas bayrağını çekiyor demektir. Darısı sosyalizmin başına,
kapitalizmin hiçbir zaman insanlara mutluluk ve refah getir-
meyeceği, aksine sömürü, baskı, işkence, jenosid, ahlaksız-
lık, çürüme ve sonunda kendi bitişini hazırlayacağı, önü-
müzdeki dönemde tüm dünya konjoktüründe bu bunalımlar
ardı arkası gelmeyen patlamalarla kendini belli ettirecektir.
Sosyalizm tartışma götürmez bir biçimde ülkemiz Kürdis-
tan'da ve dünyada önümüzdeki dönemde gündemin başına
oturacaktır. İnsanların gidebileceği, kapısını çalabileceği

tek adrestir. Sosyalizm layık olduğu itibarına fazlasıyla kavuşacaktır. Acaba derinleşen ve çürüten kapitalizmin, evrileceği başka bir yer var mı? Başka adresi var mı? Başka alternatifi var mı?

Sovyetler ve Doğu Avrupa'daki revizyonist iktidarların çökmesiyle (yani kapitalizmin bir biçiminden öbürüne geçişte) iflas bayrağını çeken, onların versiyonu niteliğindeki sahte sosyalistlere soruyorum, var mı başka alternatif bir toplumsal stratejiniz? Yoksa hala tartışıyor musunuz? Kapitalizmi şirin ve barışçıl göstermek amacıyla burjuvazi ile beraber sosyalizme saldıran sahte baylarımızın teorileri, efendileriyle beraber, tarihin çöplüğünü boylayacaktır.

Son olarak şunun altını iyice çizerek noktalamakta yarar vardır. Türk emekçi sınıfları örgütsüzdür ve Kürdistan'da süren kirli savaşa karşı sessizdir. Bu durum sömürgeci Türk burjuva sınıfını cesaretlendirmekte ve "istikrar paketi" altında yeni kölelik kanunları çıkarmakta, topladığı paranın büyük bir kısmını kirli savaşa harcamaktadır. Buna ek olarak olağanüstü hal uygulanmasını, Türkiye ve Kürdistan'ın her tarafına yaymak ve oturtmak için, Jandarma Selahiyeti ve İl İdare Yasası'nı çıkarmaktadır. Devlet kendisini güvenceye almak için düzenleyeceği bu militarist uygulamalar, sadece Kürt halkına değil, Türk işçi ve emekçi sınıflarına da yönelecektir. Aynı mengene içerisine konulacak bu iki halkın tek yolu dayanışmadır. Halklararası dayanışmanın yolu enternasyonalizmden geçer. Özellikle bu konuda Türk işçi sınıfına büyük görevler düşmektedir. Eylemlikleriyle kirli savaşı teşhir etmek ve karşı çıkmak gayreti, hem dayanışma görevini yerine getirecektir, hem de kendi çıkarına olacak bazı uygulamaları ortadan kaldıracaktır. Görüldüğü kadarıyla ekonomik-demokratik alanda bile gerekli tepki gösteril memektedir.

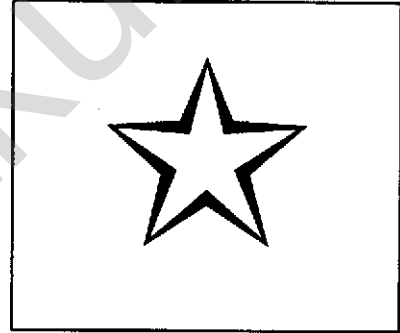
Aynı zamanda Türk ve Kürt sosyalistleri toparlanmalı ve bunun sonucunda elde edecekleri güçle yeni döneme daha güçlü, daha organizeli komünist ruhla devrimin önderliğini üstlenmelidirler.

Kazım ARSLAN

Ağustos 1982

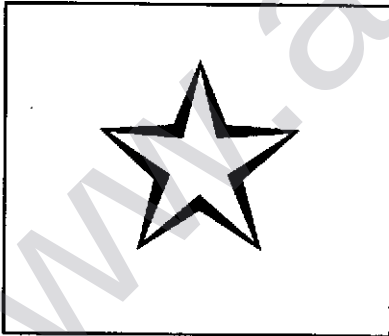
Diyarbakır zindanlarında işkence ile öldürüldü.

Ekrem KARAASLAN

Ağustos 1980

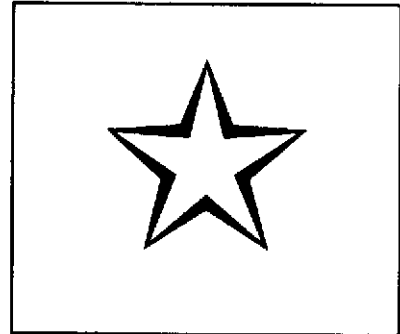
Diyarbakır'da katledildi.

Hasan HARPUTLU

Ağustos 1978

Ankara'da katledildi.

Kemal BİNİCİ

Ağustos 1978

Ankara'da katledildi.

**Bağımsız Birleşik Demokratik Sosyalist Kürdistan
Yolunda Şehit Düşen Yoldaşlarımız Ölümsüzdürler!**

KAVRAMLARIN EKSİK OLDUĞU YERLERE SÖZCÜKLER TAM ZAMANINDA YETİŞİR

V.ŞERKO

Böylesi bir üst başlığı seçmem ve böylesi bir başlığı kullanmam, bu yazıyı okuyanların ilk anda belki dikkatini çekebilir. Kimilerini düşündürmezse, kimilerini düşündürebilir. En azından kimi okuyucuları merak sarabilir. Benim amacım; okuyucuların dikkatini çekmek değildir. Okuyucuları sadece bu başlıktan dolayı düşündürmek ve meraka çekmekte değildir. Asıl önemli olan, bu başlığın içeriğini doldurup doldurmayacağımdır. Ben bu kısa yazıda bir olaya yaklaşım ve eleştirilerimle bu başlıkla bir bağ kurarak, bu başlığın içeriğini doldurmaya çalışacağım. Gerisini okuyucuların değerlendirmesine ve eleştirilerine bırakıyorum.

5 Haziran '94 tarihinde Fransa (Paris)'da "Solingen'den Sivas'a Yananlar Biziz" adlı bir anma gecesi düzenlendi. Geceyi düzenleyen ADTT (Paris'te bir Demek) idi. Gecede birçok şair, yazar, hukukçu, müzisyen vs. arasında Av.Halit ÇELENK'te vardı. Gecede kesin rakamı bilmemekle beraber 800-900 civarında bir kitle katılmıştı. Benim buradaki amacım; biçimsel olarak, teknik olarak, katılım vs. açısından geceyi eleştirmek değildir. Ben burada bazı tarihsel ve güncel olaylara yaklaşımdaki yanlış olan anlayışları ve özelden de Av.Halit ÇELENK'in sosyalizm, komünizm vb. adına yapmış olduğu konuşmasını eleştireceğim. Çünkü Av. Halit ÇELENK konuşmasında, "sosyalizm"den, "komünizm"den sık sık söz ediyordu. Elbetteki bizim amacımız, sadece kişileri hedef alıp eleştirmek değildir. Bizim amacımız kişilerin hizmet etmiş olduğu politik-sosyal güçleri (burjuva ve küçük-burjuva sınıf ve kategorileri), onların dünya görüşlerini eleştirmektir. Kişiler kendi ideoloji ve fikirlerini ne kadar da sosyal sınıflardan soyutlarsa soyutlarsınlar, sonuçta mutlaka bir sınıfın çıkarlarını dile getirmektedirler. Olaya böyle bakılmalıdır ve böyle bakmak

zorundayız. Burada sayın Halit ÇELENK'e eleştirilerimi yapmadan önce, kısaca Solingen katliamına ve Sivas katliamına değineceğim. Bu kısa belirtmeden sonra, Pir Sultan ABDAL'a ve onun halkçı hareketine yaklaşımlardaki çarpıklığı ve çelişkileri kısada olsa değinip eleştirmeye çalışacağım. Çünkü, Sivas katliamı Pir Sultan ABDAL'ı anma etkinliklerinde yapılmıştı. Bunun yanı sıra aleviliğe ve dine yaklaşımdaki bazı yanlış anlayışları, sapmaların kısa bir eleştirisini yapmaya çalışacağım.

ALEVİLİK VE PİR SULTAN

Tabii ki biz devrimciler, kimden kaynaklanırsa kaynaklansın, ne adına yapılsa yapılsın tüm karşı-devrimci saldırı ve katliamlara karşıyız ve bu tür saldırı ve katliamları nefretle kınayıp, bu anlayışlara karşı mücadele etmeyi de bir zorunluluk olarak görüyoruz. Bildiği gibi, 1993'de Almanya'nın Solingen kentinde, Alman emperyalizminin haydut ve yaramaz çocukları Neo Nazi faşistleri bir Türk işçi ailesine ait evi kundaklayıp ateşe vermişlerdi. Alman faşistlerinin bu saldırgan ve barbar eyleminde, Türk ailesine ait ev içindekilerle birlikte yanmıştı. Bu katliam, Alman emperyalizminin o бүтүнmüş olduğu insani maskeyi bir kez daha yırtmıştı. Çünkü Almanya'daki faşist ırkçılığın kaynağı Alman emperyalizmidir. Günümüzde ırkçılık, faşizm emperyalizmin ikiz kardeşi ve yol arkadaşlarıdır. Onun için, emperyalizme karşı mücadele edilmeden ırkçılığa karşı tutarlı mücadele yürütülemez.

Solingen katliamına benzer bir katliamda, faşist Türk Devleti'nin sınırları içerisinde gerçekleşti. Sömürgeci faşist Türk Devleti'nin yaramaz çocukları bağnaz dinci faşistler, devlet

desteğiyle Sivas'ta barbarca bir katliam gerçekleştirdiler. Pir Sultan ABDAL'ı anmak için bir araya gelen; yazar, şair, ressam, müzisyen vb. aydınlardan oluşan insanların kaldığı Madımak Oteli, devlet destekli gerici dinci faşistler tarafından saatlerce polis, jandarma vb. devlet güçlerinin gözleri önünde kuşatma altına alınmıştı. Daha sonra Madımak Oteli ateşe verilerek içindeki 37 aydın, alçakça katledilmişti. 2 Temmuz 93'te yapılan bu katliam ne ilkti ve ne de sondu.

Pir Sultan'ın anılması, onun halkçı ilerici geleneğinin tarihsel olarak bu günlere taşınıp sınıf perspektifiyle yoğrulması ve günümüzün Hızır PAŞA'ları sömürgeci faşist TC Devleti'ne karşı mücadele etmek, biz Kuzey Kürdistanlı, Anadolu ve Trakyalı devrimcilerin ve komünistlerin görevi olmalıdır. Pir Sultan'ların, Şex Bedrettin'lerin, Baba İshak'ların ve o dönemlerde, Anadolu, Kürdistan, Ermenistan, Lazistan, Trakya ve Balkan ülkelerinde feodal sömürgeci-yayılmacı Osmanlı despotizmine karşı gelişen tüm halk hareketlerini ve sonraki dönemlerde ulusal hareketlerin demokratik muhtevasını görmek zorundayız. Aynı şey, Osmanlı İmparatorluğu'nun dağılmasıyla onun kırıntıları üzerinde İ.Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda, sözümona "anti-emperyalizm" adına, bu paylaşım savaşında sömürgeci bir taraf olarak katılan kemalist sömürgeciliğe ve onun faşist devleti TC'ye karşı gelişen ulusal hareketler içinde geçerlidir. Buna ilişkin başta ML Hareket KAWA birçok değerlendirme yaptığı için, ben burada tekrar değinme gereğini duymuyorum. Bu konuda araştırmak isteyen, öğrenmek isteyen tüm KAWA sayılarına bakabilir. Ayrıca Komal yayınevinin eskiden yapmış olduğu birçok araştırmaya ve Rızgari birden altıya kadar olan sayılarına bakabilirler.

Sözünü etmiş olduğum tüm bu halk hareketlerine sahip çıkmamızın

nedeni şudur; eğer biz devrimciler ve komünistler, bu halk (burada ulusal hareketten sözlemiyorum) hareketlerin ilerici haklı yanlarına sahip çıkmazsak, gerici karşı-devrimci güçler bu hareketlerin özünü çarpıtıp içini boşaltarak sahip çıkacaklardır. Bu gün faşist TC Devleti Pir Sultan için bunu yapmaya çalışıyor. Bu sahiplenmeyi resmi ideolojiye endeksleyerek yapmaktadır. Bu konuda da alevi kitlesinin geri kesimlerini etkileyebilmektedir. Ben burada faşist TC Devleti'nin bu olayı nasıl çarpıttığı üzerinde durma gereğini duymuyorum. Bu konuda yazı yazmak, hem geniş bir araştırmayı gerektirdiğinden, hem de bu yazının çerçevesine sığmadığından ayrı bir inceleme, ayrı bir araştırmanın ve ayrı bir yazının konusudur. Ben burada Pir Sultan ABDAL ve onun temsil ettiği halkçı hareketin sözüm ona kendisini marksist, komünist, sosyalist vb. gören örgüt ve çevrelerin bu olayı nasıl çarpıttıkları üzerinde durmaya çalışacağım.

Pir Sultan olayı (hareketi) bağlamında soruna yaklaştığımızda, bir çarpıklık ve çelişki söz konusudur. Bu çarpıklığı ve çelişkileri görmeden, Pir Sultan'a sınıf perspektifiyle sahip çıkmak mümkün değildir. Komünistlere düşen görev Pir Sultan'a devrimci sınıfsal bir bakışla sahiplenmek ve savunmaktır. Ben burada bu çarpıklığı (çarpıtma) ve çelişkilere kısaca değinmek istiyorum;

1. Pir Sultan ABDAL olayı (hareketi) nasıl çarpıtılıyor?

Biz ML'ler veya kendisini böyle görenler, bu soruya sınıf mücadelesinin yasaları ve tarihi materyalist dünya görüşüyle cevap vermek zorundayız. Çünkü tarih sınıf mücadelesinin tarihi ve canlı insan eyleminden başka bir şey değildir. Karl Marx'ın da belirttiği gibi "Tarih hiçbir şey yapmaz. 'Hiçbir dev zenginliğe sahip' değildir, 'savaşlar' yürütmez. Bütün bunları yapan insan, gerçek yaşayan insandır. İnsandır sahip olan ve yaşayan. 'Tarih' insanı kendi özel amaçları doğrultusunda araç olarak kullanan ayrı bir kişi değildir. Tarih kendi amaçları peşinde koşan insanın eyleminden başka bir şey değildir." (Marx-Engels; Kutsal Aile)

Pir Sultan hareketine de böylesi marxist bir yaklaşımla bakıp değerlendirdiğimizde sanırım tarihsel gerçekliklere ve geleceğe daha da gerçekçi yaklaşım, yakınlaşmış oluruz. Biz devrimciler olaya bu tarz bilimsel yaklaşmadığımız müddetçe, olayı birçok yönüyle muğlak bırakmış oluruz. Sadece bununla da sınırlı değildir. Materyalist dünya görüşü ile metafizik dünya görüşünü ve ilericilikle, gericiliği birbirine karıştırmış oluruz. Bu da kişiyi klerika-

lizme götürür. Klerikalizmle ilgili Lenin, Felsefe Defterlerinde şöyle der; "Ham, basit, metafizik materyalizmin görüş açısından felsefi idealizm, yüceltilmiş, maddeden, doğadan ayrılmış mutlağa, gelişen bilginin özelliklerinin, yanlarının, yüzeylerinin tek tarafı... abartılmış.. gelişmesidir. İdealizm, papazcılık (klerikalizm) dır. Doğru. Fakat felsefi idealizm.. insanın... sonsuz karmaşık bilgisinin gölgelerinden sadece bir tanesinden papazcılığa giden yoldur. Temelsiz değildir. Verimsiz bir çiçektir kuşkusuz, ama yaşayan insan bilgisinin ağacında büyüyen verimsiz bir çiçek." (Aktaran; Maurice Conforth-Bilgi Teorisi S.178)

Lenin'in de belirttiği gibi "Ham, basit, metafizik materyalizmin görüş açısından" felsefi idealizme yaklaşmamalıyız. Bu bizi "felsefi idealizm, sadece saçmalaktır" anlayışına götürür. Biz soruna, "diyalektik materyalizmin görüş açısından" yaklaştığımızda, felsefi idealizmin "yüceltilmiş, maddeden, doğadan ayrılmış mutlağa, gelişen bilginin özelliklerinin, yanlarının, yüzeylerinin tek tarafı... abartılmış gelişmesi" ve monist bir akım ve düalist olmayan bir akım olduğunu, "temelsiz" olmadığını, "insan bilgisinin ağacında büyüyen verimsiz bir çiçek" olduğunu pekala yakalayıp görebiliriz. Aynı şeyi doğa olayları içinde söylersek; "Doğa mantıki fikir olarak, tin olarak gelişir." (Hegel'den Aktaran LENİN)

Böylesine kısa bir felsefi belirleme yaptıktan sonra, kimi çevrelerin Pir Sultan'a yaklaşımlarında felsefi idealizmin olduğunu söyleyebiliriz. Bu felsefi idealizmi şöyle somutlayıp kanıtlayabiliriz. Birçok kesim Pir Sultan ABDAL'ı alevi-kızılbaş hareketi olarak değerlendirmektedir. Bu anlayışla yola çıkarak, Pir Sultan'ın halk hareketine dinsel-mezhepsel bir nitelik kazandırmaktadırlar ya da kazandırmaya çalışıyorlar. Kimileri bunu "devrimcilik", "marksilik" adına yapıyor. Biz bu yaklaşımların, marksizmle ne kadar çeliştiğini Engels'in söyledikleriyle açıklamaya çalışacağız. "Tarihin büyük hareket yasasını ilk bulan Marx'tı. Bu yasaya göre tüm tarihsel savaşlar, ister siyasal, ister dinsel, ister felsefi ya da başka bir ideolojik alanda yürüsünler, gerçekte toplumsal sınıfların savaşlarının az ya da çok açık ifadesinden başka bir şey değildir. Bu sınıfların varlığı ve dolayısıyla aralarındaki çarpışmalar da aslında ekonominin gelişmişlik derecesi, üretimlerin biçimi ve onun belirlediği değişimlerinin biçimi tarafından koşullanır." (ENGELS, Marx'ın Louis Bona-

part'ın 18.Boumaire'ine önsözünden.)

Engels'in tarihsel olaylara bu tarz yaklaşımı bize, Pir Sultan olayı (hareketi) içinde bir fikir veriyor. Bu hareket, "ister dinsel" mezhepsel bir ideolojiyle çıksın, ister başka bir kimlikle çıksın sonuçta, "toplumsal sınıfların savaşlarının az ya da çok açık ifadesinden başka bir şey değildir." Olaya bu tarz yaklaşımla, yaklaşım değerlendirilemediğinde, Engels'in de belirttiği diyalektik tarihi materyalizmle, marksizmle çelişen ve onu reddetmekten başka bir şey değildir. Burada bir parantez açıp şunu belirtme gereğini duymuyorum. Pir Sultan'ın doğumu ile ilgili ve asılması ile ilgili kesin bir tarih bilinmiyor. Olay daha çok efsaneleştirilmiştir. Sadece böyle bir isyanın olduğu söyleniyor. İsyanın örgütlülük düzeyi, politik düzeyi, askeri vs. düzeyi hakkında pek fazla bir şey bilinmiyor. İsyanın bu yönleri daha çok tarihsel bilim kurgu ile izah edilmeye çalışılıyor. Bir de Pir Sultan'ın şiirlerine, türkülerine ve nesilden-nesile intikal eden, hümanist ve isyankar sözlerine dayanılarak, bir yorum yapılmaya çalışılıyor. Bu isyan Kürdistan ve Anadolu halklarının tarihini de etkilemiştir. Bu etkiler halk arasında sözlü de dile getiriliyor. Bu konuda özellikle son yıllarda, birçok devrimci, demokrat yazarlar çeşitli araştırmalar da yapıp yazılı hale getirdiler. Bu yazılanların çoğu edebileştirildi de. Tüm bu araştırılıp, çizilenlere baktığımızda az çok isyanın istek ve talepleri konusunda bir fikre ulaşabilme imkanına da ulaşmış oluyoruz. Çünkü bu konuda başka tarihsel olarak yazılı bir belge yoktur. İnsan ister istemez şunu düşünmek zorunda kalıyor. "Bu isyan devleti mi hedef alıyordu? Yani o günkü kurulu düzeni yıkmak mı istiyordu? Yoksa devletten çeşitli iyileştirme hareketlerini talep eden reformlarla mı sınırlıydı? Ya da devlete karşı olduğu gibi, devlet kurmaya da mı karşıydı?" Elbetteki özgürlük, eşitlik ve kardeşliği talep eden bir isyandır sonuçta. Bunun böyle olduğunu insan en az Pir Sultan'ın şiirleri, türkülerini ve halk arasında destanlaşmış kişiliğinden ve sözlerinden çıkarabiliyor. Bu özgürlük, eşitlik, kardeşlik talebi belirli bir toplumsal (daha doğrusu devlet) kurmayı içeriyormuydu? Burada bir örnek vermek gerekirse, 1789 Fransız devrimcileri eşitlik, özgürlük, kardeşlik sloganlarını formüle ettiler. Bu sloganlarla hareket eden Fransız burjuvazisi, feodal monarşiye karşı mücadele ederek, feodal-monarşik düzeni yıkıp I.Burjuva Cumhuriyeti'ni kurdular. Bu günkü emperyalist Fransız Burjuva Cumhuriyeti, bu I.Cumhuriyetin de-

vamdır ve ne de böyle olduğunu söylüyor. Pir Sultan ABDAL döneminde de ne burjuva ve ne de proletarya sınıfı yoktu. O dönemin tarihsel, ekonomik, koşulları da bunu doğruluyor. İnsan ister istemez, bu harekete, feodal despotizme başkaldıran bir köylü hareketidir demek zorunda kalıyor. Bu isyancı köylü hareketi bir cumhuriyeti kurma bilincindeydi, değilmiydi? Böyle bir isteği varmıydı, yokmuydu? Bu başlı başına bir tarihsel araştırma ve çalışmanın konusudur. Bu köylü isyanı eğer, bir cumhuriyeti kurma bilincinde değildi ve böyle bir şey talep etmiyordu sonucu çıkarsa, ister, istemez, şu sonuca da insan varabilir. "Bu isyan, kendi döneminin koşulları içerisinde anarşizan bir isyandı." Tüm bunlar, ayrı ayrı tartışmanın ve ayrı ayrı incelemenin konusudurlar. Sonuçta bir isyan ve bir halk hareketi.. Hem de nesilden, nesile intikal eden ilham alınan bir isyan ve bir halk hareketi...

Yukarıda Pir Sultan hareketinin, neden bir dinsel-mezhepsel hareket olmadığını ortaya koymaya çalıştık. Bu konuda Engels'den sınıflar mücadelesinin tarihine ilişkin de bir alıntı yaparık, sorunu izah etmeye çalıştık. Birçok politik sosyal çevreler gerçekten de Pir Sultan hareketini çarpıtıyorlar. Pir Sultan ABDAL alevi olduğu için, onun önderlik ettiği isyanı bir halk hareketinden çok, bir alevi hareketi olarak değerlendirmektedirler. Bu da marksizm-leninizm, sosyalizm, komünizm ve benzeri adına savunularak yapılmaya çalışılıyor. Tüm bu çarpıtma, yanlış oportünist anlayışlara karşı, ML temelde ideolojik mücadele zorunludur ve günün vazgeçilmez en temel görevleri arasındadır. Bu görevi ertelemek, her türlü anti-ML akımlara ideolojik ödün vermek anlamına gelmektedir. Bizim burada ideolojik mücadeleden söz etmemiz devrimci, demokrat kesimler için geçerlidir. Bu mücadele kanlı bıçaklı bir mücadele değildir. Kendisine "sosyalist", "komünist" diyen devrimci, demokrat kesimlerle yürütülecek mücadele, tümüyle ikna yöntemine dayanan, dönüştürme, kazanma yöntemine dayanan ikna edici bilimsel ideolojik bir mücadeledir. Bu çevrelerle böylesi bir mücadele yürütmek, onların antisel-ideolojik bir mücadeledir. Bu çevrelerle böylesi bir mücadele yürütmek, onların anti-faşist, anti-empyrist olmadığı anlamına gelmemelidir. Böylesi bir yaklaşımı esas almak (bilimsel-ideolojik mücadele) o güçleri daha ileri platformlara çekip, daha da ortak noktalarda yakınlaştırmaktır. Kısacası, Pir Sultan olayında olduğu gibi, başka tarihsel-toplum-

sal olaylara yaklaşımda, devrimci, demokrat çevreler içerisindeki yanlış eğilimlere, felsefi idealizmlerine karşı, sınıfsal bir bakışla diyalektik-materyalist dünya görüşüyle mücadele etmek, komünistler açısından vazgeçilmez bir görevdir. Bu görev savsaklanmamalıdır. Eğer yanlış eğilim ve sapmaları görüp onlarla açık ideolojik mücadele yürütülemiyorsa, bu demektir ki bu yanlış eğilim ve sapmalar, niyet ne olursa olsun paylaşıyor anlamına gelmektedir. Bunun başka izah tarzı yoktur. Devrimci, demokrat örgütlere yaklaşım konusunda şimdilik bunları yazabiliyoruz. Çünkü, asıl sorunumuz burada devrimci, demokrat örgüt ve çevrelere nasıl yaklaşmalıyız sorunu değildir. Ben burada eleştirinin yöntemini belirtmek için kısaca bunu vurgulama zorunluluğunu gördüm.

Yukarıda devrimci çevreler içerisinde, Pir Sultan'ın öncülük ettiği halk hareketi konusunda "sosyalizm, komünizm" vb. adına yanlış bir yaklaşım olduğunu belirttik. Bu yanlış eğilim çoğu zaman kendisini şöyle dışa yansıtıyor;

1. Pir Sultan, alevi mezhebine mensup olduğu için, O'nun (Pir Sultan) halkçı hareketini, alevi hareketi olarak değerlendirmektedirler. Pir Sultan'ın alevi-kızılbaş olduğu doğrudur, ki şimdiye kadar tersini iddia edip, böyle olmadığını ispatlayan da çıkmamıştır. Ayrıca Pir Sultan'ın halkçı hareketine potansiyel olarak katılan kesiminde, çoğunlukla (kesin bir şey söylemek mümkün değildir. Belki de hepside olabilir) Alevi-kızılbaşlardan oluştuğu doğrudur. Bunun böyle olması, şu bilimsel gerçeği değiştirebilir mi? "Tüm tarihsel savaşım, ister siyasal, ister dinsel, ister felsefi ya da başka ideolojik alanda yürüsünler, gerçekte toplumsal sınıfların savaşımının az ya da çok açık ifadesinden başka bir şey" (Engels'in yukarıdaki alıntısından) olmadığını ifade edebilir mi? Biz komünistlere göre, Pir Sultan hareketi, hangi dinsel-mezhepsel kimlikle çıkarsa çıksın, bu hareket feodal Osmanlı despotizmine başkaldıran ezilen yığınların hareketidir. Katı şeriatçı yasalar uygulayan Osmanlı sömürgecilerinin resmi ideolojisi, sunni-islamcılıktı. Dolayısıyla, Pir Sultan hareketinin alevi-kızılbaş bir görünüm kazanması doğaldır da. Fakat bu doğal görünüm, bu hareketin bütün niteliğini belirleyemez. Sosyal görünüş bakımından, bu olayın alevi-kızılbaş olması biz sadece bu görünüşle sınırlı bırakamayız. Bizler bu görünüşle olayın derinliğine inmek zorundayız. Lenin'in de söylediği gibi; "Görünüş özün belirtmelerinin biri nin

içinde, ilişkilerinin birinin içinde, an'larının birinin içinde bulunmaktır." (Lenin'den aktaran Henri LEFEBVRE)

Bu konuda, Henri Lefebvre'nin yorumu şudur; "Görünüş özü gizlemektedir ve bununla beraber onu kapsamaktadır, onu açıklamaktadır.

Öz görünüştür. Bu açıklama bütün erimi ile alınmalıdır. Bir olayı tahlil ederken görünüşü (veya 'görünmeyi') incelerken, bir öze erişiyoruz. Bu öz,

Kısacası, Pir Sultan olayında olduğu gibi, başka tarihsel-toplumsal olaylara yaklaşımda, devrimci, demokrat çevreler içerisindeki yanlış eğilimlere, felsefi idealizmlerine karşı, sınıfsal bir bakışla diyalektik-materyalist dünya görüşüyle mücadele etmek, komünistler açısından vazgeçilmez bir görevdir. Bu görev savsaklanmamalıdır. Eğer yanlış eğilim ve sapmaları görüp onlarla açık ideolojik mücadele yürütülemiyorsa, bu demektir ki bu yanlış eğilim ve sapmalar, niyet ne olursa olsun paylaşıyor anlamına gelmektedir. Bunun başka izah tarzı yoktur.

bu defa bizim için, bir olay oluyor. Daha da derin başka bir özü kapsıyor, gizliyor, açığa çıkarıyor. Ve bu sonsuza dek böyle süregelmektedir...

Lenin'in verdiği örnek bir ırmağın hareketidir. Yukarıda köpük vardır, derin akıntılar aşağıdadır. Az veya çok derin akıntılar vardır, ırmağın yatağını kazan, yönelişini belirleyen ve geleceğini çizen akıntıya dek. (Onu tamamlamak için, daha da uzağa gitmek gerekir. Zemin, jeolojik yapıyı vb. ini ince-

lemek gerekir.) Oysa 'köpük de özün ifadesidir' gitgide daha derin akıntılara erişmek için, onu aynı zamanda hem incelemek, hem de hesaba katmak gerekir. İrmakta damlalar da vardır, onların herbirinin durumu, diğerleri ile ilişkisi, diğerleri ile bağlantısı, yönü, vb. vardır.

Lenin'in bu imgesi, ulam ve kavram olarak sezilmesi güç, diyalektik kavramları duyulur ve açık bir şekilde 'anlatmaktadır'. Açıkça Lenin sosyal hayatı düşünmektedir. İdeolojilerin köpüğü-tarihi oluşturan derin akıntılar. Tahlil üst yapılarından, olaylardan (binçten) ırmakta ara akıntılardan geçerek, hareketin özünü yapan şeye doğru gitmektedir..." (Henri LEFEBVRE; V.I. Lenin' in Hayati ve Filolojik Ekonomik Politik Düşüncesi s.260-161)

Sanırım Lenin'in söylediği ve Henri Lefebvre'nin Lenin'in söylediklerinin yorumu, olayı birçok yönüyle daha da açık ve net aydınlatıyor. Olayı sadece bir yönüyle veya görünüşüyle ele alıp değerlendirmek, abartmak kişiyi felsefi idealizme götürür. Felsefi idealizmle ilgili bu yazımızda Lenin'den çeşitli aktarmalar yapıp somutlaştırarak, felsefi idealizmin az-çok ne olduğunu izah etmeye çalıştık. Buraya kadar anlatıp, yazmaya çalıştığımızda Pir Sultan hareketinin dinsel-mezhepsel (alevi-kızılbaş) bir görünümde olduğu halde, neden sadece bu yönlü ele alınmaması gerektiğini, neden sadece soyut dinsel-mezhepsel bir hareket olmadığını ve niçin bir halk hareketi olduğunu ortaya koymaya çalıştık. Olayı sadece alevi-kızılbaşlıkla değerlendirip ve böyle bir nitelik kazandırmak isteyenleri de az da olsa eleştirerek, yanlışlıklarını, sapmalarını ve felsefi idealizmlerine dikkat çekerek, olayın ne demek olduğunu, nasıl anlaşılıp, nasıl yorumlanması gerektiğini belirttik.

2. Tekrar bir çok çevre ve hatta kendisine "sosyalist, komünist" diyen kimi kesimler, aleviciliğin ilerici, devrimcilik ve hatta sosyalist vb. olduğunu idia etmeye çalışıyorlar. Bunu da tarihsel anlamda, Pir Sultan'lara, Şex Bedrettin'lere, Baba İshak'lara, Kemal Torlak'lara, Börklüce Mustafa vb.'ine bağlayarak yapmaya çalışıyorlar. Buradan yola çıkarak, aleviliğin ilerici vb. sonucuna varıyorlar. Bu anlayış tekrar sapla-samanı birbirine karıştırma. Bir mezhep veya o mezhebin mensup olduğu dinden, ihtilalci-isyancı, halkçı vb.'nin çıkması ve önder düzeyde rol alması, o mezhebin ilerici olduğu anlamına mı geliyor? Bu anlayışla hareket edersek, tüm Yunanlılara ile-

rici bir misyon yüklememiz gerekiyor. Nedenine gelince; çünkü Sokrates Yunan kökenlidir. Ya da tüm Romalıları ilerici dememiz gerekiyor; çünkü Spartaküs'te bir Roma'lı idi. Daha da ileri gidersek Yahudiliğin ilerici olduğu mu söylemek gerekiyor? Nedenine gelince; bilimsel-sosyalizmin kurucusu Marx bir Yahudi ailesinden. Peki bu anlayış kişiyi seçkin mezhep, seçkin din, seçkin ırk, seçkin milliyet anlayışına getirmiyor mu? Bu felsefi bakış açısı pozitivizm değildir?

İkinci bir sapma da şudur; Alevi kesim içerisinde genellikle egemen olan düşünce sol düşüncedir. Sol kavramı da bilindiği gibi çok geniş bir kavramdır. Sosyal-demokratlardan, küçük-burjuva devrimcilerinden, komünistlere kadar herkes, kendisini bu kategoride görüyor. Bu günde alevi kesim içerisinde, en çok etkili olanlar, sosyal-demokrat "sol"culardır. Türkiye'de bu çizgiyi temsil ettiğini söyleyen SHP, CHP, DSP'dir. Bu üç partinin de ne kadar devletçi, ne kadar milliyetçi ve kemalist olduğu bilinen bir gerçektir. Ecevit'e baktığımızda bu gün tamamen faşist-ırkçı bir çizgidedir. Onun DSP'si de bu çizgiyi savunan bir partidir. SHP'de faşist TC Devleti'nin hükümetine ortaktır. CHP bunlardan pek farklı değildir. CHP'de bugün devleti en çok savunduğunu söyleyen faşizan bir partidir. Bunun dışında, alevi kesim içerisinde, devrimci demokrat ve komünistler de vardır. Bunlar kendisini sosyal-demokrat gören, kemalist-faşist, faşizan partilerden kat, kat azınlıktadırlar. Sonuçta izafi-global anlamda sol alevi kesim içerisinde daha fazla örgütlüdür. İşte kimileri buradan şu sonucuna çıkarabiliyor; alevilerin ve aleviciliğin ilerici, devrimci, komünist vb. çıkararak, bu sonuca ulaşabiliyor. Tekrarlıyoruz. Bu anlayışta sapla samanı birbirine karıştırmaktır. Devrimci-demokrat ve komünistlerin aleviler içerisinde daha fazla örgütlü olması, aleviciliğin ilerici olduğu anlamına mı geliyor? Bunu böyle düşünmeler, büyük bir yanılgı ve sapma içerisinde. Nedenine gelince, sınıfsal düşünmekten uzak bir anlayıştır. Devrimci olup-olmamanın kıstası sınıfsal çıkarları ve halkçı çıkarları savunup-savunmamaktır. Komünist olmaktan, sınıfsal çıkarları esas alıp (yani proletaryanın kurtuluşu temelinde ve onun üzerinde tüm insanlığı kurtuluşa götürüp, sınıfsız, sömürsüz bir dünya kurmaktır) kurulu düzene karşı, proletaryanın iktidarını sağlama temelinde (proletarya diktatörlüğünü savunma) mücadele yürütmeyi gerektirir. Aleviliğin çıkarlarını savunmak, sonuçta burjuvazinin

çıkarlarını savunmaktır. Çünkü, aleviler de çeşitli sınıf ve katmanlardan oluşan bir mezheptir. Alevi burjuvazisi ile, alevi proletaryası ve diğer emekçi yığınları arasında, kesin bir ayırım koymamak, sınıfsal tavır belirleyip ona uygun davranmamak ve hepsinin çıkarlarını bir ve aynı göstermek, kesinlikle devrimcilikle ve hele hele ML devrimcilikle hiç mi hiç bağdaşmaz.

Bu anlayış, sınıf mücadelesini savunma adı altında, sınıf mücadelesini baltalama, onun (sınıf mücadelesinin) önünü karartma anlayışıdır. Evet, bugün kendisine "sol", "sosyalist" vb. diyen bazı çevrelerde böyle bir anlayış gittikçe gelişiyor. Bu çevreler, kendi bünyesinde alevileri çekmek için böylesine pragmatik, makyavelist anlayışlara sahiptirler. Bu çevreler veya örgütler, bu anlayışla hareket ettikleri müddetçe, bir gün bünyelerinde salt alevi olma duygusu ve bilinciyle geniş bir potansiyel gelişirse, bu çevre ve örgütler, tümüyle alevi kimliğiyle ortaya çıkmak zorunda kalacaklardır. Böyle olmazsa bile, en azından böylesi bir bölünme ve saflaşma ile karşı karşıya kalacaklardır. Sonunda sözüm ona "sosyalist" kimliğini terk edip dinsel-mezhepsel feodal-burjuva kimliğine sarılacaklardır.

Osmanlı İmparatorluğu'ndan TC'nin kuruluşuna ve günümüze kadar, alevilerin baskı altına alındığı, ibadetlerinin yasaklandığı, horlanıp aşağılandığı ve en kötüsü defalarca kitlesel katliamlardan geçirildiği bir gerçektir. Bu olay günümüzde hala böyle devam ediyor. Alevilere karşı sunni-müslüman bağnazlık alabildiğine körükleniyor ve alevilere karşı sürekli düşmanlık geliştiriliyor ve geliştirilmeye çalışılıyor da.. Proletaryanın devrimci örgütü (komünistler) elbette ki bu baskılara karşı amansız bir şekilde mücadele etmek zorundadırlar. Bu baskılara karşı çıkmak, teşhir etmek, mücadele etmek şu anlama gelmemelidir. Alevilerdeki dinsel-mezhepsel yanlarla uzlaşmak ve ileri göstermek değildir. İki şey birbirine karıştırılmamalıdır. Örneğin; bir metafizik insan haksız yere cezalandırılıyorsa buna karşı da çıkmak gerekir. Onun her şeyden önce bir insan olduğu vurgulanmalıdır. Bu şu anlama gelebilir mi? Eğer bu metafizik düşünen insanın haksız yere cezalandırılmasına karşı çıkılıyorsa, öyleyse karşı çıkan insanlar da metafiziktirler. Elbette ki az çok devrimci bilinç almış her insan, bu bakış açısına sadece güler. Aynı şey alevilere yaklaşım için de geçerlidir. Aleviler üzerindeki baskılara karşı çıkmak, alevilerdeki dinsel-mezhepselliği savun-

ma ve kutsama anlamına gelmemelidir. Aleviler de üzerindeki baskıları alevi oldukları için protesto edip karşı çıkıyorlarsa, mücadele ediyorlarsa ve bunun bir haksızlık olduğunu belirtiyorlarsa, bu aleviciliğin devrimcilik vb. olduğu anlamına gelmemelidir. Demin verdiğimiz metafizik bir insanın örneğini burada tekrar ele alalım; metafizik düşünen bir insan, sadece metafizik olduğu için ve böyle düşündüğü için, kendisine haksız yere baskı uygulanıyorsa, haksız yere cezalandırılıyorsa ve o metafizik düşünen insan da bu baskıların ve bu cezalandırılmaların haksız olduğunu söylüyorsa ve buna karşı mücadele ediyorsa, bu o metafizik düşünen insanın felsefesinin, doğru bir felsefe olduğunun göstergesi mi olmalıdır? Elbette ki az çok materyalizmden nasibini almış her devrimci insan buna hayır cevabını verecektir.

Son dönemlerde, bir de şu anlayış geliyor; aleviliğin bir yaşam tarzı olduğu, bir felsefe olduğu, bu yaşam tarzının, bu felsefenin ileriliklik vb. olduğunu söylüyorlar. Elbette ki her dinin bir yaşam tarzı, bir felsefe, düşünce vb. olduğu bir gerçektir. Hiç kimse, buradan yola çıkarak, herhangi bir dini felsefenin, düşüncenin ilerici, ötekisinin de gerici olduğu sonucuna varmamalıdır. Biz komünistler, tüm dini dogmalara karşı olmak zorundayız. Bu dogmalılığı bilimsel olarak çürütmek zorundayız. Bunu bizden çok önceleri bilimsel sosyalizmin kurucuları ve ustaları çürütmüşlerdir. Bize düşen görev, bunu kitlelere kavratmaktır. Günümüz koşullarında Marx ve diğer marxist ustaların, bu konudaki bilimsel-kuramını somut gerçekliklerle birleştirmektir. Eğer, bir felsefi düşünce, madde ile birleşmiyorsa, daha doğrusu fizik ve onun gelişme seviyesiyle birleşmiyorsa, o felsefi düşünce-

nin, uzun süreli yaşaması mümkün değildir. Bu tüm dinsel-mezhepsel dogmalar için de geçerlidir.

Bilindiği gibi Karl Marx klasik Alman felsefesini eleştirirken, düşüncenin fizikle birleşmesinden sözeder ve bu konuda çok geniş belirlemelerde bulunur. Burada bu konuda, Bertrand Russell'den bir aktarma yaparak (felsefi düşüncenin fizikle birleşmesi noktasında) ne söylemek istediğimiz, daha da rahat anlaşılabilir; "RÖLATİVİTE-NİN felsefi sonuçları, çoğu kere düşünüldüğü gibi, ne o kadar büyüktür, ne de o kadar şaşırtıcı. Realizm ve idealizm arasındaki gibi, öteden beri tartışıl-gelen anlaşmazlıklara, çok az bir ışık tutmaktadır. Kimileri, bunun Kant'ın, uzay ve zaman 'özel' ve 'sezginin biçimleri' olduğu yolundaki görüşlerini desteklediğini düşünmektedir. Sanıyorum böyleleri, rölativite yazarlarının 'gözlemci'den söz etme biçimlerinden dolayı hataya düşmektedirler. Gözlemcinin insan ya da en azından bir akıl olduğunu varsaymak doğaldır, ama o, pekala, bir fotoğraf yüzeyi ya da bir saat da olabilir. Yani 'bir görüş açısı' ile öteki arasındaki farklılığın getirdiği garip sonuçlar, algıları olan kimselere olduğu kadar, fiziksel araçlara da bir anlamda uygulanabilen 'görüş açısı'dır. Rölativite kuramının ilgilendiği 'özellik' fiziksel özelliiktir, dünyada akıl ya da duyular gibi şeyler bulunmasaydı, bu özellik, gene aynı ölçüde var olacaktı." (Bertrand RUSSELL; RÖLATİVİTENİN ALFABESİ s.164-165)

Bertrand Ruselle'den yapmış olduğumuz bu aktarmadan yola çıkarsak, marxistlere göre, "madde, felsefi bir kavramdır." (Henri Lefebvre) Felsefi olarak baktığımızda, madde ve onun tek özlüğünü savunmak, aynı zamanda felsefi materyalizmi savunmak anlamına da gelmektedir. Fizik ve fizik bilimindeki maddelerin süre durumu bir dönemler olduğunu biliyoruz. Sonraki dönemlerde ise, enerji oldu, sadece böyle yaklaştığımızda, bu felsefi anlamda salt kendi başına madde olduğu sonucuna varılmamalıdır. Felsefi kavrayışla yaklaştığımızda, mekanik (mekanist) diye belirlediğimiz maddede, sonuçta iç enerji olarak belirlediğimiz madde de bu düzeyde uygunluk gösterebileceğini de söyleyebiliriz. Bunun dışında, daha doğru bir yaklaşım gösterilme olanağına ulaşırsak, fiziğin ikincil kavramı birincile oranla gelişme halinde olduğunu söyleyebiliriz. Ki

bu böyledir de. Bu yaklaşım tarzı da doğa açısından ele alındığından, doğa hakkındaki bilgilerimizin daha da bir gelişip-genişleyip derinleşerek "doğanın sonsuz bir tavsirini"(Lenin) yaparak, ona sonsuza dek yaklaşılabileceğimizi söyleyebiliriz.

Kimileri alevi felsefesinden sözederken, en azından materyalist olmazsa dahi en azından kaba materyalist olduğunu söylemektedirler. Kaba materyalizminde, en kötü, en bayağı bir idealizm ve en kötü bir metafizikten daha da geri olduğunu bizzat Lenin belirtmiştir. Biz, bu baylara Lenin'in Felsefe Defterlerini bir daha okumalarını salık veririz. Marksizmin sadece bir felsefe olmadığını, onun aynı zamanda bir ekonomi bilimi, bir toplum bilimi vs. olduğunu ve bir eylem klavuzu olduğunu ayrıca belirtmemize gerek yoktur. Alevilikle, marksizm arasında ortak özellikler aramaya çalışan bayağı marksistlere de tekrar bunu hatırlatmak istiyoruz. Bu yaklaşım tarzının, sınıfsal olmadığını, burjuva bir yaklaşım olduğunu belirtmeye çalıştık. Çünkü, aleviler burjuvazisi ve proletaryası ve emekçi yığınlarıyla bir mezheptirler. Mezhepler hiçbir zaman bir ulusun veya bir sınıfın yerine ikame edilemezler. diyelim ki Pir Sultan ABDAL'ın döneminde aleviler bir bütün olarak ezilen yığınlardan oluşuyordu. Alevicilik te bu yığınların ideolojisiydi. Bu, bu gün-de geçerli olabilir mi? Bunu böyle düşünenler, marksist tarih anlayışıyla, marksist materyalist felsefe ile, marksist ekonomi ve toplum bilimiyle tümüyle çelişmektedirler. Biz bu konuda sözü Marks'a bırakalım; "Toplum belirli bir gelişme dönemini tamamlar tamamlamaz, belirli bir aşamadan ötekine geçerken, başka yasalarında etkisi altına girmeye başlar. Kısacası ekonomik yaşam, karşımıza biyolojinin öteki kollarındaki evrim tarihine benzer bir olgu sunar."(Karl Marx; Capital Cilt.1 S.19)

Sanırım, hiç yorum yapmaya bile gerek yoktur. Marx'ın bu söyledikleri gayet açık ve nettir. Alevilik olayını hala, feodal-despotik toplumdaki gibi algılayanlar vardır. Kafası o dönemin kafasıdır. Bu, "toplumun belirli bir gelişme dönemini tamamladığını görmemektir. Bu toplumun bir aşamadan ötekine geçerken başka yasaların da etkisi altına girmeye başlayacağını görmemektir. Bu gün bu yasalar, ekonomik açıdan yaklaştığımızda, kapitalist "artı-değer" ve aşırı kar etme yasasıdır. Burjuva anlamdaki sömürüdür. Kapitalist toplumda burjuva "mülkiyet ilişkilerinin ifadesi" olan burjuva hukukudur. Kapitalizm, beraberinde birçok

sorun da yaratmıştır. Bu sorunun en çelişik olan yanı, emek-sermaye çelişkidir. Marksist-leninistler bu çelişkidən yola çıkarak, toplumu değıştirme savaşıma girişirler. Bu çelişkidən kaynaklanan acilen çözülmesi gereken çelişikleri çözmek ve emek-sermaye çelişisini ortadan kaldırmak için örgütlenip mücadeleye girişirler. Bu mücadelede, ücretli emekçiler topluluğu olan ve iş gücünden başka satacağı hiçbir şeyi olmayan proletaryanın çıkarlarını savunurlar. Bunun dışında diğer yoksul kesimleri toplumun diğer kesimleriyle veya ulusun diğer kesimleriyle, ortak çelişkiyi çözünceye kadar belirli düzeylerde ittifak ve birlik politikasını savunurlar. Yoksa soruna, dinsel-mezhepsel ve ulusal açıdan yaklaşmazlar. Dinsel azınlıklar, dinsel-mezhepsel, uluslar ve ulusal azınlıklar üzerindeki baskılara karşı mücadele yürütürler. Kürdistan özgölünde soruna yaklaştığımızda, ML hareketimiz KAWA ortaya çıktığından günümüze kadar, ulusal kurtuluş mücadelesine sınıfsal bir bakış açısı ve sınıfsal çözümle soruna yaklaştı. Bugün kimi örgütler nerede ise, milliyetçiliği, dinciliği, mezhepçiliği devrimciliğin, sosyalistliğin ve enternasyonalizmin yerine ikame etmeye çalışıyorlar. Bu yaklaşımla hareket edenler, dinciliği, mezhepçiliği ve milliyetçiliği de sonuçta sınıfın yerine ikame edeceklerdir. Biz burada sınıfın, dinin ve ulusun ne demek olduğunu bizzat marksist ustalardan aktarmalar yaparak sorunu netleştirmeye çalışacağız.

Sınıf, "insanoğlunun maddi yaşama araçlarının üretimini ve tüketimini yöneten yasaların bilimi" (Engels) olarak ekonomi-politik açıdan sınıfsal oluşuma bakmak zorundayız. Bu sınıfsal oluşumla ilgili olarak Karl Marx şöyle der; "Ekonomik koşullar önce ülkede halkın çoğunluğunu işçi kitlesi haline dönüştürdü, sermaye egemenliği bu kitleyi bir ortak konuma, ortak çıkarlara koşulladı. Böylece bu kitle sermayenin karşısında bilinçsiz bir sınıf teşkil eder oldu, bazı evrelerini vurgulamış olduğumuz mücadele süreci içinde bu kitle giderek kendi arasında birleşir ve kendi için bir sınıf olmak bilincine ulaşır, sınıf çıkarlarını savunmaya başlar. Ancak sınıflararası mücadele politik bir mücadeledir" (Karl Marx'tan Aktaran Nicos Poulantzas; Siyasal İktidar ve Toplumsal Sınıflar s.53) Marks'ın bu bilimsel tesbitini Lenin daha açık, daha net bir dille ortaya koymaktadır. Lenin sınıfın ne demek olduğunu, tarihsel, ekonomik ve sosyal verilere dayanarak

ortaya koymaktadır. "Sınıflar, tarihsel olarak belirlenmiş toplumsal üretim sistemi içinde tuttukları yere, üretim araçlarıyla ilişkilerine, emeğin toplumsal örgütlenmesinde oynadıkları role, toplumsal zenginlikten aldıkları payın miktarına ve alışı yöntemine göre birbirinden ayrılan geniş insan gruplarıdır." (Lenin) Sanırım sınıfın (sınıfların) ne demek olduğunu anlamış olduk. Bu konuda fazla bir şey yazmak bu yazının sınırlarını aşacaktır. Marx'ın da, Lenin'in de söyledikleri tek tek ülkelere ilişkin değildir. Bu söylenenler evrenseldir. Bütün ülkelerdeki, ekonomik, politik ve sosyal oluşum için geçerlidir.

Din; "... din, henüz kendini bulmamış ya da yeniden yitirmiş olan insanın kendi bilincinde oluşu, kendini duyusudur. Fakat insan, dünyanın dışında çömelmiş oturan soyut bir varlık değildir. İnsan insanın dünyasıdır; devlet, toplum. Bu devlet, bu toplum, ters bir dünya bilinci olan dini yaratır, çünkü onlar ters bir dünyadır. Din o dünyanın genel bir teorisi, ansiklopedik ikmal, halka yatkin mantığı, manevi namus meselesi, coşkunluğu, ahlaki onaylayışı, resmiyete bürünüşü, evrensel avuntu ve haklılık temelidir. Din insanın özünün hayalde gerçekleşmesidir. Çünkü insanın özü somut gerçekliğe kavuşmuş değildir (...) Din, baskı altında ezilen yaratığın iç çekışı, kalpsiz bir dünyanın kalbidir, tıpkı ruhsuz bir durumun ruhu olduğu gibi. Din halkın afyonudur." (Siyaset ve Felsefe A.ç. K.Marx s.10 İstanbul-1978) (Aktaran KAWA Kongre Belgeleri s.256)

"Nedir ki her din, insanların günlük yaşayışını egemenlik altında bulunduran dış güçlerin, onların kafalarındaki fantastik yansımalarından, dünyasal güçlerin, içinde dünya-üstü güçler biçimine büründükleri bir yansımadan başka bir şey değildir." (Anti-Dühring F.Engels s.492, Sol Yay.1977, Age. Aynı sayfa)

"Başkaları hesabına çalışmaktan, yerine getirilmeyen isteklerden ve yalnız bırakılmışlıktan yılmış halk kitleleri üzerine her yerde büyük ağırlıkla yüklenen ruhsal baskı biçimlerinden biri dindir. (...) Din, sermaye kölelerinin insancıl düşlerini, insana daha yaraşan bir yaşam isteklerini içinde boğuldukları bir çeşit ruhsal içkidir." (Din Üzerine-V.İ.Lenin s.9 Ekim Yay. 1990, Age. Aynı yerden) Dinle ilgili marksistlerin yaklaşımını hiç yorum yapmaya gerek duymadan ortaya koyduk. Şimdi ulusun ne demek olduğunu bizzat Stalin'den bir aktarma yaparak ortaya koyacağız.

Ulus; "Ulus, tarihi olarak oluş-

muş, dil, toprak, iktisadi yaşantı birliği ve kültür birliğinde ifadesini bulan ruhi şekillenme temelinde oluşmuş istikrarlı bir insan topluluğudur." (Stalin Cilt.2 s.258, İnter Yay.)

Sınıf, din ve ulusun ne demek olduğunu ve nasıl oluştuklarını, kavram kargaşasına yer vermeden marksist ustalardan referanslar vererek açıkladık. Bugün bazı örgüt ve çevreler, aleviliği devrimciliğin, sosyalistliğin yerine ikame etmeye çalışıyor. Bazıları da aleviliği ulus yerine ikame etmeye çalışıyorlar. Aleviliği devrimciliğin, sosyalistliğin yerine ikame etmeye çalışan bu "sol" kesimler, alevi-komünizm senteziyle hareket etmeye çalışıyorlar. Bu çizgiyi bugün TKP-İşçinin Sesi ve önderi R.Yörüköğlu temsil etmeye çalışıyor. TKP-İşçinin Sesi'nin 90'dan sonraki tüm siyasal faaliyeti bu yönlü olmuştur. İşçi sınıfı ile alevilerin ortak ittifakını savunmuştur. Bu ittifak biçimiyle kendi deyimleriyle "Türkiye'de ileri demokratik devrim"i gerçekleştireceklerini ve sosyalizme gideceklerini savunuyorlar. Son dönemlerde, daha da sağa kayarak, "aleviler, oyunuz SHP'ye, oyunuz Livaneli'ye" sloganını atıyorlardı. Bu günde hala bu anlayışladır. TKP-İşçinin Sesi "ilericilik", "devrimcilik" vb. dediği aleviliği ve alevi oy potansiyelini, sömürgeci faşist devletin hükümetinde koalisyon olan SHP'ye endekslemeye çalışarak, faşist devlete (kendileri Türkiye'de faşizmin olmadığını, burjuva demokrasisi olduğunu söylüyorlar) kan verip faşist devleti daha da güçlendirme politikasını gütmüşlerdir. Bir yandan alevi-komünizm sentezini -ki bu marksizmin ve komünizmin tahrir edilmesi ve bayağılaştırılmasıdır- oluşturmaya çalışırken, bir yandan bu sözde devrimci sentezi, kendilerinin sosyal demokrat gördükleri SHP gibi ırkçı-şovenist bir partiye endekslemeye çalışmışlardır ve çalışıyorlar. Sonuçta; alevi-"komünist"- sosyal demokrat bir sentez oluşturmaya çalışmışlardır. TKP-İS bugün üç kimlikle hareket ediyor: Birincisi; alevicilik. İkincisi; "komünistlik". Üçüncüsü; sosyal-demokratlık. İşte marksizmi savunma adı altında marksizmin bayağılaştırılması buna denilir. Sonuçta bu örgüt kimliğini, Türkiye'de kendilerinin sosyal-demokrat gördüğü parti daha da güçlenip kendilerine toleranslı davranırsa, açık sosyal-demokratlıkla ifade edecektir. Ya da aleviler politik bir partide kendilerini ifade edip bir örgütlülüğe güçlü bir şekilde ulaşırlarsa, açıktan alevicilik kimliğiyle sahneye çıkacaklardır. Böylelikle o çokka adından sözetikleri işçi sınıfının çıkarlarını, "ileri demokratik dev-

Bu yazı içerisinde de birçok kez vurgu yaptım. Kimileri devrimcilik, sözümona komünistlik adı altında, aleviliğe sosyalist bir misyon yüklüyor. Bunun nedeni olarakta, birincisi; alevilerin Osmanlı dönemindeki başkaldırılarını, ikincisi ise; alevilerin genellikle demokrat, devrimci eğilimli olmasına bağlıyorlar. Bu iki nedeni de az çok cevapladık. Birincisi için, ne kadar dinsel bir görünümde olsa, sonuçta ezilen sınıfların bir başkaldırısı olarak değerlendirildik ve buna açıklık kazandırmaya çalıştık. Burada bu birinci neden üzerinde, tekrar kısaca durmak istiyorum. Osmanlı tarihindeki Baba İshak'ların, Pir Sultan'ların, Şex Bedrettin'lerin, Celali vb. isyanların çoğunun, sosyal katılım açısından, alevilerden oluştuğu bir gerçektir.

rim" ve "sosyalizm" ideallerini bir kenara itip onunla açık bir savaşım yürüteceklerdir. "Takke düştü, kel göründü" misali. Bu proletaryaya güven duymayan küçük-burjuvazinin en tipik karakteristik özelliğidir. Halkın geri dinsel-mezhepsel duygularını sömürüp ve ondan yararlanma politikasının ne kadar tehlikeli gerici sonuçlar doğuracağını başta komünistler, komünizme inanan devrimciler ve sınıf bilinçli proletaryaya şimdiden görmelidir. Sadece görmekte yetmiyor. Komünistlik, devrimcilik adına bunu örgütlemeye çalışan tüm pragmatist-makyavelist örgüt ve gruplara karşı da amansız bir ideolojik-politik mücadele yürütmek zorundadırlar. "Bir marksistin maddeci olması, yani dine karşı olması gerekir, ancak bir diyalektik maddecinin dine karşı mücadeleyi, soyut kuramsal, değişmez bir biçimde değil, uygulamada sürmekte olan ve kitleleri herşeyden iyi eğiten sınıf mücadelesinin somut temeline dayanarak yürütmesi gereklidir. Bir marksist, somut durumu bir bütün olarak gözlemlemeli, anarşizm ile oportünizm arasındaki (göreceli, değişken olan ama mutlak varolan) sınırı ayırtdebilmelidir. Bir marksist hiçbir zaman ne anarşistlerin soyut, sözde kalan, gerçekte ise boş 'devrimciliği'ne ne de dinle mücadeleye sırt çeviren, bunun görev olduğunu unutan, Tanrı'ya inanmayı kabullenen, davranışlarını belirlerken sınıf mücadelesini değil de kimseyi kırmamak, incitmek 'beni sokmayan yılan bin yaşasın' kuralını bozmamak endişesiyle davranan küçük burjuva ya da liberal aydınların oportünizmine aldanmamalıdır" der. (Lenin'den Aktaran KAWA Kongre Belgeleri s.260)

Lenin, dine karşı mücadeleden söz ederken, soruna sınıf mücadelesi açısından bakmamızı öğretiyor. Aynı zamanda diyalektik-materyalizmi sınıf mücadelesinde sürekli bir yöntem olarak kullanmamızı da öğretiyor. Sadece dine karşı "soyut kuramsal, değişmez bir biçimde değil, uygulamada sürmekte olan ve kitleleri herşeyden iyi eğiten sınıf mücadelesinin somut temeline dayanarak yürütme"miz için, teorik-pratik perspektif sunuyor. Onun için, dine karşı soyut anti-dinci sloganlar formüle etmek, sadece ateist olduğu söylemek yetmiyor. Dine ve halkın dini duygularına küfretmek, sadece kişiyi anarşizme ve "sol"culuğa götürür. Böylesi bir yaklaşım tarzı da felsefi idealizmin başka bir biçimidir. İkincisi; dine karşı liberal davranmak, laiklik adı altında dinsel bağınazlığı görmemek, onunla mücadele etmemekte, sağcılığa ve teslimiyete götürür. Ko-

münistler, dinsel gericiliğe karşı mücadele ederken, aynı zamanda din sorununa yanlış yaklaşan "sol" ve sağ sapmalara karşı da mücadele etmek sorumluluğuyla hareket etmelidirler.

Bu yazı içerisinde de birçok kez vurgu yaptım. Kimileri devrimcilik, sözümona komünistlik adı altında, aleviliğe sosyalist bir misyon yüklüyor. Bunun nedeni olarakta, birincisi; alevilerin Osmanlı dönemindeki başkaldırılarını, ikincisi ise; alevilerin genellikle demokrat, devrimci eğilimli olmasına bağlıyorlar. Bu iki nedeni de az çok cevapladık. Birincisi için, ne kadar dinsel bir görünümde olsa, sonuçta ezilen sınıfların bir başkaldırısı olarak değerlendirildik ve buna açıklık kazandırmaya çalıştık. Burada bu birinci neden üzerinde, tekrar kısaca durmak istiyorum. Osmanlı tarihindeki Baba İshak'ların, Pir Sultan'ların, Şex Bedrettin'lerin, Celali vb. isyanların çoğunun, sosyal katılım açısından, alevilerden oluştuğu bir gerçektir. Ayrıca alevi görünümü olması da (yani hareketin dinsel-mezhepsel bir kimliğe büründüğü) bir gerçektir. Bunun böyle olması, sadece dinsel-mezhepsel bir "özgürlük" için olmadığı da bir o kadar gerçektir. Tekrar aynı şeylere dönmek istemiyorum. Bu yazının kapsamında bunu belirttim. Kimileri sözü geçen isyanlardan yola çıkarak, aleviciliğe "ilericilik", "devrimcilik" ve hatta "sosyalist" bir misyon yüklüyor.

Avrupa'da burjuva demokratik devrimlerin gelişmesinde protestanlığın önemli bir rol oynadığı biliniyor. Hristiyan mezhepleri içerisinde protestanlığa yakın diyebileceğimiz calvinizmin de bu konudaki rolü biliniyor. Marks ve Engels bu konu üzerinde çok durmuşlardır. Özellikle Engels'in bu konudaki teorik belirlemeleri daha geniş kapsamlıdır. Engels bu mezheplerin (protestanlık-calvinizm) kendi döneminin koşullarında ilerici bir rol oynadığını da belirtiyor. Protestanlığın ezilen köylü yığınlarının çıkarlarını dile getirdiğini de belirtir. Engels, buradan yola çıkarak, protestanlığın sürekli ilericiliğinden hiç söz etmedi. Ya da bilimsel-sosyalizmle, protestanlık ve calvinizmin sentezini de yapmadı. Tüm dinlere ve dinsel-mezheplere yaklaşımı da biliniyor. Bilindiği gibi, protestanlık gelişip güçlendikçe, Alman şovenizminin de temellerini atmış oldu. Almanya'da anti-semitizmin ilk ideoloğu bilindiği gibi Martin Luther'dir. Protestan Papaz Martin Luther'in geliştirdiği anti-semitizmi, NAZİ'ler ve onun Führer'i Hitler ödünç alarak geliştirdi. Bunlar bilinen tarihsel, sosyal gerçekliklerdir. Burada, ale-

viciliğe ve onun kökenine olmadık tarihi misyon yükleyenlere soruyoruz: Marks, Engels başta olmak üzere, dönemin hangi marksisti protestanlığa, sizin aleviliğe ve onun kökenine yüklemiş olduğunuz "sosyalistlik" misyonunu yüklediler? Marks, Engels, Lenin, Stalin ve onların izleyicileri hiçbir marksist önder bunu yapmadı. Bunu yapanlar, bizdeki bayağı marksistler oldu. Bunlar biliniyor. TKP-İşçinin Sesi, PKK ve lideri Abdullah Öcalan vb.dir. Ayrıca birde dinsel-mezheple ulusu birbirine karıştıran Seyfi Cengiz ve "Desmala Sure" çevresidir. Abdullah Öcalan'ın dine yüklemiş olduğu devrimci misyonun kısa bir eleştirisini yapmadan önce, Seyfi Cengiz ve "Desmala Sure"nin alevilikle ulusu birbirine karıştırmalarının kısa bir eleştirisini yapmadan önce, ikinci nedene tekrar dönmek istiyorum.

Bu ikinci neden, vurgulamış olduğumuz gibi alevilerin genellikle demokrat, devrimci olması nedenidir. Kimileri birde buradan yola çıkarak, sosyolojik yapı (alevilerin sosyolojik yapısı) politik yapı ve aleviliğin kökenini birbirine karıştırıyor. Alevilerin sosyal gelişme açısından sunni-islam bağnazlıkla kıyasladığımızda daha ileri ve gelişmeye biraz daha açık olduğu doğrudur. Ayrıca politik olarakta, demokrat, devrimci gelişmeye sunni kesimle kıyaslandığında, daha fazla ilgili olduğu da objektif bir gerçekliktir. Bu bugün için böyledir. Bunun değişmeyeceğinin hiçbir garantisi yoktur. Bugün devlet alabildiğine aleviliği, yurtiçinde ve yurtdışında örgütlemeye çalışıyor. Yasal olarak oluşan dernekler, tekkeler, cemevleri vb. bunun ürünüdürler. Devlet bu politika ile hem alevi-sunni çelişkisini alabildiğine körükleyip bir çatışma yaratmaya çalışıyor, hem Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesine alevi kesimin destek vermemesini sağlıyor, hem de sınıf mücadelesinin önü karatarak, sorunun sınıflararası çelişki olmadığını ve yapay çelişkiler yaratmaya çalışıyor. Devlet eskiden beri olduğu gibi, sunni-islam örgütlen-

mesini de yaratıyor. Türk-islam sentezi aynı zamanda faşist-sömürgeci TC Devleti'nin ideolojisinin bir parçasıdır. Refah Partisi'nin son dönemlerdeki yükselişi de bu söylediğimizin bir kanıtıdır. Bugüne kadar aleviler üzerinde azgın faşist bir terör esitren faşist TC, bu gün alevilerin sözde haklarının savunucusu görünmektedir. Bunun tek bir nedeni vardır. Kürdistan'daki ulusal-sosyal kurtuluş mücadelesini, bölüp, parçalamak, denetim altına almak ve tasfiye etmektir. Öte yandan Türkiye'deki sınıf mücadelesinin gelişip örgütlenmesini engellemektir. İşin en kötü yanı ise geçmişte sözümona kendisine "devrimci", "komünist" diyenlerin devletin yaymış olduğu bu gerici propogandanın etkisinde kalarak, gericiliğe doğru eğilimlerini değiştirmesidir. Alevi olmakla, devrimci komünist

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, eksiklikleri ne olursa olsun (bu eksiklikler gizlenilmemeli ve vurgulanmalıdır) geçmişe oranla biraz daha ilerliyor. Yurtiçinde, yurt dışında bir etkinliği söz konusudur. Eğer bu mücadele daha da ileri boyutlara çekilmek isteniyorsa, modern devrimci ulusal kurumlar yaratmalıyız. Komünist örgütlenmenin yanı sıra, devrimci ulusal kurumlarda zorunludur. Bu kurumlar içerisinde Kürdistan proletaryası öncelikli olmak üzere, diğer tüm emekçi yığınlar kendilerini ve kendi taleplerini demokratik bir tarzda ifade etmek zorundadır. İlk yapılması gereken bunun yolunun açılmasıdır. Çalışmalar bu yönlü olmalıdır. Yoksa, dinsel-mezhepsel örgütlenmeler yaratarak, Kürdistan işçi sınıfının, diğer emekçi yığınların dikkatlerini dine ve dini mezheplere çekmemeliyiz.

olmanın özünün birbirine karıştırılmasıdır.

Alevi olmakla devrimci, komünist olmayı birbirine karıştıran sözde sosyalistlere bir-iki örnek vermek istiyorum. Bilindiği gibi II.Dünya Savaşı'na kadar Almanya'da ve diğer Avrupa ülkelerinde nüfus oranına göre bir değerlendirme yaptığımızda; komünist, devrimci, demokrat potansiyel en çok Yahudilerden meydana geliyordu. Ayrıca birçok bilim adamı ve marksist bilim adamı da Yahudi kökenliydi. Buradan yola çıkarak, hiçbir komünist ve komünist önder Yahudiliğin ilerici-lik, devrimcilik vb. olduğunu söylemedi. Ayrıca Yahudi olmakla sosyalist olmayı özdeşleştirmediler. Yahudilikle komünizmin bir sentezini oluşturmaya

çalışmadı. Buna benzer örnek olarak ta İrlanda örneğini gösterebiliriz. İrlanda'da 1916'daki büyük devrimci ayaklanmaya potansiyel olarak katılan çoğunlukta, devrimci ayaklanmanın önderleri de katoliklerdi. Bugün de aynı durum hemen hemen söz konusudur. İngilizler çoğunlukla protestan olduğu için, İrlanda'daki protestanlar çoğunlukla İngiliz emperyalist sömürgeciliğinden yana tavır alıyorlardı. Bu olay bugün de devam ediyor. Hiçbir İrlandalı marksist kalkıp şunu söylemedi. "Katoliklik ilerici-lik. Katoliklikle komünizmin sentezini yapmak lazım.. vb. demedi.

İlericilikle gerici-lik sorunu sınıfsallıktan ve sınıf mücadelesinden kopuk, soyut ele almamak gerekiyor. Kaldık ilerici-lik rölafitir. Küçük-burjuvazi, egemen burjuvaziye karşı, mü-

cadele ettiği müddetçe ilerici-lik. İktidara geldiği andan itibaren de tamamen gerici-lik. Bir komünist ilerici-lik bir küçük burjuvazi ilerici-liği aynı anlamdaki ilerici-lik değildir. Bu nedenle olaya sınıfsal bakmak gerekiyor. Sonuçta ilerici-lik sınıf mücadelesinde tavrını ezilenlerden yana alıyorsa ilerici-lik.

Alevilik ve din (müslüman) sorununda sapma içerisinde olan örgütlerden biri

de PKK'dır. PKK Genel Sekreteri Sayın Abdullah Öcalan, daha önce Serxwebûn, Berxwedan gazetelerinde ve ayrıca çeşitli röportajlarında olsun, "Din sorununa devrimci yaklaşım" adlı kitabında olsun yapmış olduğu değerlendirmelerde metafizik bir sapma içresine girerek, din konusunda felsefi idealizmi savunmuştur. Daha önce bu konuda bazı eleştiriler hareketimizin yayın organı Ala Yekiti'de yapıldığı için ben bunlara yeniden değinmek istemiyorum. Ben burada sadece Sayın Abdullah Öcalan'ın Berxwedan 168.sayıda yayınlanan "Kürdistan'da İslamiyet Cihada Karar Vermektir" başlıklı yazısına atıfta bulanacağım.

Berxwedan'da yayınlanan bu yazıyı, öyle fazla dikkatli okunmazsa

da herşey açık ve nettir. Burada kelime ve cümlelerde bir sapma söz konusu olamaz. Bu taktik gereği yazılmış bir yazı da değildir. Bir anlayışı, bir felsefi düşünceyi, bir dünya görüşünü dile getiren ve istemlerini de buna göre formüle eden stratejik bir istektir.

Sözünü ettiğimiz (Berxwedan) dergide yayınlanan, Abdullah Öcalan'ın "Kürdistan'da İslamiyet Cihada Karar Vermektir" başlıklı yazıyı okuduğumuzda gerçekten de daha önceki eleştirilerimizde ne kadar haklı olduğumuzu daha iyi anlıyoruz. PKK'nın kimliğini de daha net görmeye çalışıyoruz. Bu konuda fazla bir sorunda yok aslında. PKK'nın kimliğinin daha da netleşip tamamı ile kendi taraftarları, diğer devrimci, demokrat örgütlerin taraftarları, en önemlisi dünya devrimci hareketi tarafından daha da net görülmesi elbette ki iyidir. Çünkü PKK şimdiye kadar lafta da olsa "sosyalizm", "komünizm", "marksizm-leninizm" vb.'den söz ediyordu. Bugün geline yerde azda olsa, yavaş, yavaş bu sözde "sosyalizm, komünizm, marksizm-leninizm" savunuculuğunu bir kenara itip, küçük-burjuva sınıf çıkarını ve reformist-milliyetçiliğini daha da açık ortaya koyması kitlelerde yaratmış olduğu bilinç bulanıklığının açığa kavuşup netleşmesi açısından iyi bir gelişmedir. Abdullah Öcalan'ın sözkonusu yazısını gerçekçi bir tarzda okuyan her dürüst insan bile dahi şunu görecektir. Tüm bunlara rağmen bu hareket neden yarı utangaç bir dille islami bir hareket olduğunu söylüyor. Tümünü kendisine islami bir hareket dememenin nedeni nedir? Bence, hiçbir neden yoktur. Çünkü her ne kadar, Abdullah Öcalan yazısında islamla sosyalizmin bir sentezini yaratmaya çalışıyorsa da yazının içeriğine baktığımızda daha çok islami savunma ağırlıklıdır. Ayrıca sosyalizmle islamın hiç birbiriyle ilişkisi olmayan farklı iki toplum biçimidir. Birincisi; proletaryanın iktidarda olduğu üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin ortadan kalktığı, herkesten yeteneğine göre, herkesten emeğine göre ilkesinin uygulandığı, sınıfsız, sömürsüz komünist topluma geçmek için geçiş sürecini yaşayan bir toplum biçimidir. İkincisi ise; Abdullah Öcalan'ın öve öve bitemediği İran örneğinde de görüldüğü gibi, sömürücü hakim sınıfların iktidarda olduğu, emekçilerin baskı altında tutularak köleleştirildiği, hiçbir demokratik (burjuva anlamda da olsa) hakkın olmadığı, bilimsel gelişmenin (diğer burjuva toplumlarından da daha gerici bir tarzda) özgürce engellendiği, kan emici düzenin hüküm sürdüğü bir burjuva-faşist toplum biçimidir. Dolayısıyla ikisinde ortak yanlar arama çabası boş bir çabadır.

Burada Abdullah Öcalan'ın yazısı üzerinde uzun uzun durmamız, ya da alıntı verip, her alıntısına tavrı takinmamız bir dergi sayfalarını çok çok açacaktır. Abdullah Öcalan'ın bu yazısını okuduğumuzda şunu görüyoruz; İslamın kendisinden sonraki tüm devrimlere öncülük ettiğini, bu devrimlerin (tabii Ekim Devrimi dahil) neredeyse hep islamdan ilham aldıklarını, hepsinin islam devriminin bir devamı olduğunu vb. görüyoruz. Sadece bu da değil. Hz. Muhammed'in sadece islamın değil, bütün insanlığın peygamberi olduğunu bunun da inkar edilecek bir yanının olmadığını öğreniyoruz. Ayrıca kendilerinin islamın devrimci özünün en iyi savunucuları olduklarını, Kürdistan'a uygulamaya çalıştıkları da bu olduğunu, bunu anlamayanların "sahte solcu" olduklarını öğreniyoruz. bir de Hz. Ali ve taraftarlarının "Bolşevik" Muaviye ve taraftarlarının "Menşevik" olduklarını öğreniyoruz. Sadece bunlar mı? Hayır. Şimdiye kadar neden bir "Kürt-İslam Devleti"nin kurulmadığını, neden Kürdistan'da bir "islam devrimi"nin olmadığını öğreniyoruz. İran devriminin "anti-emperyalist"liğinden "dünyayı titreten bir devrim"dir dedikten sonra, bir de İran halklarının "kurtuluş" a gittiklerini öğreniyoruz sayın Abdullah Öcalan'dan. Ben burada hiçbir yorum yapmadan ve uzun uzadıya bir alıntı yapmadan Abdullah Öcalan'ın "Kürdistan'da İslamiyet Cihada Karar Vermektir" isimli yazısını sadece özetlemeye çalıştım. Daha geniş bilgi için, Berxwedan s.168'e bakabilirsiniz.

PKK, bugün "Kürdistan İslam hareketi", "Aleviler Birliği" gibi dinci-mezhepçi örgütler kurmuştur. Bunun adına şimdiye kadar herkes politika (daha doğrusu) taktik diyordu. Geline aşamada bunun böyle olmadığı yavaş, yavaş doğrulanmaktadır. Doğruluğu (daha doğrusu basit bir taktik olmadığı) ortaya çıkan bu anlayışın, gerçekten de Kürdistan ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesine ne kadar zarar verdiğini doğru dürüst bilince çıkaran var mıdır acaba? Az da olsa bilince çıkaranların buna ilişkin perspektifi ve tavrı alışı ne oluyor? Bunlar çok ciddi sorulardır. Öyle es geçilecek, küçümsenecek, küfür edilecek sorular değildir. PKK dahil her Kürdistanlı yurtsever, devrimci, komünist örgüt ve kişiler çok ciddi düşünmek zorundadırlar. Eğer örgüt olalım da büyüyelim de nasıl olursa olsun pragmatist yaklaşımıyla yaklaşmıyorsa, ciddi ciddi düşünmek zorundayız. Kürdistan tarihine baktığımızda, iç

ihanetin, yenilginin, bölünmüşlüğü, şimdiye kadar devletleşmemenin önündeki en büyük engellerden biri de islamiyet değil midir? Ulusal bilinçlenmenin, demokrasi geleneğinden yoksunluğun en büyük sebeplerinden biri de islamiyet değil midir? Kürdistan'ın bağımsızlığını isteyen her insan bu soruları kendisine sorarsa, birazda olsa doğruya daha da yakınlaşmış olur. Tersi sorumsuzluktur, vurdum-duymazlıktır.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, eksiklikleri ne olursa olsun (bu eksiklikler gizlenilmemeli ve vurgulanmalıdır) geçmişe oranla biraz daha ilerliyor. Yurt-içinde, yurt-dışında bir etkinliği sözkonusudur. Eğer bu mücadele daha da ileri boyutlara çekilmek isteniyorsa, modern devrimci ulusal kurumlar yaratmalıyız. Komünist örgütlenmenin yanı sıra, devrimci ulusal kurumlarda zorunludur. Bu kurumlar içerisinde Kürdistan proletaryası öncelikli olmak üzere, diğer tüm emekçi yığınlar kendilerini ve kendi taleplerini demokratik bir tarzda ifade etmek zorundadır. İlk yapılması gereken bunun yolunun açılmasıdır. Çalışmalar bu yönlü olmalıdır. Yoksa, dinsel-mezhepsel örgütlenmeler yaratarak, Kürdistan işçi sınıfının, diğer emekçi yığınların dikkatlerini dine ve dini mezheplere çekmemeliyiz. Tam tersine dinsel gericiliğe karşı, tabanda kitle inisiyatifinin gelişmesinin yollarını açmalıyız. Bu öncelikle, komünistlere ve devrimcilere düşmektedir. Bunu yapmak için de Kürdistan'da komünistlerin, her yönüyle mücadele içerisinde olup aktif politika yapmasından ve günlük gelişmelere müdahalede bulunması gerekiyor. Bunun yolu buradan geçmektedir. Onun için sağlanacak birlikler bu yönlü de olmak zorundadır. Eğer bir birlik sınıf mücadelesi içerisinde gerçekleşip, politik devrimci kurumlara dönüşmüyorsa, sadece, soyut ideolojik bir birlikse o birliğin adı ilkesiz bir birliktir. Böylesi birlikler ne adına yapılırsa yapılsın dağılmaya mahkumdurlar.

Sürecek.

KÜRDİSTANLI SOSYALİSTLERİN PROBLEMLERİ

1917 Ekim Devrimi ezilen uluslara yeni bir kurtuluş kapısı araladı. Ezilen uluslar emperyalist kapitalist sisteme karşı Sovyet Devrimi'nin yandaşı oluyordu. Burjuva demokratlaşmasının parçası olan ulusal sorunlar sosyalizmin cephesinde ele alınan sorunlar haline geldi. Bu alan değişimi, bir zorunluluktan. Sömürge, yarı sömürge vs. olmaktan kaynaklanan ulusal sorunların çözümü bu ilişki sistematiğini yaratan emperyalist-kapitalist sisteme karşı olmaksızın gerçekleşemezdi. Aynı zamanda ezilen uluslar bu sistemle bağit durumundaki kendi burjuvalarının önderliğinde sorunların çözümünü ele almazlardı. Öte yandan ezilen uluslar özgürleşebilmelerinin politik koşullarına Ekim Devrimi ile birlikte kavuşuyordu. Nitekim SSCB'nin emperyalist sisteme karşı öncelikli bir plan dahilinde ulusal hareketlere yandaş olduğu görüldü. Stalin bu politikayı, "emperyalizmin sömürü rezervleri olan dünya halklarının kurtuluşu" olarak adlandırıyordu.

Özgürlük savaşı veren dünyanın geri kalmış halkları için sosyalist yöntem; "kapitalist olmayan yoldan geçiş şeklindeydi." Bu metod D. Avrupa ülkelerinde "Halk demokrasisi", Uzakdoğu'da "Demokratik Halk Devrimi" ve aynı şekilde henüz ulusal sorunu çözmemiş dünyanın geri kalan yarı-sömürge ve sömürgelerde "Ulusal Demokratik Devrim" tezleriyle sınıandı. Hedef stratejik olarak sosyalist toplumu yaratabilmektir. Sosyalist cephe içinde ulusal sorunu çözmek ve sosyal devrimi tamamlamaktır.

Çağımız sadece kapitalist ve sosyalist sistemin, gelişmelerini, kategorilerini ve kavramlarını yaşamıyordu. Lenin'in, Kievski'ye söylediği gibi "bu sistematik yapılanmaların dışında, tarihin karanlık çağlarından gelen, çok renkli ilişkileri bağrında taşıyan bir dünya vardı." Genel geçerli olanın yanında özgürlükleri de görmek gerekiyordu. Kapitalizm ve sosyalizm dışında, köleciler ve feodal toplumdaki kalan bir yığın ilişki dünyanın geri bırakılmış halklarında yaşanıyor. Güçlü devlet yasalarına dayanarak dini ideolojileri kullanarak emperyalist sisteme mesafe koyan, sosyalist kampa yakın duran politik hareketlikler ile "sistemlerin" ara-

sında kalabilen ulusal devletler şekilleniyordu. Nitekim bağlantısız ülkeler ara olguydu. Emperyalist kapitalizm modern bağımlılık ilişkilerine yönelip, sömürgecilik sistem çökerken İran, Türkiye, Irak ve Suriye gibi devletler Kürdistan'ı kendi aralarında paylaşarak klasik sömürgeciliğe devam edebiliyorlardı. Afrika ve Asya'da benzer siyasi birçok olgu sistem dışı olarak göze çarpıyordu. Haliyle ileri olana ulaşma problemlerini yaşayan halklar, sistemler tarafından şu veya bu şekilde yedekleni-

"Sosyalist Ülkelerin" içine girdikleri kapitalist revizyon sonuçta emperyalist kapitalist sistemle olan çatışmayı sona erdirdi. SSCB'nin dağılışı herşeyi alt-üst etti. Emperyalist-kapitalist sistem tüm dünyada egemen güç haline geldi. K. Kore, Çin gibi reel sosyalist ülkeler ve Irak, Suriye, Küba, Hindistan, Yugoslavya, İran gibi bazı ülkeler ve ezilen ulus hareketleri büyük bir boşluğa düştüler. Dünyanın her yerinde sınıf hareketleri geriledi. UDD sorunu olan politik yapılar için sırtlarını dayayacakları ve dayanışmalarını bulabilecekleri Sosyalist Cephe yoktu artık. Sosyalizmin cephe gerisinde kalınarak çözüm formülasyonlarının altı boşalmıştı.

yordu.

Marx'ın Avrupa kıtasında öngördüğü sosyalizm dünyanın geri kalmış halklarına önderlik edecekti. Lakin bu tez gerçekleşmedi. Sovyet Devrimi ile bu teze yaklaşıldı. Nitekim sosyalist cephenin önderliğinde geri kalmış dünya halklarına kurtuluş yolu açıldı. Kısaca iktisadi, sosyal ve politik nitelikleri ile sosyal devrimini tamamlayabilir ileri kapitalist ülkelerde oluşabilecek sosyalist bir iktidara yaslanarak bina edilen geri kalmış halklar için kesintisiz sosyal devrim tezleri vardı. Bu tezler Sovyet Devrimi ile pratikte sınandı. Doğu ve Batı şeklinde kamplaşan dünyada herkes tarafını aldı. Ara yerde kalanlar kendine yönelen emperyalizm ve kapitalizmin saldırıları karşısında çoğu zaman doğu kampının yanında tavır koyarak veya ikili oynayarak kendilerini korudular.

Kesintisiz Sosyalist Devrim tezinin ana motorlarının olmadığı bir dünyada ulusal sorunu olan halkların emperyalist-kapitalist sisteme karşı sosyalist ideoloji ile politik alanda yol alabilmesinin subjektif koşulları yeniden kurulmak zorundaydı. DHD ve UDD'nin pratikte sınandığı ülkelerin hemen, hemen tümünde (Küba, K.Kore ve Çin'de geriye dönüş devam ediyor) meydana gelen çöküş sorgulanmalıydı.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi geçmişte jeopolitik konumu nedeniyle sosyalist ülkelerden destek görmedi. Bu gelişime rağmen ulusal hareket 1970'lerden itibaren milliyetçi önderliğin yanı sıra sosyalist hareketle de beslenmeye başladı. Fakat sosyalist hareketler KUKM'in tarihi yorumunda sol sapma içerisine düştüler. KUKM'in başarısızlıklarını olur-olmaz geleneksel önderliğe dayandırıyorlardı. Dünya sosyalist ve demokratik güçlerinin KUKM'ne neden destek vermediklerini açıklamıyorlardı. Bu yaklaşım çağdaş olan sosyalist bilincin yakalanması için bilinçli bir yanıltma şeklinde geliştirildiği gibi, tarih bilgisinden yoksun oluştan, yöntemsel yanılgılardan ve kendi gücüne güvensizliğin, küçük burjuva sosyalist aydınlaşmanın dönemsel karakteri nedeniyle de oluşmuştur. Gerçekte KUKM'si tarih kesitlerinde çağdaş sınıf önderlikli hareketleri yakalayabilmesi sosyal evrimine de uygun düşmüştür. Kaldı ki Afganistan Emiri gibi bir feodal SSCB'den yardım görürken, benzer istek M.Berzenci, K.Muhammed ve M.Barzani'den yapıldığında karşılanmamıştır. KUKM'nin proleter önderliğe çekilmesi amacıyla tarihsel gerçeğin ters-yüz edilerek aktarılması da sonuçta sosyalizme zarar vermiştir. Reel sosyalizmin halka çarptırılarak tanıtımı günümüzde milliyetçilerin ekmeğine yağ sürmüştür. Hatta bu revizyonist zeminde kalmanın KUKM'ne de çeşitli biçimlerde zararı olmuştur.

KUKM orta yerde durmaktadır. Milliyetçi ön-

derlik hala egemendir. Sosyalist hareketler tersen bir revizyonla milliyetçi harekete akmaktalar. Kürdistan sosyalistleri emperyalist kapitalist sisteme karşı ayakları yere basan yeni tezlere ihtiyaç duymaktadır. UDD tezinin politik koşulları, dayanakları subjektif rolleriyle görece de olsa tarih sahnesinin gerisine düşmüştür. Emperyalist sistem içerisinde UDD programının ülkemizde nasıl geliştirileceği sorununa yanıt verilmelidir. Sömürgecilik, emperyalist-kapitalist sistemde bağımsız bir olgu değildir. UDD programının burjuva demokratik içeriği zaten sosyalist hareket için bir tehdittir. Emperyalist-kapitalist sistem içinde UDD programının burjuva karakteriyle iç-içe, ileri sosyalist ülkelerin varlığından yoksun şekilde sosyalistlerin problemlerinin ağırlığı açıkça görülüyor. Ayrıca yaşanan güncel olaylarda da görüldüğü gibi emperyalistlerin ulusal sorunlara yeni bir politik yönelim içerisinde oldukları açıktır. Klasik sömürgecilik politikasının daha yüzyılın başında terkeden emperyalizm sömürünün çeşitli bağımlılık biçimleriyle dünyanın geri kalmış halklarına yöneliyor. Emperyalist sistemin bir "Nabıbya'nın", "bağımsızlığın"dan yana olması, Kürdistan'da kültürel federasyon çözümlerine yandaş olması kendisi için problem olmadığı gibi sistemini de güçlendirdiği görülmektedir. İlginç olan emperyalizmin bu yöneliminin emperyalist Bush'u "Hacı Bush" yapması, K.Kürdistanlıların Madam Mitterand'ı "ana" olarak kabul etmesi tesadüf değil. Açıkçası emperyalizm ezilen halkların sistemi tehdit etmeyen eylemliklerine yandaş olabiliyor. Kapitalist sistemin dışına çıkmak isteyen modern sömürü ilişkilerini yadsıyan sosyalist hareketleri de baskı altına alıyor. Böylelikle ezilen halkların temsilcileri olan sosyalistlerin bu defa içerden altı boşalıyor. Ulusal hareketlerin politik önderliği emperyalizmin uzantısı olan liberal milliyetçilerin eline geçiyor.

Bu yazıda Kürdistan sosyalistlerinin karşılaştığı ulusal soruna ilişkin problemlerini kısaca da olsa tanıtmaya çalıştık. İleride bu problemleri nasıl ele almamız gerektiği konusunda düşüncelerimizi de okuyucularımıza sunacağız.

Hüseyin YOLCU
16 Ağustos 1994

SÜRECİN TAKTİK GÖREVİ DÜŞMANA BİR TAŞ ATMAKTIR!

Haklı bir savaş, anavatanımızı kurtarma, yani kurtuluş sa-
vaşı veriyoruz. Bundan haklı
olarak kıvanç duyuyoruz. Bize bu duyguyu veren anavatanın ba-
ğımsızlığı, birliği ve demokrasi gibi tem-
iz ve soylu bir gayemizin oluşudur. Binlerce insanımız gözünü kırpmadan
bu uğurda canını vermişse ve bugünde
milyonlarca erkek ve kadınıımız bu
uğurda bilerek, isteyerek, severek ölü-
mü kucaklamaya soyunmuşsa, bu tem-
iz ve soylu bir savaş verdiğimizle
izah edilebilir.

Fakat düşmanlarımız için aynı
şey söylenemez. Çünkü onlar Kürt hal-
kını "yok" sayıyorlar. "Yok" saydıkla-
rını jenositlerden geçiriyorlar. Yurtla-
rından koparıp sürgün ediyorlar. Kür-
distan'ı yağma ve talan ediyorlar. Onlar
Kürdistan halkını parçalayan, sömür-
geleştiren, köleleştiren canavarlardır.
Bu niteliklerinden dolayıdır ki Kürdis-
tan'da yükselen her haklı talep karşısın-
da daha da canavarlaşıyorlar. Şimdiye
dek halkımıza karşı ezilecekleri günü
uzatmak için akla-mantığa sığmıyacak
her yol ve yöntemle başvuruyorlar. Bu
niteliklerinden dolayıdır ki hiçbir
Türk, Acem ve Arap Kürdistan halkına
karşı haklı bir savaş verdiğini iddia
edemez. Kürdistan halkına karşı sür-
dürülen topyekün sömürgeci savaşın
sürdürücüleri Türk, Acem ve Arap sü-
rülerinin ilham alabileceği, kıvanç du-

yabileceği hiçbir şeyi olamaz. Cana-
varların övünülecek hiçbir temiz ve
soylu ereği olamaz. Oysa onlar, insan-
lık dışı uygulamalarıyla övünüyorlar.
Ve tarihte insanlık suçu işleyenler ola-
rakta anılıp lanetlenenlerdir.

Ortadoğu'da tartışma götürmez
bir olgu ortaya çıkmıştır. Sosyal ve ulu-
sal çelişkiler temelinde güçler ayrılığı
meydana gelmiştir. Bir tarafta dünya
gericiliğinin ve yerli ihanetin tam des-
teğini arkasına almış yerel sömürgeci
devletler, diğer yandan ulusal bağım-
sızlık, birlik ve demokrasi mücadelesi
veren Kürdistan halkı ve bölge devrim-
ci dinamikleri yer almaktadır. Bu saf-
lar, elbette sıcak bir savaşın taraflarının
gerektirdiği bir konumlanışı henüz tam
anlamıyla tamamlamış değil. Ama sü-
ren savaş bu ayrışmayı kuralınca sağla-
yacağı şüphesizdir.

Kürdistan sorunu temelinde Or-
tadoğu'daki statükoya baktığımızda
sömürgeci güçler arasında her ne kadar
derin çıkarlar temelinde bir çelişki var-
sa da bu çelişki Kürdistan ulusal kurtu-
lus mücadelesi karşısında tali plana
düşmekte, sömürgeci güçlerin tam bir
ittifakına dönüşmektedir. Bu her za-
man böyle olmuştur. Tarih, bunu böyle
göstermektedir. Bu dün böyleydi, bu-
gün böyledir, yarın da böyle olacağını
söylemek kahin olmayı gerektirme-
mektedir. Düşman cephesinde yeni bir
şey yok. Fakat Ortadoğu'daki devrimci
güçler cephesinde de yeni bir şey yok.
Ortadoğu'da Kürdistan halkı dışında
devrimde çıkarı olan tüm itici güçler
daha henüz çıkarlarına uygun bir teori-
pratiğin itici güçleri olmadılar. Bun-
dan öte tarafsız bir yerde bile olmadık-
ları, KUKM'sine karşı kendi sömürge-
ci güçlerinin yedek güçleri olduklarını
görmekteyiz. Kürdistan devriminin bir
zorluğu da zaten burda kaynaklanmak-
tadır.

Türk, Acem, Arap sömürgeci
egemen güçler cephesinin Kürdistan
halkına karşı politikası tartışmaya yer
vermeyecek kadar berrak ve nettir. Bu
politika, Türk, Acem ve Arap ulusları-
nın egemenliği, Kürt ulusunun boyun-
duruk altında tutulmasının devamını,
siyasi, iktisadi, kültürel vs. ilhaklaştı-
rılmasının sürdürülmesi, tüm demok-
ratik hak ve özgürlüklerin gasbının de-
vamına, yeraltı-yerüstü zenginlikleri-
nin tahrip ve talanının sürdürülmesine,
bir bütün olarak tarihte yok etmek için
asimilasyon ve jenosit dahil akla gelen
her yol ve yöntemin uygulanması ola-
rak kendisini göstermektedir.

Kürt ulusal dinamiklerinin
programı da açık ve nettir. Bu program,
tüm ulusların hak eşitliği, toprakların
dokunulmazlığı, gasbedilmiş egemen-

lik hakların elde edilmesi her ulusun
kendi isteğine göre örgütlenme hakkı
ve bu temelde parçalanmış, bölüşül-
müş, sömürgeleştirilmiş, çağdışı bı-
raktırılmış Kürdistan'ı tek, bölünmez,
bağımsız, demokratik bir Kürdistan'a
dönüştürülmesi olarak kendisini da-
yatmaktadır.

Bu iki güç ve program kıyasıya
çarpmaktadır. Sömürgeciler, Kürt
ulusunu tarihte yok etmek için her türlü
insanlık dışı yol ve yöntem kullanırlar-
ken, Kürdistan ulusal kurtuluş dina-
mikleri de geleceğin birleşik, bağımsız
ve özgür Kürdistan'ının temelini atı-
yorlar. Örgütleniyorlar, güç topluyor-
lar, düşman güçlere ölümcül darbeler
indiriyorlar. Nihayi ölümlerini gerçek-
leştirmenin fırsatını kolluyorlar.

Kürdistan devriminin itici güç-
leri içinde örgütümüz KAWA'nın tartış-
ılmaz önemde bir yeri vardır. KA-
WA'nın tarih sahnesine çıkışı Kürdis-
tan ulusal kurtuluş mücadelesi tarihinde
bir dönüm noktasıdır. KAWA bir
gelenektir. İşgalciye, vatan hainine
karşı uzlaşmaz geleneğin temsilcisidir.
Her türlü teslimiyetin, uzlaşımın
amansız engelidir. Geleneğimizde ba-
ğımsızlık vardır. Ulusal birlik, demok-
rasi, yurtseverlik ve enternasyonalizm
vardır. Bu hat ve gelenek KAWA'yı
Kürdistan halkının umudu kıldı.

KAWA, Kürdistan halkının
bağrından doğmuş, halkın çıkarlarını
savunmayı ilkeleştirmiş, kararlı olarak
ulusal ve sosyal kurtuluşu sağlamak
için işe soyunmuş, sömürgeci faşist iş-
galcilere ve vatan hainlerine karşı sa-
vaşın ateşinde doğmuş, Kürdistan işçi
sınıfı ve emekçi halkın bilimsel, çağdaş
önderler ve örgütleyiciler kurmayıdır.

KAWA'nın tek güvencesi kıt-
kanat imkan ve olanaklara sahip yurt-
sever Kürdistan halkıdır. Kürdistan
halkı, yok olma tehlikesini ortadan kal-
dırmak, varlığını ve geleceğini garanti
altına almak için Türk, Acem ve Arap
sürülerine karşı dişe-diş, kıran-kırana
bir savaş veriyor. Örgütümüz bu yiğit
halkın yurtsever, ilerici, savaşçı gele-
neğinin mirasçısıdır. Halkımızın bu
mirasını devr alan KAWA, halkımıza
duyduğu sonsuz bir güvenle onun yi-
ğitlik, erdem ve girişkenliğinin her zor-
lu düşmanı yenme ve zafere olan sarsıl-
maz inancını daima sıcak tuttu. Bu
inanç KAWA'yı defalarca düşmanın
büyük darbelerine rağmen mücadeleye
daha da kararlı, cesaretli ve koordineli
sarılmasını sağladı. Her renk ve tonda-
ki düşmanın iftira, yalan ve karalama-
larına rağmen o bilinen yolunda arılığı-
nı koruyarak yürüdü. Halkımızda bi-
linçli olarak yaratılan tüm olumsuzluk-
lara rağmen tarihsel yerimizi koruduk.

Ve asli görevlerimizi yerine getirmenin çabası içinde olduk. KAWA'nın ihtilalci geleneğinin yaratıcısı işte bu inançtır. Bizi zafere taşıyacak olan da yine bu inançtır.

Bu bir sevdadır. Kürdistan sevdasıdır. Bağımsızlık, özgürlük ve demokrasi sevdasıdır. Ulusal ve sosyal kurtuluş sevdasıdır. Bu sevdadan daha yüce ne olabilir? Bizi vareden, Arap, Acem ve Türk sürülerine karşı, vatan hainlerine karşı savaştıran, uzlaşmaz kılan bu sevdadır. Bu sevdada bizi ülkenin dört bir yanına seferber etti. Gün oldu Diyarbakır'daydık, gün oldu Kamışlı'daydık, gün oldu Mahabat'taydık. Gün geldi Kerkük'teydik. Vatan vatandı. Kuzeyi, Güneyi, Doğusu, Batısı hepsi bizimdi. Ve de biz kan dökük, şehit verdik.

Ülkemizin coğrafik konumundan, düşmanın sınırsız güç ve olanaklarına karşın kıt-kanat imkanlarımız ve dönem, dönem örgütümüzü etkileyen atıl ruh ve çalışma anlayışların da etkisiyle, mücadelede yetersizlik ve yetmezliklerin gündeme gelmesinin dışında, esasta hep mücadele içinde olduk. Geri çekilme, yaralarımızı sama ve güç toparlama dönemleri hariç tüm çabalarımız bu konuda yoğunlaştı. Bu çabamızın zafere dönüşmesinde dış düşman engelini yanısıra, örgütümüzden ve onun hatalı eğilimlerinden kaynaklanan yanları da biliyoruz. Ancak, devrimci-sosyalist bir örgüt olarak KAWA kendi hatalarına karşı da acımasızdır. Eleştiri-özeleştiri silahını vazgeçilmez bir yöntem olarak görüyoruz. Nitekim, KAWA Ekim 1992 Savaş ve Parti İnşa Kongresi pratik mücadele alanındaki yetersizliklerimize, bunun mücadele üzerindeki olumsuz etkisine dikkat çekmiştir. Kongrenin bu yöndeki eleştiri ve önerilerine rağmen eksiklik, hata ve olumsuzlukları tümüyle aşamadık. Özellikle, kongrenin savaş kararını örgütümüzün barındırdığı hatalı eğilimlerin de sonucu olarak başarıyla hayata geçiremedik. Ancak, örgütümüzün devrimci-demokrasi geleneği, kolektif denetleme ve eleştirici çalışma prensibi bu sorunları aşmanın yolunu açmıştır.

Ekim 92 Savaş ve Parti İnşa Kongremiz KAWA tarihinde bir dönüm noktasıdır. Bu, bir yığın şeyin yanısıra alınan kararlar ve yüklenilen sorumluluklar açısından büyük bir öneme sahiptir.

Dönem; ulusal bağımsızlık, birlik ve demokrasi uğruna mücadele dönemidir. Dönem; işgal sürülerini ülkemizden söküp atma, vatan hainlerini tepelendirme dönemidir. Dönem; çağın modern silahlarıyla, fitne ve hileyle köle-

leştirilmiş halkımızı ayağa kaldırma dönemidir. Dönem; ülkemizi bölen sınırları ortadan kaldırma dönemidir. Dönem; halkımızı çağdışı üretim ilişkileri girdabında tutmaya çalışan yarı-feodal ilişkileri tasfiye etme dönemidir. Dönem; halkımızı bir daha kölelik zincirine vurulmaması için burjuvaziye karşı örgütlenme dönemidir. Dönem; emekçi Kürdistan halkını siyasi iktidara taşıma dönemidir. Dönem; halkımızın insanca yaşamasını sağlamak için sosyal adalete dayalı halk demokrasisini tesis etme dönemidir.

KAWA, bu yüce ilkeler uğrunda mücadele eden bir örgüttür. Yaptıklarımız ortadadır. Zor koşullarda bile düşmanla uzlaşmadık. Elimizi Arap, Acem ve Türk sömürgecilerine uzatmadık. Onlar hakkında pembe hayallere kapılmadık. Ulusalçı uzlaşmaz bir mücadele çizgisinin takipçisi olduk. Bu, dönem dönem bizi zor durumlarla karşı karşıya da getirdi. Elimizi ayağımızı bağladı. Adım atamaz durumlara düşürdü. Ama boyun eğmedik. Sabırlı olmayı bildik. Halkımıza güveni ilke edindik. Ona dayanmayı vazgeçilmez kıldık. Düşmandan aldığımız tüm yenilgileri halkımızın güç ve olanaklarıyla aştık. Bugüne dek geldik. Geldiğimiz bu sürece kadar gücümüz oranında düşmana sayısız ölümcül darbeler indirdik. Sayısız işgalci barbarı ve lanetlenmiş vatan hainlerini tepeledik. Düşmanı siyasi, ekonomik, askeri, moral vs. alanda geriletтік. Dönem dönem ağır darbelerde aldık. Geri çekildik. Yaralarımızı sardık. Yeniden toparlandık.

Dönem KAWA'nın derlendiği, toparlandığı bir dönemdir. Düşmana karşı savaş yaygınlaştırma ve boyutlandırma dönemidir. Bu dönemi en iyi bir şekilde değerlendirme çabamızdır. Çabamızı zafere taçlandırma azmindeyiz. Zafere olan inancımız tamdır. Güvencemiz fedakar, yiğit, yurtsever halkımızdır. Biz halkız, halk biziz.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, sömürgeci TC'yi siyasi, ekonomik, askeri, idari, moral vs. alanda derin bir bunalıma sürüklemiştir. Ekonomik iflasın eşiğine getirmiştir. Savaş ekonomisine başvurma durumuna itmiştir. Türk ekonomisi savaşa endekslenmiştir. Bununda çare olmadığı görülmektedir. TC kumayları büyük bir korkuya kapılmışlardır. Durum TC açısından hiç te iç açıcı değildir. Siyasi ömrünü doldurmuş her egemen güç gibi Türk sömürgeci güçleri de gider ayak daha ne canavarlıklar yapabilirim mantığıyla halkımıza ait ne varsa kudurmuşcasına saldırıyor. Seferberlik ilan ederek topyekün bir savaş yürütü-

yor.

Türk savaş kurmayı, yükselişi önlenemeyen KUKM'sine karşı her yol ve yöneme başvuruyor. Bunlarda yetmiyor, yetmeyince daha da azgınlaşarak canavarlaşıyorlar. Karşılarında konuşan bir dil, dik duran bir baş istemiyorlar. Buna tahammül edemiyorlar. Ellerin altında kayıp gitmek üzere olan Kürdistan pastasını ne pahasına olursa olsun yitirmek istemiyorlar. Çıkar sorunudur, çıkarlar ne pahasına olursa olsun korunur, korunurken kullanılan yöntemlerin hafifliği-sertliği tartışılmaz. Sömürgeci kasapların halkımıza karşı hayata geçirdiği bu imha savaşının yol ve yöntemlerinin insan-insanlık dışı yönlerini tartışmaya gerek yok. Buna zamanımızda yok. Sorun bu savaş halkımızın lehine nasıl dönüştürülebilir sorunudur. Buna kafa yormak lazım. Bunun yol ve yöntemlerini bulmak lazım.

Üstünde durmamız, yüklenmemiz gereken TC'nin en zayıf alanlarından biri hiç şüphesiz ekonomik alandır. TC'yi savaştıramaz duruma getirmek için ekonomik kaynaklarını kurutmak gerekir. Bu alanda çok iş çıkarabiliriz. Çok az bir güçle başarabileceğimiz bir iştir. Bizim açımızdan rizikosuz ve ucuzdur. Ama aynı şey TC açısından söylenemez. TC açısından çok rizikolu ve pahalı bir alandır. Bu alana yüklenilmeli, yükleneceğiz de.

Örgütümüz KAWA, savaş Kürdistan ve Türkiye şehirlerinde geliştirme ve yaygınlaştırma azminde. Savaşın ulaştığı bugünkü boyutlarda TC'nin tüm kurum ve kuruluşları ile savaşın içine girdiği şartlarda bizde savaş yaygınlaştıracak ve özel savaş rejimine hizmet eden, ortaklık yapan tüm kurumları hedefliyeceğiz.

Bu temelde KAWA savaşçıları; Türkiye metropollerinde bir dizi eylemler gerçekleştirdiler. Eylemler esas olarak Kürdistan'daki köy boşaltmalarına, bombalama ve göçertmelere karşı misilleme olarak yapılmıştır.

İstanbul'da bir seyyar peşmerge timimizin çok kısa bir zamanda gerçekleştirdiği bu eylemlerle elde edilen başarılar, yapılmak istendiği zaman başarılacak hiçbir şeyin olmadığına kanıttı. Kürdistan gibi sömürgeci terörün ağır bir biçimde hüküm sürdüğü bir ülkede ulusal kurtuluş mücadelesi veren bir örgüt eylemsiz olmaz. Örgütü geliştiren, güçlendiren, kitleler içinde dal-budak salmasına yol açan, güven veren ve kitleler içinde savaşçı bulmayı sağlayan eylemdir. Kitlelerin güvenliğini sağlamayan bir örgüt kitlelerle bağ kuramaz, kucaklayamaz, onlara önderlik edemez. Kitlelerin gü-

Örgütümüz KAWA, savaşı Kürdistan ve Türkiye şehirlerinde geliştirme ve yaygınlaştırma azmindedir.

Savaşın ulaştığı bugünkü boyutlarda TC'nin tüm kurum ve kuruluşları ile savaşın içine girdiği şartlarda bizde savaşı yaygınlaştıracak ve özel savaş rejimine hizmet eden, ortaklık yapan tüm kurumları hedefliyeceğiz.

venini sağlamak sadece yazılı-sözlü propaganda ile olmaz. Bu ancak kitlelerin talep, çıkar ve özlemlerine doğrudan doğruya eylemle cevap vermekle sağlanır.

Örgüt olarak günün görevlerinin gereklerini yerine getirmek için örgütün önemli ölçüde imkan ve olanaklarını askeri alana aktarmakla başarılacağına şüphe etmemek gerekir. Sömürgeci ülke metropollerinde dar, atik, vurum gücü yüksek peşmerge timlerini arttırmak ve güçlendirmek gerekir. Kırdada ise başlatılan çalışmalara bir hız vererek peşmerge müfrezelelerini bir an önce oluşturmak ve savaşı yaygınlaştırmak gerekir.

Sonuç olarak, geline aşamada bundan böyle sözkonusu olan Kürdistan'ı sadece yorumlamak değil de, değiştirmekse bu da düşünmana bir taş atmakla olacaktır. Sorun böyle kavranılmaz, gerekleri yerine getirilmezse gerisi ne kadar olumluluk taşırsa taşırsın bir şey ifade etmez. Tüm diğer çabalar ne kadar olumlu izler taşırsa taşırsın bir kıymeti harbi yesi olmaz. Gerisi toplumsal gelişmelerin sonuçlarını olumlu-olumsuz yönleriyle yazıp-çizen tarihçilerin işidir. Kürdistan devrimine soyunan güçler bir tarihçinin rolüyle kendilerini sınırlayamazlar. Oynamaları gereken asli rolleri vardır. O da tarihi yapmaktır. Tarih yazıcılarına veriler sunmaktır. Çünkü Kürdistan devriminin ebesi mücadelenin teorik boyutu değil, pratik boyutudur. Pratik değiştiren-dönüştürendir. Kürdistan'da yapılmak istenen de zaten bu değil midir?

Temmuz 1994
Bedri MEDLER

39. Sf.dan devam:

CEPHE çalışmasının öteki parçalara yansımaları istenilen ve ülkemiz gerçekliğinin zorunlu kıldığı bir durumdur. Bu gerçeklik, ülkemizin tüm parçalarını kapsayan ULUSAL KONGRE'nin toplanmasını, ULUSAL MECLİS ya da ULUSAL KONSEY'in kurulmasını gerektiriyor. Ne var ki bu günkü gerçeklik, Kürdistanlı güçlerin politik yaklaşımları, Parti ve Örgütler arasındaki anlaşmazlıklar, bunun hemen gerçekleşmeyeceğini gösteriyor. KAWA, temel politik hedefinin de gereği olarak, çalışmaların öteki parçaları kapsayacak şekilde yürütülmesinden yanadır. Şu da bir gerçek ki ülkemizin toplumsal-siyasal konumlanışı ve içinden geçmekte olduğumuz süreç tüm ulusal-demokratik güçleri buna zorunlu kılıyor. Bu zorunluluğa uygun davranmayan güçler, başka zeminlere, ulusal kurtuluşa zarar veren ittifaklara kayıyorlar.

3. Silahlı mücadele ve diplomasiye bakış açınız nedir?

- Silahlı, barışçıl, legal-illegal, kitlesel ve diplomatik mücadele birbirine bağlı olarak ele alınmalı ve iktidar hedefine tabi kılınmalıdır. Silahlı direnişi, gerilla savaşını, giderek topyekün ulusal savaşım ve ayaklanmayı gerekli kılan sömürgeci işgaldır. TC ve öteki işgalciler askeri zoru, şiddeti esas alıyordular. Halkın istemlerine, uluslararası demokratik kamuoyunun baskısına, Kürdistanlı akımların çözümleri ve barış çağrılarında şiddet ve katliamla cevap veriliyor. Şiddete başvuran, bunu sistemleştiren, demokratik yolların önünü tıkayan sömürgeci rejimdir. Bu koşullarda silahlı mücadele, ayaklanma, şiddetin öteki biçimleri meşru ve haklıdır. Barışçıl çözüm ya da siyasal anlaşma yolunu da silahlı direniş açacaktır. Ancak, silahlı mücadele ile kitle mücadelesi, savaş ile halkın durumu arasında gerçekçi bir bağ ve denge kurulmalıdır. Silahlı mücadele, siyasal mücadeleye bağlı olarak ele alınmalıdır. Ama şunun altını çiziyoruz. Tek tek parti ve örgütler "silahlı mücadeleden vazgeçtiklerini" açıklasalar da, sömürgeci işgal ve egemenlik devam ettiği müddetçe,

direniş, silahlı savaşım ve ayaklanma kaçınılmaz bir gerekliliktir. Kuzey-Kürdistan'da kendi içinde demokratik, yeni savaş odağının kurulmasına ihtiyaç vardır. Başka birçok şeyin yanı sıra, böylesi bir merkez teslimiyeti engelleyen önemli barikatlardan birisini oluşturacaktır. Ayrıca silahlı savaşıma da dayanmadan, Kürdistan'da siyaset yapmanın şartları ciddi boyutlarda zayıflamıştır. Birçok örgütün başta gelen çıkmazı budur. Silahlı mücadele arkaya alınmadan siyasal güç olmanın bu süreçte zorluğu görülmemelidir. KAWA silahlı eylemlerine kırdada ve şehirde devam edecek, giderek sürekliliği sağlanmış bir gerilla eylemliliğini oluşturacaktır. Öteki mücadele biçimlerini küçümsemekten ve döneme göre yeterli önemi de vererek, silahlı mücadelede hedef Ulusal Ordu ve halkın silahlı ayaklanması ile iktidarı almaktır.

Diplomatik mücadelenin de önemi giderek artıyor. Yerel savaşlar uluslararası bir güzergaha kayıyor. Aynı zamanda, sömürgeci rejim savaşını uluslararası desteği ile yürütüyor. UKM'de diplomatik mücadeleye gereken önemi vermelidir. Ne var ki diplomatik mücadele, silahlı mücadelenin karşısına konulamaz. Aksine diplomatik mücadele ülkedeki mücadeleden güç almalıdır. Ülkede her alanda mücadele etmeyen, güç ve irade sahibi olamayan bir halk, diplomatik ilişki de geliştiremez. Reformist güçlerin, ülkedeki mücadeleden güç almayan, kendisini emperyalistler arası çelişkiye dayandıran ve ancak emperyalist güçlerin yönelimi kadar istemlerle sınırlayan anlayışı yanlıştır. Diplomasiye, bugünden özgür Kürdistan'ın bağımsız dış siyasetini ve kurumlarını oluşturma anlayışı ile yaklaşılmalıdır. Aynı zamanda başarılı bir diplomatik çalışma, ancak ulusal kurumlar aracılığıyla yürütülebilir. Tek, tek Parti ve Örgütler kendi programlarının kısıtlılığıyla bu çalışmayı başarılı yürütemezler.

KAWA
Merkez Komitesi
17 Ağustos 1994

TÜRK DEVLETİ KÜRDİSTAN ÜZERİNDE YENİ PROVOKASYON VE KATLIAMLARI OYNAMA PEŞİNDEDİR

GEÇMİŞ TARİHİMİZDEN DERS ÇIKARTMALIYIZ

Bugün TC'nin Kürt halkına karşı izlediği politika bunun bir örneğidir. Kürdistan'da meydana gelen bazı gelişmelerin geçmiş tarihimize yaşanan kimi olaylarla benzer yanı vardır. Örneğin; 1920-1940 yıllarını ele aldığımızda bu yıllarda kesintisiz ulusal ayaklanmaların yaşandığı yıllardır. Bu yıllarda Kürdistan büyük ve küçük çok sayıda silahlı ulusal harekete sahne olmuştur. Türk Devleti'nin bu silahlı ulusal hareketlere karşı tutumu çok ilginç olmuştur. Bunu biraz daha derinden incelemeye çalıştığımızda çeşitli dersler çıkarabiliriz. Kendi öz tarihimiz, ders çıkaranlar için, zengin deneylerle doludur.

Birinci Dünya Savaşı yıllarında Osmanlı İmparatorluğu bir çöküş sahnesini yaşıyordu. Bu çöküşte meydana gelen boşluktan Kürtler de yararlanmaya çalışıyordu. İstanbul'da ve Diyarbakır'da Kürdistan genelinde politik ve kültürel örgütler kurulmuştu, Kürtlerin ulusal hakları için çalışma yapıyorlardı. Sevr'de Kürtlere bazı haklar tanınmıştı. Bu dönemde egemen sınıflar (Osmanlı idarecileri) Kürtlerin ulusal varlığını ve haklarını tanımak zorunda kalırlar. Bu durum Osmanlı idarecilerin isteklerinden dolayı değil, iç ve dış koşulların zorlaması sonucuydu.

Padişah Sultan Vahdettin'in izniyle Anadolu'ya geçen Mustafa Kemal işgal güçlerine karşı bir savaş başlattı. Kurtuluş savaşı yıllarında (1918-1923) Mustafa Kemal, Kürtlerin varlığını inkar etmiyordu, üstelik onlarla bir anlaşma peşindeydi ve ilk işi Kürtleri anavatan savunmasına çekmekti ve bunda başarılı oldu. Daha sonraki yıllarda ise Kürtlere karşı amansız bir savaş açtı. Hatta o yıllarda Kürt beylerinden, seyhlerinden, ağalarından bazıları Kürt temsilcileri olarak Ankara'ya çağırılmıştı.

Bunların sayısı 72'ydi. Lozan Antlaşması'nda çeşitli vaatlerde bulunan Mustafa Kemal, kurulacak olan devletin "Türklerin ve Kürtlerin ortak devleti olacağını, iki halkın beraber söz sahibi olacağını belirtiyordu. Kürtler enasır-ı islamiyenin ve enasır-ı milliyenin vazgeçilmez bir parçasıdır diyordu.

Kemalistler bu politikalarıyla Kürt halkını kendilerine tabi kılmayı başarabildiler. 1923'de Cumhuriyet ilan edildiğinde M.Kemal'in Kürdistan'dan ağa, bey, aşiret reisi, seyhlerden atadığı mebuslardan Kürtlerin, Türklerden ayrılmak istemediklerini TC'nin Türklerle-Kürtlerin ortak devleti olduğu yolunda teminatlar alındı. O dönemde yapılan Lozan Antlaşması görüşmelerine protesto telgrafları çekildi. Yine aynı yıllarda Kürtler mahalli muhtariyet vaatleriyle oyalanıyordu.

Bütün bunlar neden yapılıyordu. Neden Kürtlere bol keseden kemalistler vaatlerde bulunuyordu. Kürtler bazı şeylere teşvik ediliyordu. Gayet açıktı. Osmanlı yöneticileri

ve daha sonra kemalistler o dönemde güçsüz olduklarında ve güç toplamak için bir savaşa daha meydan vermek istemiyorlardı ve kendilerine güvenemiyorlardı ve buna mecburdular. Zaman kazanmak için yeni kurulan TC Devleti'ne kadar bu oyalama sürdü. Yerini sağlamlaştırdıktan sonra kemalistler, Kürtlere karşı yeni bir politika izlemeye başladılar. Bu politika inkar, asimilasyon, tenkil ve katliam politikasıydı. Verilen tüm vaatler unutuldu. Kürtlere ilişkin her şey unutuldu. Misak-ı milli sınırlarıyla bölünmez bir bütün, Türkler tek ve egemen millet ilan edildi. Kürdistan'da Türk sömürgeciliği ekonomik, siyasi, askeri, idari ve kültürel yenden sağlamlaştırılıp derinleştirilmeye başlandı. Kürt önderleri verilen vaatlerin yerine gelmemesi ve Kürdistan'a yönelik baskı ve yasaklar politikasının derinleştirilmesi karşısında ulusal haklarını elde etmek için yoğun bir mücadeleye başladı. Kürt yurtseverlerin Birinci Dünya Savaşı'nda yitirdikleri fırsatı geri getirmek istediler. Çünkü daha önce Kürdistan'da halkı örgütlememişlerdi, alanı Mustafa Kemal ve arkadaşlarına bırakmışlardı. TC'nin kuruluşuyla bu tarihi fırsatı kaçıran bu yurtseverler Kürt halkının gücüne güvenmekten başka bir yol olmadığını gördüler. Şartların dayatmasıyla 1920-1940 yılları arasında Kürdistan'da çok sayıda ulusal hareket peş-peşe örgütlendirildi. Silahlı direnme hareketine başvurmak Kürt halkı için kaçınılmaz bir yol olmuştu. Çünkü Türk Devleti barışçı ve demokratik tüm çözüm yollarını kapatmış bugün olduğu gibi Kürt halkı üzerine tankıyla, topuyla, uçağıyla yürüyordu. O dönemde de sömürgeci T.C Kürt halkını silahlı mücadeleye mecbur kılmıştı. Bugünde bu böyledir. Kürdistan halkının silaha sarılmasını mecbur kılmıştır. Toplu bir imhayla Kürt halkı karşı karşıyadır. Radikal Kürt hareketlerin görevi ise bu tarihi misyonu oynamaları için tarihi fırsatı kaçırmamalarıdır. Çeşitli TC vaatlerine kapılmadan doğru ve devrimci bir olgıyla Kürdistan halkını örgütleyip Bağımsız, Birleşik, Demokratik bir Kürdistan'a doğru ilerlemektir. Çünkü TC Devleti gelişen Kürt halkının ulusal kurtuluş-bağımsızlık mücadelesi karşısında bir köşeye sıkışmıştır. Ortadoğu'da büyük bir boyut kazanan Kürt mücadelesi aynı zamanda uluslararası bir statüko kazanmıştır. Tüm sömürgeci faşist devletlerin baskı, zulüm, katliamlarına rağmen direnen Kürt halkının mücadelesi karşısında acizlik ve çaresizliğe kapanan emperyalist ve sömürgeci Türk, Fars, Arap sömürgeciliği inkarcı bir politikayla Kürtlere kendi dilini konuşma "haklarını", radyosunu vs. tanıyabilirler, ama bütünüyle bu yaklaşımları sömürgeci varlıklarını uzatmak içindir. Bununla ke-sinkes yetinmemek lazımdır. Bağımsız bir Kürdistan için savaşılmalıdır.

Doğrudur. Gerilla savaşının dayatması sonucu ekonomik, siyasi olarak iflas eden TC bir takım otonomi öneri-

lerini kabul edebilir. Bu "verilen" bir takım haklara devrimciler yok demez ama bunlarla da yetinmezler. Ta ki Bağımsız, Birleşik, Demokratik bir Kürdistan kuruluncaya kadar savaşırlar.

Türk Devleti güçsüz ve hazırlıksız olduğu dönemde Kürt halkının haklı taleplerini oyalıyarak zaman kazanmaya çalışıyor. İki yüzlü bir politikayla Kürtlere şirin görünmek istiyor. Bunu sömürgeci devletlerin oyalama politikası ve taktiği olarak değerlendirmek gerekir. Körfez savaşından bu yana Türk Devleti yine sahte bazı reformlar adına böyle bir oyalama taktiğini izliyor. Türklerle Kürtlerin kardeş olduğu, mevcut devlet sınırları içinde herkesin eşit olduğu söyleniyor. Bu tür laflar hep oyalama ve zaman kazanmadır. Çünkü TC, ekonomik olarak çökmüş, borçlarını ödemez bir duruma gelmiş, gün geçtikçe işsizlik ordusu büyüyor, Türkiye metropollerinde her gün yüzbinlerce işsiz sokaklara dökülüyor. İşsizlik aynı zamanda Türkiye'de her an bir patlamayla karşı-karşıyadır. TC ise zaman kazanmak, yeni krediler almak için bu tür açıklamalarda bulunuyor. Bu yeni bir oyun değil, eskiden oynanan bir oyundur. Yine bugün de Türk Devleti bir yandan Kürt halkını sahte reformlarıyla oyalamak, kaderine boyun eğdirmek isterken diğer yandan baskı ve katliam politikalarıyla halkı sindirerek teslim almaya çalışıyor.

Dokuz yüzün üzerinde köy boşaltılması, 3 binin üzerinde kayıplar, 6 binin üzerinde öldürmeler, ceza evlerine kapatılan sayısı belli olmayan insanlar. Kürt medyasını kapatma, aydınını susturma, zenginini öldürme, iki halkı karşı-karşıya getirme, diğer yandan da demokrasi, insan hakları, Kürt sorununun çözülmesiyle gizlenmeye çalışılmaktadır. Bu iki zıt taktiğe birden başvurmaya çalışılıyor. Türk Devleti geçmişte olduğu gibi günümüzde de mücadeleyi saptırmak için Kürt halkının radikal devrimci mücadelesini engellemek için önce vaad ettiği haklarını belli bir süre sonra daima geri almıştır. Bunu hem de cezalandırma suretiyle yapmıştır.

Türklerin Kürtler üzerindeki politikası değişmedi. Kürt halkı kendi kaderini ancak kendi eliyle çizebilir. TC'nin vaadlerine kanmak Kürtler için tarihi tekrardan başka bir şey değildir. Kürt halkının kendi mücadelesiyle kazandığı haklar ancak kalıcı olabilir. Kazanılan hakları korumak ve işletmek ise en az onları kazanmak kadar önemlidir.

Türk Devleti Kürt ulusal hareketinin yeni boyutlar kazandığının bilincine varmıştır. Kürdistan sorunu içerde, Ortadoğu'da ve uluslararası düzeyde yeni bir aşamaya gelmiştir. Sorunun bundan sonra ilgili devletlerin sınırları içinde ele alınacak bir sorun olmadığı da açıklık kazanmıştır. Kürt halkının gelişen ulusal demokratik mücadelesi bölgede ve dünyada yaşanan son gelişmeler, TC Devleti'ni yeni politika arayışları içerisine yani bazı açılımlara zorlamıştır. Türk Devleti'nin böyle kısa bir süre içinde 70 yıllık geleneksel baskı, zulüm, şiddet, inkar ve asimilasyon politikasını bir anlık silip atması mümkün değil. Kürdistan'da giderek büyüyen ulusal kurtuluşçu potansiyeli çeşitli sahte reform vaatleriyle tasfiye etmek, radikal hareketlerin damarlarındaki kanı kesmek demektir.

Bir halkın bağımsızlık ve özgürlük sorunu bir-iki reformcu hakla çözülmez.

Hasan GÖZLER

MEKTUP

ALMAN DEVLETİNDEN KÜRTLERE KURŞUN

Yıllardır Almanya'nın da içinde bulunduğu Batılı ülkelerin silahları ile Kürt halkı katlediliyor. Bu durumun sonucu olarak Kürtler demokratik ve insancıl bir talebi, TC'ye verilen desteğin kesilmesini istiyorlar. Ancak Batılı ülkeler, daha çokta Almanya, ortağına destek olmaya devam ediyor. Emperyalist çıkarları uğruna bir halkın katledilmesinin suç ortaklığını yapıyor. Bununla kalmayan Alman emperyalizmi, yarım milyon Kürdün yaşadığı Almanya'da Kürtlere karşı tehditler savuruyor, saldırı düzenliyor, bir halkı ve onun kurumlarını "teröristlik"le suçluyor. Bu saldırgan ve ırkçı politikanın Almanya'yı daha fazla savaşın içine çekeceği açıktır.

Nitekim 30 Haziran'da Almanya'nın Hannover kentinde katledilen Halim DENER bu saldırgan politikanın hedefi haline geldi. ERNK afişlerini asan Halim DENER'e polis ateş açmış ve onu katletmiştir. Herkesi "teröristlik"le suçlayan terörist olduğunu daha iyi göstermiştir. Dünyanın neresinde afiş asmaya kurşunla cevap verilmiştir; faşist ülkelerde, ırk ayrımının olduğu çağdışı rejimlerde. Almanya, Kürtlere karşı izlediği politikayla faşizme doğru evrimleşmesinin ipuçlarını göstermiştir.

Halim DENER'in katledilmesini polis çarpıtmak, gizlemek istemiş, "kaza" görüntüsü vermek istemiş, ancak başaramamıştır. Kürtler, Alman demokratları ve devrimcileri bu oyunu bozmuşlardır. Hannover'deki Kürt-Alman Dostluk Derneği, Kürdistan Komitesi, Hevalti, Diritte Welt vb. kuruluşlar olayı kınayıp, cinayetin gerçek sebebinin Alman Devleti'nin Kürtlere karşı izlediği saldırgan politika olduğunu açıkladılar.

Kürt halkı da Halim DENER'e sahip çıktı. Cinayetin ikinci günü yaklaşık 3000 kişinin katıldığı bir yürüyüş yapıldı. Daha sonra ise onbinlerce Kürdün katıldığı protesto yürüyüşü gerçekleştirildi. Alman halkı Kürtleri sempati ile karşıladı. Hürriyet Gazetesi'nin kışkırtıcı haberlerine rağmen yürüyüş başarıyla gerçekleşti. Yürüyüşte; Hannover Belediye Başkanı Schmalstieg, Kürt halkını ve mücadelesini destekleyen bir konuşma yaptı. Hürriyet Gazetesi, Türk Elçiliği, Belediye Başkanı'nı hedef aldılar. Tehditler savurdular. Bu olay da gösteriyor terörist, saldırgan politika izleyen TC ve onun uşaklarıdır. Dünyanın başka yerlerindeki barışçı, insancıl çağrılardan dahi rahatsız olup, tehditler savuruyorlar.

Yürüyüş ve eylemlere KAWA taraftarları olarak katıldık. Gücümüz oranında destekledik.

Halim DENER'in katledilmesi Almanya'nın izlediği Kürt karşıtı çizgiyi iflas ettirmiştir. Polisi cinayete sürükleyen Kürtlerin "terörist" gösterilmesidir. Almanya daha fazla kana batmadan, Kürtlere karşı izlediği saldırgan politikaya son vermelidir. Kürtlerin, Almanya'dan istediği gerçekçi ve elde edilebilir bir politika. Almanya, savaşta tarafsız kalmalıdır. Savaşan taraflardan birisini desteklemek ister-istememez Almanya'yı savaşın içine çekiyor. Henüz vakit varken bu yoldan geri dönülmelidir.

**Halim DENER Kürt Halkının Şehididir!
TC'ye Askeri-Siyasi-Ekonomik Ambargo!
Kürtlerin Sınır Dışı Edilmesi Son Bulmalıdır!
Almanya'da Kürt Kurum ve Kuruluşlarına
Karşı Saldırıları Son Bulmalıdır!**

Hanover'den A.DEMİR
Temmuz 1994

TURİZM BOYKOTU TC'Yİ ZORDA BIRAKTI!

Sömürgeci rejimin tüm ekonomik kaynaklarını savaşa yatırdığını, buna rağmen savaşa kaynak bulabilmek için her yolu denediğini biliyoruz. Ancak, son on yıldır sürdürülen ulusal kurtuluş mücadelesinde savaş ve ekonomi arasındaki bağa yeterli oranda dikkat ettiğimiz, bu yönde taktikler geliştirdiğimiz söylenemez. Oysa ekonomik kaynakları zayıflamış, işlemez hale gelmiş bir rejimin savaşı sürdürmesi daha zordur. Bunun örneğini bu yıl gördük. Turizm gelirlerinden milyarlarca döviz kazanan ve bunu savaşa aktaran TC bu yıl eli boş dönmüştür. Ülkede süren mücadele, yurtdışında yürütülen başarılı kampanya ile tüm çabalarına rağmen turizm alanında hezimetini yaşadılar.

Yurtdışında turizm boykotunu KAWA, ERNK ile demokratik kurumlar olarak Kürt Enstitüsü (Paris), Hevalti (Almanya-Hannover), KOMKAR düzenlediler. Tüm bu kurum ve kuruluşlar arasında istenilen ölçüde bir koordinasyon ve birlikte hareket etme olmamasına rağmen kampanya başarılı geçti. Türkiye'ye giden turist sayısı önemli ölçüde düştü. Avrupa'daki basın-yayın kuruluşları kampanyaya yer verdiler ve birçok programın yaptığı gibi desteklediler.

Kampanyanın ana sloganı; "Türkiye'ye gitme", "Savaşı finanse etme" olarak ifade edildi. Avrupalılar zorda olsa savaşla turizm arasındaki farkı gördüler.

Ancak kampanya bu olumlu yanlarına rağmen ciddi eksiklikleri de içinde barındırıyordu. Herşeyden önce kampanyaya geç başlandı. Bunun en önemli nedeni Cephe Platformu'ndaki bitmez-tü-

kenmez tartışmalardı. Aslında kampanya Cephe Platformu imzalı olarak ortak örgütlenseydi daha başarılı olacaktı. Ne varki bazı siyasi parti ve hareketler sömürgeci savaşa karşı ortak hareket etmeyi öne alacaklarına, ikincil derecedeki ayrılıkları, grupsal çıkarlarını öne çıkartıp, kampanyayı zayıflatılar.

Kampanyanın eksikliklerinden biriside farklı yöntemlerin, değişik kurumların kampanyaya ortak edilememesiydi. Afiş asmanın yanında, basına, siyasi partilere, sendikalara, kiliselere, demokratik dernekere ziyaretler yapıp, görüşmelerle bu kurumları ortak edebildik. Yazılı ve görsel basında daha geniş yer alabilirdik. Aynı zamanda stantlarla, gösterilerle eylem biçimlerini zenginleştirmeliydik. Ayrıca Türk Elçiliklerinin, beşinci kol gibi çalışan sözümona sosyal-demokrat derneklerin, Türk basınının, "Araştırma Kurumu" kisvesi altındaki istihbarat ve propoganda bürolarının da faaliyetlerini izlenimeli, karşı taktikler geliştirilmelidir.

KAWA Almanya, Fransa ve İsviçre başta olmak üzere Hollanda, Danimarka, İsveç'te turizm boykotu kampanyasına aktif olarak katıldı. Türkçe, Almanca, Fransızca onbinlerce bildiri dağıttı. Almanca, afişler çıkarttı. Birçok şehirde standlar açtı. Ayrıca bazı televizyon ve gazetelerle, siyasi partilerle, turizm boykotu yönünde görüşmelerde bulundu.

Başarılı olunmak isteniyorsa Avrupa'daki tüm kurum ve kuruluşları seferber ederek, her ülkenin siyasi yapısını, durumunu dikkate almak koşuluyla önümüzdeki yıl kampanya merkezi olarak daha erken başlanılmalıdır. Kampanyanın

temel hedefi medya olmalıdır. Afiş ve bildirilerin yanında, mutlaka yazılı ve görsel basında haberler, ilanlar ve benzeri etkinlikler örgütlemeliyiz. Bunun için şimdiden ön çalışmalara başlamak gerekiyor. Hedef tam bir boykot ve tecrit olmalıdır. Avrupa'daki Kürt kurumları, tek tek aydınlar geniş yurtsever kitle bu çalışmanın da ulusal kurtuluş mücadelesinin bir parçası olduğu bilinciyle hareket etmelidirler.

Aynı zamanda yurtdışından Türkiye'ye gönderilen döviz akımına son verilmelidir. Başta Kürt işçi ve emekçiler olmak üzere, Türkiye'li emekçileri de ortak etmeye çalışarak, Türkiye'deki yatırımlara, banka hesaplarına son verilmelidir. Her Kürdistanlı ve halkımızın dostu olduğunu söyleyen çeşitli uluslardan demokratlar mutlaka TC bankalarındaki dövizlerini geri almalıdırlar. Merkez Bankası'ndaki döviz rezervinin esasını yurtdışındaki "işçi döviz" denilen kaynak oluşturuyor. Yurtdışından, Türkiye'ye akan dövizler rejimin rahat nefes almasını, savaşı finanse etmesini sağlıyor. Çiller'in 1000 (bin) Mark için dahi ağlaması bunu gösteriyor. Sömürgeci rejime yönelik boykot bu alanda da başarı ile yürütülmelidir. İşçi ve emekçi dövizleri ile halkımız katlediliyor, köyler yakılıyor, Kürdistan insansızlaştırılıyor. Savaşa gidemeyenler, TC'ye karşı aktif mücadeleye katılamayanlar hiç değilse böylesi pasif eylemlerle rejime karşı gelmelidirler. Geline yerde Türkiye'ye döviz yollamak, yatırım yapmak, bankalarda hesap açmak da rejime, Kürt halkının katledilmesine verilmiş bir destek halini almıştır. TC'nin kirli savaşına halkımızın katledilmesine ortak olmak istemeyenler, ekonomik desteklerini rejimden çekmelidirler.

H.DERSİMİ
ALMANYA

Stêrka RIZGARİ Dergisi'ne;

Değerli Arkadaşlar,

Cephe sorunu ile ilgili sorduğunuz soruları kısaca yanıtıyoruz. İstenirse konuya ilişkin daha ayrıntılı açıklamaları yayınlarımızdan edinebilirsiniz. Bu vesile ile ulusal-demokratik mücadelede kendine has bir yeri olan Stêrka RIZGARİ ve çalışanlarına başarılar diliyoruz.

1. Kamuoyuna yansıdığı kadarıyla CEPHE çalışmaları bir yıldır sürmektedir. Program ve Tüzük sonuçlanmasına rağmen CEPHE'nin ilan edilmemesinin nedenleri nelerdir?

- Kuzey Kürdistan Ulusal Güçleri arasında CEPHE çalışmaları bir yılı aşan süredir devam etmesine rağmen, kamuoyuna yönelik ayrıntılı bir açıklama yapılamadı. Çalışmaların başladığı dönemde var olan olumlu hava ve bunun sonucu olarak oluşan beklenti, yerini belirsizliğe, bazı yönleriyle de karamsarlığa bıraktı. Bunun esas sebeplerinden birisi, çalışmanın, tartışılan konuların, CEPHE'nin oluşmasının önündeki engellerin kamuoyunun da takip edebileceği bir şekilde açık yürütülmemesidir. KAWA, başından itibaren sorunların devrimci kamuoyuna, halka açılması gerektiğini, sürece bu temelde halkın da ortak edilmesi gerektiğini savunmuştur. Bu tavır, KAWA'nın savunduğu ve Kürdistan'da hakim olması için mücadelesini verdiği devrimci-sosyalist çizgisinin vazgeçilmez bir gereğidir.

CEPHE çalışmaları gelinen yerde tıkanmıştır. Taraflar, Tüzük-Program üzerinde anlaşmalarına, CEPHE'yi ilan edecek aşamaya gelmelerine rağmen, bazı parti ve hareketlerin CEPHE'nin önemini ve içinden geçmekte olduğumuz dönemin özelliklerini yeterince dikkate almamalarının sonucu olarak, çalışmalar şimdilik durma noktasına gelmiştir.

CEPHE'nin tıkanmasında, çalışmalarda ortaya çıkan hatalı iki eğilimin belirleyici yeri vardır. Birincisi; PKK'nın izlediği çizgidir. PKK, CEPHE çalışmasına "taktik siyaset" açısından yaklaşmıştır. CEPHE'yi Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin vazgeçilmez bir aracı, onu iktidara taşıyan, iktidarı bugünden örgütleyen, mücadelenin en üst ve temel araçlarından birisi olarak görmemiştir. Davranışı, propagandası bu yönde olmamıştır. Daha çok kendi cephesini, ERNK'yi öne çıkartmıştır. PKK, bugünkü mücadelede belirgin bir rol oynamasının kendisine verdiği rahatlıkla kendini dayatmıştır. Diğer güçleri "yedek örgütler", "kendisine tabi" olarak görmek istemiştir. Aynı şekilde; CEPHE çalışmalarına rağmen, eski söylemine, "işbirlikçi", "ajan" türü suçlamalara bazı Parti ve Hareketler nezdinde devam etmiştir. Gerçekte ise, kamuoyu bu konuda bir özelleştiri beklemekteydi. Hatta, çalışmaların devam ettiği bir dönemde, KAWA ve TEKÖŞİNA SOSYALİST adına Dersim'de faaliyet yürüten Kamer ÖZKAN'ı katletmiştir.

İkincisi; sağcı-reformist eğilim ve güçlerin izlediği çizgidir. KDP-Hevgirtın, PSK gibi reformist güçler ve zaman, zaman bu akımların ekisine giren Parti ve Hareketler, CEPHE faaliyetinin gerektirdiği ortak eylem çizgisine, ortak kampanyalara yanaşmamışlardır. Yerel seçimlerde, legal siyasi faaliyette, turizm boykotu gibi eylemliliklerde ısrarla kendilerini dayatmış, ulusal çizgiden-rejimle uzlaşmayı arayan bir çizgiye doğru eğilim göstermişlerdir. Bu yönelimde söz konusu güçlerin reformist çizgilerinin belir-

leyici bir rolü olmakla beraber, PKK'nın sektör tavrının da rolü olmuştur. CEPHE çalışmalarına reformist güçler de gereken önemi vermemiş, CEPHE'yi herhangi bir olayda ya da belli bir dönemde gündeme gelen "eylem birliği, güç birliği" derekesine düşürmek istemişlerdir.

Açık ki bu iki eğilim de genel olarak ulusal kurtuluş mücadelesine olduğu kadar, özel olarak CEPHE çalışmalarında üstünde anlaşılan Program ve Tüzük'teki anlayışa ters-tir.

CEPHE'nin önünü tıkayan bir başka önemli etken, CEPHE Platformu'nda yer alan örgütler arasındaki güç dengesizliğidir. PKK ile diğer örgütler arasında ciddi boyutlarda güç farklılığı vardır. Bu olumsuz bir duruma neden olmaktadır. Güçler arasındaki bu dengesizlik, ulusal birliğimizin Kuzey-Kürdistan'da kurulması önünde ayrı bir engeli oluşturuyor. Politik güçlerin birbirlerini samimi ve demokratik temelde kabullenme sorunu hala mevcuttur. Önemli ölçülerde hazımsızlığın olduğu açıktır. Böylesi koşullarda CEPHE kurulmaya çalışılmıştır. Dola yısıyla, kitlelerin birlik beklentisine ve Kürt ulusunun tarih bilincine cevap verilmemiştir. Şunu da eklemek gerekir; birçok Parti ve Örgüt birlik yapma, CEPHE gibi önemli bir mücadele aygıtını yaratma sorununda henüz hazır değildirler, sadece PKK değil. Bütün bu sebepler, cephenin kuruluşunu engelleyen etmenlerdir.

Bu olumsuz gelişmelere rağmen CEPHE'yi kuracak bir zemin ve örgütlü güçler vardır. Zemin ulusal-demokratik çizgi; örgütlü güçler ise bu zemini kedilerine temel alan CEPHE çalışması içindeki Parti ve Hareketlerdir. Geline yerde CEPHE tarihsel bir zorunluluk olmakla kalmıyor, mücadelenin ve halkın ihtiyaçlarının güncel bir gerekliliği olarak kendini dayatıyor. KAWA bu konudaki ısrarcı tutumunu devam ettirecektir. Tüm güçler, kısa dönemli çıkarlar, grup ve parti eğilimleri yerine, halkın ve mücadelenin ihtiyaçlarına öncelik verirlerse sorunlar aşılabılır.

2. 12 Örgüt ve Parti'nin katıldığı CEPHE çalışmaları Kürdistan'ı temsil etme yeteneğine sahip midir? Çalışmalarınızı diğer parçalara da kaydırmayı düşünüyor musunuz?

- Bugünkü durumu baz alarak konuşursak, CEPHE çalışmasını yürüten güçler Kuzey-Kürdistan'daki mücadeleyi ve halkın siyasi temsilini esasta ifade ediyorlar. Ancak, bu temsilin tam ve gerçek bir temele oturtulabilmesi için CEPHE kurumlarının kitlelerin içinde, üretim ve yerleşim birimlerinde oluşturulması gerekiyor. Temsil, ilk başta merkezîyetçi temelde yukardan oluşsa da, giderek halk demokratik bir temelde, aşağıdan kendi kurumları ve temsilcileri aracılığıyla CEPHE'yi belirlemelidir. Bu süreçte siyasi Parti ve Örgütler, mücadele ve kitle içindeki gücüne göre temsil edilmelidirler. Bağlantılı olarak CEPHE'de, Kürdistan'daki etnik ve dinsel azınlıklar, kadın ve gençlik gibi kesimler de temsil edilmelidir. CEPHE, gerçek kimliğine, ülkemizdeki anti-sömürgeci tüm kesimleri kapsadığı, kitlelerin mücadele ve yönetim kurumu haline geldiği oranda kavuşacaktır. Bu temelde ulusal, dinsel azınlıklara temsilde olanak, örneğin kontenjan sistemi sağlanmalıdır.

Devamı Sf.35'te

KAWA Askeri Konseyi Avrupa Sözcülüğü

KAMUOYUNA

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin vardığı boyut karşısında sömürgeci faşist Türk savaş kurmayı büyük bir korkuya kapılmıştır. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi TC açısından tehlike çanları çalıyor. Siyasi, ekonomik, askeri, idari, moral, ahlaki vs. alanda içinden çıkılmaz derin bir uçuruma sürüklenmiş bulunuyor. Durum TC açısından hiçte içaçıcı değildir. Siyasi ömrünü doldurmuş her egemen güç gibi TC'de giderayak daha ne canavarlık yapabilirim mantığıyla kudurmuşçasına halkımıza ve ülke tabiatımıza saldırıyor, seferberlik ilan etmiş bulunuyor. Topyekün bir savaş yürütüyor.

Ülkemizin dört bir yanında barbar sömürgeci bir terör hüküm sürmektedir. Halkımıza karşı; tımağından dişine kadar modern silahlarla donatılmış silahlı kuvvetler, özel kolordular, istihbarat birimleri, resmi ve sivil polis teşkilat, özel tim ve korucu çetelerden tutun devletin tüm kurumları durmaktadır. Bu ölüm makinesi halkımıza ait ne varsa saldırıyor, yakıyor, yıkıyor, yok ediyor.

Elleri altında kayıp gitmekte olan Kürdistan gerçeği karşısında çılgına dönen sömürgeci-faşist Türk savaş kurmayı binlerce insanımızı katlettiler, sakat bıraktılar. Binlerce köyü yakıp-yıktilar. Halkımızı yurtlarından söküp, yaban ellere sürdüler, mallarına el koydular. Kürdistan tabiatına karşı bir imha hareketini başlatarak bağ, bahçe, ekin ve ormanlarımızı yaktılar. Bu uygulama bugünde tüm hızıyla sürmektedir. Fakat tüm bu uygulamalara rağmen Türk savaş kurmayı ne küçük bir siyasi avantaj, ne de askeri bir başarı sağlayamadı. Tersine halkımızın kin ve nefretini daha da alevlendirdi. TC kaybeden, kazanan Kürdistan halkı olmaktadır. Fakat bu çıplak gerçeği Türk savaş kurmayı kavrayamamaktadır. O, halkımıza karşı yeni çılgınlıklar yapmanın uğraşını vermektedir. Bu durumu değerlendiren örgütümüzün Askeri Konseyi, Türk savaş kurmayının Kürt ve Kürdistan'a yönelik imha ve yoketme politikasına karşı misilleme olarak günün taktik görevi olarak diğer şeylerin yanısıra savaşı Türkiye'ye taşımak ve özel savaş rejimine hizmet eden tüm kurum ve kuruluşlara saldırmayı karar altına almıştır. Bu karar gereği Seyyar Peşmerge Timlerimiz aşağıdaki eylemleri gerçekleştirmiştir.

- 11 Temmuz 1994 tarihinde; Küçükçekmece'de Oral-Lista Kereste Fabrikası, Parsellerde Ağaç San Kereste Fabrikası ve Güngören'de özel sektöre ait bir matbaa,
- 18 Temmuz 1994 tarihinde; Üsküdar'da Kayışağa İlkokulu ve Büyükçekmece'deki Gürbüz İnşaat Anonim Şirketi'ne ait tüm malzemelerin yanısıra beş kamyon, bir traktör, bir dozer, yedi vinç,
- 20 Temmuz'da; Üsküdar'daki Okumuşlar Kereste Deposu, Kadıköy'de Zübeyde Hanım İlkokulu,
- 27 Temmuz 94 tarihinde; Bursa Kemalpaşa Karayollarına ait bir dizi araç-gereç, Maçka'da kontra Ali Okumuş'a ait iki katlı bir apartman yakılarak yok edilmiştir.

Ayrıca halkımız, Türk savaş kurmayının Kürdistan'daki uygulamalarına karşı tepkisini değişik boyutlarda göstermeye başlamış bulunmaktadır. Türk savaş kurmayının Kürdistan'daki köy boşaltmalarına, göçertmelere, bağ, bahçe, ekin ve orman yakmalarına misilleme olarak Türkiye'yi ateşe vermiş bulunmaktadır. Bu Türk savaş kurmayına bir uyarıdır. Türk savaş kurmayı Kürdistan'da sömürgeci imha ve yoketme politikasına devam ettiği müddetçe, halkımız da doğal olarak tepkisini değişik boyutlarda gösterecektir. İnsanlık dışı kimliğiyle ünlü Türk savaş kurmayını dize getirecek yol ve yöntemlere baş vuracaktır. Halkımız bugün bir yığın şeyin yanısıra tepkisini orman yakmakla gösteriyorsa, yarın daha değişik boyutlarda gösterecektir. Hiç kimsenin yararına olmayacak, çok olumsuz gelişmelerde olasılık dahilindedir. Bunun sorumlusu elbette savunma durumunda olan halkımız olmayacaktır. Bu konuda Türk savaş kurmayı birincil derece sorumludur. Ayrıca biz Kürtler Türkiye'nin her köşesinde varız. Girmedığımız hiçbir kurum ve kuruluş yoktur. Birçok alan denetimimiz altındadır. Bu alanlarda çok iş çıkarabiliriz, çıkaracağız da. Türkiye'nin başına öyle belalar açarız ki hiç kimse bunun altından kalkamaz. Türk savaş kurmayı bu alanda gücümüzü hesaba katmak zorundadır. Yarın, herkes için geç olabilir. Bizden uyarması! Eylemlerimiz daha da yaygınlaşıp, boyutlanacaktır. Savaşımız, ülkemizdeki yabancı işgal ordularını kayıtsız-şartsız teslim alıncaya kadar ve tek bir silahlı yabancı asker kalmayıncaya kadar sürecektir.

**Zafer Kürdistan halkınındır!
Şan Olsun Halkımız!
Yaşasın KAWA!**

Ağustos '94